

Cuộc Ngã Giá Của Nhà Tỷ Phú

Contents

Cuộc Ngã Giá Của Nhà Tỷ Phú	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	28
5. Chương 5	37
6. Chương 6	45
7. Chương 7	55
8. Chương 8	64
9. Chương 9	75
10. Chương 10	85
11. Chương 11	90
12. Chương 12	99

Cuộc Ngã Giá Của Nhà Tỷ Phú

Giới thiệu

Tên gốc: The Billionaire's Bidding Dịch: fahasa2012 Hỗ trợ: nivek1311 Cảm ơn sự ủng hộ và động viên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-nga-gia-cua-nha-ty-phu>

1. Chương 1

Emma McKinley lo sợ khi bước ra khỏi thang máy lên đến tầng lầu của Tập đoàn khách sạn Garrison. Nhưng những cảm xúc của cô đã bị vắt cạn kiệt từ những ngày trước.

Tất cả mọi việc bắt đầu bằng cái chết bất ngờ của cha cô. Rồi sau đó cô phát hiện ra món nợ khổng lồ của công ty gia đình - Tập đoàn các khách sạn nhỏ McKinley (sau này sẽ gọi là McKinley Inns). Và lúc đó cô

đã nghe lời đề nghị sẵn sàng cung cấp tài chính kỳ lạ từ cô em gái của mình nhằm cứu lấy công ty gia đình.

Điều duy nhất còn lại trong cô bây giờ là quyết định dứt khoát. Và nó được tập trung vào Alex Garrison, Giám đốc điều hành tập đoàn Khách sạn Garrison.

Cô kẹp chặt túi xách sát vào chiếc áo ngắn tay có đính hình logo Donna Karan và bước đều đôi giày đế thấp không quai hậu dậm thẳng xuống nền hành lang có những cột đá hoa cương. Trước đây cô chưa bao giờ đến văn phòng Garrison, cũng như chưa bao giờ nói lý lẽ với những kẻ cạnh tranh với gia đình cô. Nhưng cũng không cần phải thông minh lắm mới tìm ra được cánh cửa đôi ở cuối đường xa dẫn đến phòng làm việc riêng bên trong của Alex Garrison.

Cô lơ đi những cái nhìn của các nhân viên quản trị mà bàn làm việc của họ được nhét vào trong góc phòng thụt vào kín đáo trên đường đi. Đường như không ai có ý sẵn sàng ngăn cản cô. Vậy thì tốt, cô không ở trong tâm trạng bị bắt dừng lại. Cô không có hẹn trước với ông Garrison, nhưng cô có quyền phân biệt phải trái để đối đầu với anh - đích thân anh.

Sao mà anh ta dám lợi dụng em gái cô, Katie, chỉ một vài tuần sau tang lễ, bằng những lời đe dọa úp mở và lời đề nghị vô nhân đạo đó?

Emma hít một hơi vào phổi kéo căng ra.

Rất cuộc có lẽ đã có một vài cảm xúc còn lại trong cô.

“Xin lỗi, thưa cô,” giọng nói của một người phụ nữ vang đến phía bên trái cô chỗ hành lang mở rộng thành một khu vực tiếp tân sang trọng.

Emma không trả lời. Cô không liếc nhìn ngang qua bàn làm việc của người phụ nữ này, và cô đã không dừng lại. Còn cách cửa phòng anh khoảng mười bước chân. Tám bước.

“Thưa cô.” Lần này giọng nói to hơn, the thé hơn khi một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi quần áo thanh lịch nhảy dựng lên khỏi ghế.

Năm bước.

“Cô không thể đi-”

Emma nắm chặt tay vào tay nắm cửa màu vàng chóa có hình thon dài chạm trổ tinh vi.

“- vào trong đó.”

Emma đóng đưa cánh cửa mở rộng ra.

Bốn người đàn ông mặc bộ com lê sẫm màu, đang ngồi ở một chiếc bàn họp hình tròn bằng gỗ gụ, thỉnh thoảng quay lại nhìn chăm chăm vào cô. Hai người có mái tóc hoa râm, với cặp lông mày rậm và những cái liếc mắt nhìn cáo buộc như nói với cô rằng cô đã làm một việc sai lầm khủng khiếp. Người thứ ba là một gã trẻ hơn tóc vàng. Đôi mắt màu xanh lấp lánh đang nén lại nụ cười toe toét như ngầm bảo với cô anh ta hoan nghênh việc bị gián đoạn này.

Người đàn ông thứ tư vụt đứng lên, đẩy chiếc ghế da ngược với chuyển động. Tóc đen, mắt đen và vai rộng, thái độ của anh như nói với cô anh sẵn sàng hơn nữa để bắt giữ cô và bất cứ ai khác vi phạm sự riêng tư của anh.

“Tôi rất xin lỗi, thưa ông Garrison,” giọng nói không kịp thở của cô thư ký từ phía sau Emma. “Tôi đã cố gắng-”

“Không phải lỗi của cô, Simone” Tia nhìn chăm chăm màu xám đen của người đàn ông này không hề rời khỏi Emma.” Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Emma siết chặt hơn vào cái túi đeo trên vai. Mọi người khác trong phòng tan biến thành sương mù khi sự giận dữ của cô trở nên nhiều hơn. Cô tập trung vào Alex Garrison. “Ông có nghĩ xem để có được cơ hội mỏng manh này tôi có thể để cho ông thoát khỏi nó ư?”

Simone há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Như cô thấy đấy” Quai hàm của Alex nghiêng chặt qua những lời nói kết thành chuỗi đan thếp. “Chúng tôi đang có một cuộc họp dở dang.”

“Tôi không quan tâm nếu như anh -”

“Nếu cô muốn có một cuộc hẹn.”

“Tôi không muốn.”

“Vậy thì, tôi phải yêu cầu cô ra khỏi đây.”

“Ông có biết tôi là ai không?”

“Không.”

“Nói dối”.

“Tôi sẽ gọi bảo vệ,” Simone nói.

Alex nhú mồm, từ tốn nhìn chăm chăm vào Emma một lần nữa. Cô nhận ra điếng hồn rằng anh ta thật sự không biết cô là ai. Điều đó có thể như thế nào được nhỉ? Katie là gương mặt đại diện cho McKinley Inns, chắc chắn rồi. Nhưng...

“Chúng ta có cần phải gọi bảo vệ không?” Anh nói.

“Tôi là Emma McKinley.”

Hai lỗ mũi của anh phồng ra và anh hít vào lại hết sức nhẹ nhàng.

Tiếp đó sau là một khoảng tạm ngừng yên ắng, anh cầm lấy cây bút vàng ở bàn lên và nhét nó vào trong túi áo ngực của chiếc áo được cắt may đẹp đẽ. Cà vạt bằng lụa màu đỏ tía ánh lên dưới ánh đèn được bố trí kín đáo khi anh đứng thẳng cao hết mức. “Nếu các ông thứ lỗi cho chúng tôi, thưa quý Ngài. Tôi nghĩ tôi có thể dành năm phút cho cô McKinley.”

Những người đàn ông bắt đầu đứng lên.

Alex đưa lên một bàn tay to lớn. “Xin vui lòng. Cô McKinley và tôi sẽ sử dụng phòng họp.”

Anh ra dấu chỉ về phía cánh cửa thật lớn bằng gỗ sồi như ngụ ý cô nên đi trước anh.

Cô băng qua căn phòng và xoay tay một nắm cửa khác bằng đồng chạm trổ tinh xảo. Cửa mở vào một phòng họp lớn, thật ấn tượng, chiếm ưu thế bởi một chiếc bàn hình chữ nhật thuôn ở hai đầu bằng gỗ đánh vec-ni bóng loáng. Hai mươi chiếc ghế xung quanh nó được bọc da màu đỏ tía, và một dãy các cửa sổ liền nhau chạy dọc theo một bên để cho ánh nắng mặt trời tháng tám treo lơ lửng qua khu phố ở trên Manhattan.

Cô nghe tiếng lách cách đóng cửa, và cô quay lại đối diện với anh.

“Tôi tin cô có thể kết luận điều này nhanh chóng,” anh nói, bước một bước về phía cô, cầm chặt đôi giày để thấp buộc dây ở cổ chân cách xa một bên.

Anh thậm chí còn lớn hơn và ấn tượng hơn khi đến gần, bờ vai rộng và khuôn ngực vô cùng vạm vỡ. Những tia nắng mặt trời hoàn toàn làm nổi bật vẻ mặt kiên quyết của anh. Chiếc cằm vuông vức, hợp với đôi môi cay nghiệt và đôi mắt anh như có màu xám đậm sau cơn mưa lấp lánh.

Cô có cảm giác rất ít người vượt qua được anh và sống sót để mách lẻo. Nếu như cô không biết anh ta sướng từ trong trứng nước sướng ra thì cô đã thề rằng anh đã lớn lên trên đường phố Brooklyn.

Chuyện đó không quan trọng chút nào. Anh sẽ không trao tay anh cho cô em gái bé bỏng của cô hay là công ty của họ.

“Anh sẽ không cưới Katie,” cô nói thẳng thừng.

Anh nhún vai lơ đãng. “Tôi nghĩ chuyện đó tùy thuộc vào Katie.”

“Ngay cả cha tôi sẽ không hờ hững trong năm mồ của ông ấy.”

“Tình hình tài chính của cô sẽ không thay đổi được gì đâu.”

“Tôi có thể ổn định tình hình tài chính của chúng tôi.” Có lẽ. Đây hy vọng. Họ luôn luôn có thể thế chấp khu vườn nho ở Martha.

Alex hất đầu sang một bên. “Tôi có thể có khoản nợ mà cô yêu cầu trong vòng 24 giờ. Cô có thể ổn định tài chính của cô nhanh như vậy không?”

Emma không trả lời. Anh cũng biết mẹ kiếp cô không thể khắc phục chuyện đó nhanh. Sẽ phải mất nhiều tuần, có lẽ nhiều tháng để làm việc thông qua các mê cung của thế chấp, thư tín dụng và người bảo lãnh cá nhân đã ký bởi cha cô.

Ngực cô đau nhói và co thắt. Tại sao, Ồ, tại sao cha cô phải chết trẻ quá như thế? Cô nhớ ông đến tuyệt vọng. Cô đã hy vọng ở ông sự chỉ dẫn trong nhiều thập kỷ tới.

“Cô McKinley?”

“Tại sao anh lại muốn McKinley Inns?”

Tập đoàn khách sạn Garrison có hàng tá khách sạn, lớn hơn, nhiều tiện nghi sang trọng hơn. McKinley chỉ chiếm một chỗ thích hợp tinh tế nhỏ, mà Garrison có thể cạnh tranh bằng bất kỳ chuỗi khách sạn sang trọng nào trên thế giới.

“Cô đang đùa đấy, phải không?”

Cô lắc đầu.

“Giống như bất cứ ai, tôi muốn mở rộng. Và cô là một cơ hội.”

“Vậy anh không quan tâm đến những người bị giẫm đạp trong tiến trình này ư?”

Tiếng tắc của người đàn ông này quá đúng và thật sự xứng đáng. Mặc dù độ bao phủ báo chí của anh đã trở nên tăng bốc nhiều hơn trong những tháng qua, nhưng Emma đã không bị lừa. Anh là một nghệ sĩ có trái tim lạnh lùng chuyên tiếp quản công ty bằng cách mua đa số cổ phần của nó để giành quyền kiểm soát, người mà kiếm lợi từ sự bất hạnh của người khác.

Anh tiến về phía trước một bước và khoanh tay trước ngực. “Tôi không nghĩ rằng Katie đã làm tình huống này rõ ràng. Tôi là người ban cho cô một đặc ân.”

Sống lưng của Emma bắt thần thẳng lên. Cô hất nhẹ cằm để nhìn vào mắt anh. “Bằng cách kết hôn với em gái tôi và tiếp quản công ty chúng tôi phải không?”

“Bằng cách cứu công ty cô khỏi bị phá sản. Cô không trả được nợ, cô McKinley. Nếu tôi không xóa sổ cô, người khác sẽ làm. Đó là phương thức hoạt động tư bản.”

“Đừng chiếu cố tới tôi.”

Một nụ cười ngạo nghễ lạnh lùng uốn cong một bên khóe miệng anh. “Tôi đã nhìn thấy cách này, đây là một việc có lợi cho cả đôi bên.”

“Cách này tôi cũng nhìn thấy, đây là một việc có hại cho cả đôi bên.”

“Bởi vì cô là người duy tâm và không thực tế.”

“Ít nhất tôi cũng có một tấm lòng.”

Anh thay đổi thái độ. “Thời gian qua tôi đã kiểm tra, một tấm lòng thì không phải là điều kiện tất yếu cho giấy phép kinh doanh trong tiểu bang New York.”

“Em tôi sẽ không cưới anh.”

“Có phải cô ấy đã giải thích sự thỏa thuận không?”

Vâng, Katie đã giải thích sự thỏa thuận. Alex muốn công ty của họ. Nhưng mà anh đã tiêu tốn hàng ngàn đô la trong hai năm qua để cải thiện hình ảnh của anh, và anh rất sợ sự phản đối công khai cho mọi người biết được việc bắt nạt hai chị em vừa mới chịu tang.

Ồ, anh vẫn muốn bắt nạt họ. Anh chỉ không muốn bắt cứ người nào biết chuyện này. Vì lý do đó nên vỏ bọc của cuộc hôn nhân này và tất cả thiện ý vui sướng sẽ đồng hành cùng với nó.

“Cô ấy đã nói với tôi,” Emma nói chặt chẽ.

“Thế thì cô đã biết cô sẽ giữ được một nửa công ty.” Về mặt thần nhiên của anh chuyển sang cau có giận dữ. “Và tôi thật ngu ngốc khi đưa ra lời đề nghị đó quá nhiều.”

“Anh thật lòng mong chờ mua một cô dâu hả.”

“Ở mức giá đó. Ừ.”

Emma thành thật không biết phải nói gì.

“Chúng ta đã nói xong chưa?” anh hỏi.

Họ đã nói xong chưa? Cô làm gì bây giờ? Gây ra một lời đe dọa rỗng tuếch sao? Lao nhanh ra cửa ư? Đã thế rằng sẽ không bao giờ để cho anh đụng tay vào khách sạn quý báu của cô khi cả hai đều biết chính xác điều mà anh sẽ làm ư?

Anh dường như có cảm giác cô do dự. “Không ai bị tổn thương cả,” anh nói. “Việc công khai sẽ giúp cho cả hai chúng ta. Báo chí sẽ bắt đầu ham thích việc sáp nhập của hai gia đình khách sạn lớn. Chúng ta sẽ cung cấp câu chuyện này với các phóng viên nữ, những người này sẽ có tất cả các cách đánh giá mập mờ với -”

Cô cào móng tóc cắt ngang trán ra phía sau trên trán. “Anh có tự lắng nghe mình không vậy?”

Anh chớp mắt. “Ý cô là gì?”

“Anh không thấy rằng kế hoạch này đúng là có một chút máu lạnh không hả?”

“Giống như tôi đã nói, không một ai bị tổn thương.”

“Katie thì sao? Còn David như thế nào?”

“David là ai?”

“Bạn trai của nó. Một người đàn ông tử tế chu đáo hòa nhã mà cô ấy đang hẹn hò được sáu tháng. Cậu ta sẽ bị đau khổ và nhục nhã.”

Alex chờ đợi. Trong một giây cô nghĩ rằng cô đã thấy một cảm xúc có thật thoáng qua mắt anh. Nhưng sau đó nó biến mất, thay thế bằng một màu xám xịt kín bưng nghiêm khắc lần nữa. “David sẽ vượt qua được chuyện này. Cậu ta có thể kết hôn với cô ấy sau này, khi mà cô ta có giá trị nhiều tiền hơn nữa.”

Emma mở miệng nhưng không có thanh âm nào thoát ra.

“Còn cô thì sao?” Alex hỏi vào thính không.

“Tôi hầu như lo ngại bối rối,” cô trả lời, bằng cách nói giảm đi một trăm lần.

Mắt anh tròn xoe. “Trạng thái cảm xúc của cô không thích hợp. Cô có bạn trai chính thức chưa?”

“Chưa” Và chuyện đó thì có liên quan gì tới chuyện này?

“Vấn đề đã được giải quyết.”

“Hử?”

“Cô sẽ kết hôn với tôi.”

Emma gơ tay nắm chặt lưng ghế da, lo sợ cô có thể mất nó ngay ở đó. “Hả?”

Alex đứng đó, tìm kiếm khắp cả thế giới giống như một người có lý trí, trong lúc quảng ra lời đề nghị táo bạo nhất mà cô từng được nghe trong đời. Kết hôn với anh ta? Cưới anh ta ư?

“Thật sự nó không quan trọng về việc chị em,” anh tiếp tục bằng cái giọng không có cảm xúc. “Tôi đơn giản chọn Katie vì cô ấy là-”

“Một người xinh đẹp,” Emma đã hoàn thành câu nói, đứng thẳng ra khỏi ghế và so thẳng vai. Vì lý do nào đó nó làm cô đau đớn khi bị anh ở trong tất cả mọi người nói to chuyện này ra. Không phải là tất cả mọi người không nghĩ đến. Chỉ là Alex đã làm cô đau lòng vì đưa ra vấn đề này với độ chính xác thần nhiên vô tư như vậy, để nó làm tổn thương nhiều hơn bình thường.

“Điều đó không phải-”

“Tôi sẽ không kết hôn với anh, và Katie cũng sẽ không kết hôn với anh.”

Giọng điệu của Alex mang theo lời cảnh báo nhẹ nhàng. “Lựa chọn thứ ba là gọi điện thoại đến chủ nợ của cô. Rồi sau đó, cô chẳng nhận được gì cả.”

Emma siết chặt cánh tay vào chiếc túi đeo trên vai. “Lựa chọn thứ ba là tôi sẽ thanh toán tiền, việc đầu tiên vào sáng ngày mai.”

Miệng anh nhếch lên thành ra gần như hơi mỉm cười. “Trong trường hợp đó, tôi sẽ để lời đề nghị của tôi mở ra trong vòng 24 giờ.”

Cô quay lại và đi hiên ngang tới cánh cửa phụ. Cô đi ra khỏi cửa bằng tất cả sự chân thật và làm ra vẻ can đảm, mà cả hai người đều biết điều đó. Chỉ riêng điều đó thôi, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

“Không cần đâu, thưa ông Garrison,” cô nói sít sao.

“Trong hoàn cảnh này,” anh nói to phía sau cô, khi cô cầm tay nắm cửa và xoay nó.

“Cô chắc có thể muốn gọi tôi là Alex... Emma.”

Cô không quay lại, nhưng tên cô trên cửa miệng anh đã làm cô lạnh xương sống.

Hai giờ sau, cánh cửa văn phòng đóng lại đằng sau những anh em nhà Rockwell, và Ryan Hayes quay cái nhìn chăm chăm vào Alex. “Tôi cho rằng anh đã xác định các chi tiết rõ ràng với cô ấy?”

Alex gấp lại bì giấy đựng hồ sơ ở trên cùng, cẩn thận sắp xếp ngăn nắp một đồng giấy tờ trên mặt bàn bóng loáng ở phía trước mặt anh. “Không hẳn thế.”

Ryan thu hẹp cái nhìn chăm chăm của mình. “Ý anh nói không hẳn có nghĩa là sao?”

Alex thở dài và tựa vào thành ghế, xoa một đầu ngón tay vào trán. Kế hoạch của Gunter đang có vẻ lỗi bịch nhiều hơn cách đây một phút. “Ý tôi là các chi tiết vẫn chưa được xác định rõ ràng nữa.”

“Nhưng anh sẽ kết hôn.”

“Tôi đang cố,” Alex nói cáu kỉnh.

Ryan lắc một ngón tay nhắc nhở. “Anh sẽ không đụng vào McKinley Inns mà không có một cô dâu ngay tình nhà McKinley trong vòng tay anh hử. Trời ơi, Alex, họ sẽ hành hạ chúng ta bằng báo chí mất thôi.”

Alex nghiêng rằng. Anh đã xoay trở điều này trong đầu qua một ngàn cách khác nhau. Nếu như nó tùy thuộc vào anh, anh sẽ đòi lại món nợ ngay bây giờ và tiếp quản cái công ty chết tiệt này. Nhưng đây là công việc kinh doanh chứ không phải là sự chăm nom cho những kẻ non nớt không chuyên nghiệp.

Tuy nhiên, Ryan và Gunter là hai cổ đông chính trong tập đoàn khách sạn Garrison. Và cả hai người đó đều tin rằng danh tiếng của Alex như là một con người ngu ngốc-cứng cỏi đang gây thiệt hại trong công việc kinh doanh. Thậm chí họ còn nghĩ rằng dạo gần đây, việc đặt giá để giành quyền tiếp quản công ty rõ ràng làm tổn hại tinh thần của nhân viên và tác động mạnh đến điều khoản kinh doanh.

Kết quả là, họ đang buộc anh phải hành xử như một người công dân tốt giữa công chúng. Anh không được phép tranh luận, thậm chí không được phép cau có giận dữ. Chẳng bao lâu nữa họ muốn anh hôn các em bé và giúp đỡ một chút các cụ bà băng qua đường.

“Tại sao anh không cưới cô ta?” anh hỏi Ryan.

“Bởi vì tôi không phải là người có vấn đề rắc rối về hình tượng,” Ryan phản đối. “Bên cạnh đó, tôi không phải là Giám đốc điều hành, và tôi không phải là đại diện công chúng của Khách sạn Garrison. Lợi nhuận đã tăng lên mười lăm phần trăm trong quý này.”

Alex liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Chuyện đó không là gì cả.” Anh không sẵn lòng để đảm nhận Alex lịch thiệp hơn, hòa nhã hơn chịu trách nhiệm về một sự thay đổi hoàn toàn rất lớn như vậy.

“Vậy những chi tiết đó là gì?” Ryan hỏi.

Alex nhìn lên. “Hử?”

“Điều gì để thôi không lựa chọn Katie.”

“Chả có gì. Không phải là Katie. Bây giờ là Emma. Và cô ta vẫn còn đang quyết định.” Alex không thể tin anh có thể cầu hôn hai người phụ nữ khác nhau trong khoảng thời gian bốn mươi tám tiếng..

Ryan ngược đầu. “Tôi nghĩ cậu đã cầu hôn một người phụ nữ xinh đẹp.”

“Người xinh đẹp đã nói không. Vì vậy, tôi cầu hôn Emma thay vào. Cô ấy không có bạn trai.”

“Tôi nghĩ rằng không có,” Ryan đùa cợt.

Sống lưng của Alex cứng đờ. Chắc chắn, Emma không là một người cừ khôi như Katie, nhưng không cần phải bị sỉ nhục. “Chuyện đó được cho là có ý nghĩa gì?”

“Nó có nghĩa là cô ấy ngoan cố và đáng sợ.”

Alex đứng dậy. “Kẻ nhút nhát”.

Emma không ngoan cố và đáng sợ. Cô ấy bị vỡ mộng và hoảng sợ. Đó là làm việc dưới sự giúp đỡ của anh, thực sự.

Ryan đứng lên cùng với anh. “Cô chị hay cô em. Cậu phải làm việc này hoặc đóng tiền bảo lãnh dự án.”

Bảo lãnh dự án? Alex không nghĩ như vậy. McKinley có quyền sở hữu đầu tiên dải đất dọc bãi biển trên đảo Kayven. Giá trị quyền sở hữu đầu tiên dải đất dọc bãi biển này gần như đã đội nóc khi khả năng làm bến cảng tàu du lịch cuối cùng đã được công bố.

Anh chắc phải trở nên mềm mỏng hơn trong cuộc giao dịch hoặc tìm thấy một chỗ yếu khác để khai thác. Nhưng anh sẽ không đi xa hơn điều này.

“Chúng ta sẽ làm gì?” mặt của Katie nhợt nhạt khi cô tựa người ngang qua bàn ở nhà hàng Chateau Moulin cách tiền sảnh của khách sạn McKinley Đại lộ số 5. Đèn bão lập lòe làm nổi bật sự lo lắng của cô, phản chiếu trong cửa sổ bị tối đen bởi công viên ở phía bên kia.

“Chị không biết,” Emma lắc đầu trả lời một cách trung thực. “Chị sẽ phải gọi đến ngân hàng vào buổi sáng.”

“Và nói cho họ biết chuyện gì?” giọng Katie dâng cao đến thang âm nốt đô, sánh được với tiếng đàn piano ngân vang trong góc phòng.

“Chúng ta sẽ thu xếp lại các khoản thế chấp, có thể sử dụng tài sản ở Martha Vineyard thế chấp thêm.”

“Chị biết chuyện đó sẽ không làm được mà.”

Emma không trả lời, bởi vì Katie nói đúng. Giá trị tài sản bị cầm cố của đất đai vườn nho ở Martha sẽ không bị mất trong tổng số tiền nợ của cha họ.

Những vấn đề này thì gay go đối với McKinley trong vài năm qua. Sổ sách kế toán giảm, chi phí tăng lên. Cha của họ luôn luôn miễn cưỡng để cho nhân viên ra đi. Và họ đã bị ngăn lại việc sửa chữa lớn ba cơ ngơi ở khu nghỉ mát trượt tuyết, trong lúc tình trạng tuyết rơi vẫn rất xấu đã hai mùa đông liên tiếp.

Họ ở vào hoàn cảnh khó khăn, và Alex Garrison biết điều này. Người đàn ông này chắc là phi luân lý, nhưng anh ta không ngu ngốc.

“Em sẽ phải kết hôn với anh ta thôi,” Katie nói, gờ lồng bàn tay lên trong một cử chỉ thất bại.

“Còn David thì sao?”

“Em sẽ giải thích cho anh ấy bằng cách nào đó.”

Emma hớp một ngụm martini, bắt chước giọng nói của em cô. “Chị rất lấy làm buồn, em yêu. Nhưng chị sẽ phải kết hôn với người đàn ông kia vì tiền của anh ta.”

“Em có lẽ không tiên đoán chuyện như thế này.”

“Không còn cách nào để nói chuyện này và nghe có vẻ hay.”

“À, thì ra chị sẽ kết hôn với anh ta?”

Emma không trả lời khi người phục vụ đặt đĩa xà lách trước mặt họ.

“Ít nhất thì chị không có bạn trai,” cô nói rít lên, sau khi người phục vụ bàn đi khỏi.

Katie thẳng người, có vẻ tràn đầy hy vọng một cách thăm thẳm. “Có phải đó là một tiếng ừ không đó?”

“Không, đó không phải là một tiếng ừ.” Sau đó, Emma ngưng lại, liều mạng cố gắng lấy lại suy nghĩ của mình. “Chúng ta không thể...” Cô nghiêng chặt hàm. “Nó không đúng... Nó xúc phạm tự ái của chị ngay cả khi suy nghĩ đến việc chịu thua người đàn ông đó.”

“Ít nhất chúng ta vẫn còn giữ được một nửa công ty.”

Điểm công bằng. Emma nhấp thêm một ngụm nữa. Nếu như Alex làm cho ngân hàng thu về khoản cho vay thay vào đó thì họ sẽ may mắn giữ lại khách sạn.

Giá mà họ có nhiều thời gian hơn. Giá mà họ biết một người nào đó có thể bảo lãnh cho họ một cách nhanh chóng và rộng rãi. Giá mà trái tim của cha họ đừng suy kiệt.

Ba người họ đã trở thành một đội ngũ, đã từng vượt qua thời kỳ sóng gió trước mắt, và cô chắc rằng họ có thể tìm được cách nào đó để thoát ra khỏi mê cung này.

“Emma?” Katie nhắc.

Emma cầm lên cái nĩa và đâm vào salad tôm. “Chúng ta cần phải nói chuyện theo pháp luật.”

Đôi mắt màu xanh của Katie mờ đi dưới ánh đèn. “Tuyên bố phá sản ư.”

Emma hít vào một hơi khích lệ. Không. Họ không tuyên bố phá sản. Không phải khi mà họ đã có một sự lựa chọn có thể chấp nhận được nhẹ nhàng hơn.

Họ sẽ đẩy số phận của mình cho Alex Garrison. Nếu họ không làm, họ sẽ bị ném ra ngoài đường phố, và anh ta sẽ phá hoại cơ nghiệp được xây dựng bằng cả cuộc đời của cha họ vào lúc này ngày mai.

Ít nhất với Alex thì có một cơ hội. Nếu như họ lãi trong một vài năm, có lẽ họ sẽ trả tiền cho anh ta để mua lại khách sạn.

Và không giống như Emma đã có bạn trai đang chờ đợi ở bất kỳ nơi nào trên đôi cánh. Mà cũng không phải là cô chắc có một người dự đoán trước trong tương lai. Những người điều hành khách sạn thẳng thắn, có phong cách giản dị, thường di chuyển trong nửa năm thì chính xác không hy vọng hẹn hò nồng nhiệt qua internet được. Sự thật là, một cuộc hôn nhân trên giấy sẽ không phải là một vấn đề phiền phức lớn đối với cô. Một hòa ước công bằng, một vài bức ảnh chụp công khai, và họ sẽ hiếm khi gặp lại nhau nữa.

Cô nhìn thẳng vào mắt Katie, không cho mình thời gian để suy nghĩ lại quyết định đó. “Chúng ta phải nói chuyện theo pháp luật để chắc chắn Alex không thể làm điều điên rồ nào đó với khách sạn nhỏ của chị em mình.”

Đôi mắt của Katie mở to hết cỡ. “Chị sẽ làm điều đó thật ư?”

Emma buông nĩa xuống và uống cạn ly của mình. “Chị sẽ làm điều đó.”

2. Chương 2

Bà Nash đang gọi Alex Alex toàn bộ cuộc sống của anh. Nhưng kể từ khi anh chuyển ra khỏi căn hộ penthouse và quay về dinh thự Long Island của gia đình sáu tháng trước, một kế hoạch tuyệt vời khác nữa của Ryan để cải thiện hình ảnh của anh - bà đã được yêu cầu gọi anh là ông Garrison. Mỗi lần bà gọi như thế, Alex liếc nhìn chung quanh về phía cha mình.

Ba anh chết chắc đã được ba năm, nhưng ông vẫn có sức mạnh để khiến cho Alex giật nảy mình. Nó đủ tồi tệ đến mức Alex đã tiếp quản phòng làm việc của cha anh, anh cũng không cần phải gánh vác tên tuổi của ông nữa.

“Hãy gọi tôi là Alex,” anh lầu bầu, nhìn lên khỏi mục tài chính.

Bà Nash so thẳng vai ở ô cửa. “Ông Garrison.” Chất giọng người Anh không rõ của bà phát âm mạnh hơn rõ rệt khi bà ta khó chịu. “A! có cô McKinley đến gặp ông.”

Alex quất nhẹ tờ báo dọc theo nếp gấp, các giác quan của anh trở nên cảnh giác đề phòng. “Ai hả?”

Hai hàng chân mày rậm của bà Nash nhướng lên. “Cô Emma McKinley, thưa ông.”

“Được rồi, bây giờ đúng là bà cố làm trái ý tôi.”

“Thưa ông?” Có một cái nháy mắt không chối cãi được phía sau đôi mắt màu xanh xám của bà.

“Là Alex. Alex. Bà đã thay đổi các kiểu trang trí hình thoi và mẫu thuốc lá có mùi là lạ.”

Bà ta hít vào ngửi ngửi tỏ vẻ không thích. “Và tôi dám nói nó cũng chẳng cứu giúp gì nhiều, lúc này có phải không?”

Alex đặt tờ báo lên mặt bàn bằng gỗ gụ sạch sẽ, đứng lên ra khỏi ghế bành bằng da có lưng tựa cao, hai bên có hai tay vịn nhô cao. “Có phải ít nhất chúng ta không cần đến thưa Ngài phải không bà?”

“Vâng, thưa ông Garrison.”

Anh đi đến gần bà hơn khi anh tiến ra cửa. “Bà bị sa thải.”

Vẻ mặt của bà vẫn thản nhiên. “Tôi cho rằng không.”

“Bởi vì bà biết chỗ mà số lượng lớn đã được giấu đi?”

“Bởi vì ông không bao giờ nhớ đến sự kết hợp của các hầm chứa rượu.”

Anh ngừng lại. “Điểm xuất sắc.”

“Rất tốt rồi... thưa ông.”

“Không chịu phục tùng,” anh lẩm bẩm khi anh đi ngang qua bà.

“Liệu cô McKinley có ở lại ăn trưa không?”

Câu hỏi hay đấy. Không biết Emma sẽ nói đồng ý không và làm cho cuộc sống của cả hai dễ dàng hơn không? Hay là cô ta sẽ đứng ở đó với thái độ khinh khỉnh và gây cho anh hàng tá rắc rối? Alex cho rằng đó là một cơ hội năm mươi- năm mươi.

Anh hít vào một hơi mạnh mẽ. “Tôi không biết.”

Bà Nash gật đầu và tiếp tục vào trong phòng làm việc để sắp xếp ngăn nắp báo chí và xóa đi dấu vết dai dẳng của sự có mặt của anh. Thật là kỳ quái, sống trong một ngôi nhà mà quên mất mình mỗi khi ra khỏi phòng. Đôi khi anh để lại dấu vết tinh tế, một cuốn sách ở ngoài vị trí trên kệ sách, một tác phẩm điêu khắc hơi lệch sang trái trên mặt lò sưởi. Nhưng mà anh vẫn còn chưa tóm được bà làm sai nữa.

Anh bước xuống tiền sảnh dưới những con mắt cảnh giác của tổ tiên anh. Các bức chân dung lại bị bụi bám và thẳng như dây dọi. Cha anh ở cuối cùng, nhìn có vẻ nghiêm khắc và chỉ trích, có lẽ mong muốn ông có thể hành hạ Alex trên hàng dưới cùng. Alex tưởng tượng điều mà cha anh ghét nhất là bị chết - đứng yên lặng trong khi Alex chạy như một người điên với công việc kinh doanh gia đình.

Anh vòng quanh góc phòng để ngắm bài toán kinh doanh mới nhất của anh đang đứng trong gian tiền sảnh mái vòm được bầu trời chiếu sáng, đang nắm chặt túi xách được trang trí hoa văn áp sát vào áo đầm màu ngà có dạng áo khoác được đặt may. Mái tóc cô màu nâu hạt dẻ dài chấm vai được nhét phía sau tai và kéo lên khéo léo bởi một cặp kính mát đặt trên đỉnh đầu. Lông mi của cô đen nhánh tương phản với đôi mắt màu cà phê, môi cô được đánh son màu hồng bóng, và hai đôi bông hạt kim cương lấp lánh trên dải tai cô. Cô trang điểm hoàn hảo và rõ ràng hồi hộp.

Đó có thể là một dấu hiệu tốt, hoặc có thể là một dấu hiệu xấu.

“Emma.” Alex giơ tay lên, quyết định giả vờ họ không tách ra những lời lẽ châm biếm.

“Alex,” cô gật đầu nhanh gọn bằng một lắc cụt lủn.

“Cô có muốn vào trong không?” anh hỏi, chỉ tay về phía hành lang.

Cô chăm chú nghi ngờ nhìn xuống hành lang rộng.

“Đến phòng làm việc của tôi,” anh nói thêm. “Chúng ta có thể thoải mái hơn ở đó.”

Sau khi do dự một lúc, Emma gật đầu. “Vâng được ạ. Cảm ơn.”

“Không thành vấn đề.” Anh đợi cho đến khi cô đến bên cạnh anh, rồi bước đi.

“Giao thông như thế nào?” anh hỏi, ngay lập tức hối tiếc cơn bốc đồng nói chuyện không quan trọng. Anh không hồi hộp. Anh bình tĩnh không hề nao núng khi nó trở thành cuộc thỏa thuận giao dịch kinh doanh. Và điều này cũng không khác hơn bất kỳ giao dịch nào khác.

Nếu như cô ta đã nói không, cô đã nói không. Anh sẽ thay đổi ý định của cô hoặc sẽ đưa ra kế hoạch B. Dù sao đi nữa Ryan đang để cho qua quá nhiều vì vấn đề đám cưới này. Tương lai của Alex không phụ thuộc vào ý thích chợt nảy ra của cô McKinley.

Phòng làm việc của anh đã trở lại hoàn hảo không chê vào đâu được, như anh đã biết nó sẽ là thế. Tờ báo đã được gấp lại và đặt vào vị trí chính giữa phía trước bàn làm việc. Alex biết rằng anh nên ngồi phía sau nó, đặt mình ở vị trí của quyền lực. Nhưng thay vào đó anh chạm vào một trong những cái ghế có lưng tựa cao gần lò sưởi bằng đá, ra hiệu cho Emma ngồi xuống.

Cô gật đầu cảm ơn, ngồi xuống vào ghế và bắt chéo đôi chân đẹp từ chân này qua chân kia. Cô vuốt phẳng chiếc váy màu ngà và để túi xách phù phiếm ở bên cạnh cô.

Sau đó, cô xếp cả hai tay đặt trên đầu gối mảnh dẻ và nhìn lên.

Anh nhanh chóng xóa đi trong đầu hình ảnh tư thế đôi chân cô và ngồi xuống đối diện với cô.

“Giao thông tốt ạ,” cô nói.

Anh gật đầu, tự nhủ đi thẳng vào vấn đề công việc. “Vậy là cô đã quyết định?”

Cô gật đầu ra sau hết sức nhẹ. Sau đó, cô gật đầu. “Vâng. Tôi đã quyết định.”

Anh hất đầu lên. “Thế thì?”

Cô xoay xoay chiếc nhẫn bằng đá sapphire-và-ngọc lục bảo quanh ngón tay phải của mình. “Tôi sẽ kết hôn với anh.”

Cô có vẻ như đang đồng ý với giá treo cổ.

Vâng, vậy thì sẽ không có khó khăn phiền nhiễu nào cho anh nữa. Anh gần như đã tự chất gánh nặng lên mình vì cô vợ bất đắc dĩ, giảm bớt cuộc sống xã giao của anh, giảm bớt đời sống tình dục của anh và được trao lại biểu hiện hiện nay và ngôn ngữ cơ thể của cô, mối quan hệ vợ chồng sẽ không phải là bất kỳ phần nào trong cuộc hôn nhân này.

Điều này có nghĩa anh là độc thân. Trong khoảng thời gian đó. Điều đó có đúng là không tuyệt vời sao.

“Cảm ơn,” anh buột nói lên.

Cô gật đầu và đứng lên.

“Đợi đã.”

Cô nhú mày.

“Cô không nghĩ rằng chúng ta nên thảo luận nhiều hơn hả?”

“Thảo luận về cái gì?” Cô hỏi. Nhưng cô đã lại ngồi xuống ghế và bắt chéo chân lại.

“Để bắt đầu, Cô nhất định phải nói với ai vậy?”

“Đó là tôi sắp kết hôn với anh?”

Anh lắc đầu. “Là giả mạo.”

“Ồ.”

“Vâng ừ. Nhiệm vụ đó. Những người bạn đối tác kinh doanh của tôi biết.”

“Em gái tôi biết.”

“Còn ai khác nữa?”

“Luật sư của tôi.” Đến lượt cô ngồi xích về phía trước. “Anh có thể chờ ông ấy gọi đến bàn về một hợp đồng tiền hôn nhân.”

Alex ho thành ra cười lớn. “Cô muốn có một hợp đồng tiền hôn nhân ư?”

“Tất nhiên.”

“Cô kiểm tra tài sản thực của tôi trong Forbes năm ngoái?” Một hợp đồng tiền hôn nhân bảo vệ anh toàn bộ nhiều hơn bảo vệ cô.

Ánh mắt màu nâu của cô thể hiện sự chỉ trích nhiều hơn phán xét một chút. “Tất nhiên là không. Tôi không quan tâm ít hơn đến tài sản thực của anh.”

Anh thấy thật hơi khó mà tin nổi. Nhưng, dù gì. Điều quan trọng là phải đưa tình huống trở trêu này tiến lên về phía trước. “Điều đầu tiên mà chúng ta phải làm là đính hôn.”

“Tôi nghĩ rằng chúng ta chỉ cần làm điều đó.”

Anh mở miệng, nhưng cô vẫn cứ nói.

“Anh đã nói ‘cưới anh hay anh sẽ làm tôi phá sản.’ Và tôi quyết định nhận cái ít hơn trong hai cái tai họa.” Đôi môi cô mím lại. “Và, anh phải biết, tôi thực sự không nghĩ rằng có bất kỳ chi tiết nào lãng mạn hơn thế.”

Mĩa mai thay? Cô sắp nhận được hàng triệu đô la, trong khi anh sắp nhận một cuộc giao dịch kinh doanh kém hơn vì lợi ích danh tiếng của anh, và cô đang đưa ra những lời láo xược?

“Cô không cần thực sự biết ơn, có phải không?” anh hỏi.

“Những nạn nhân bị tổng tiền của anh thường thường biết ơn ư?”

Anh lắc đầu hoài nghi. Quá nhiều đối với Emma đang bị hoảng loạn và đe dọa. “Cô đang mong đợi rượu sâm banh và hoa sao?”

“Tôi đang hy vọng có được một khoản vay ngân hàng và chuyên viên thống kê giỏi.”

“Vâng, cô đã có tôi thay thế.”

Cô gật đầu chậm rãi, nhìn xuống chiếc mũi thanh tú của mình tới anh. “Điều đó tôi đã biết.”

Cuộc cãi lộn vặt vãnh này đã không đưa họ tới đâu. Alex đứng lên, tổng khứ sức lực bồn chồn lo lắng của anh. “Nếu chúng ta thực hiện việc này, có một vài thứ chúng ta cần phải làm trước.”

“Như học cách chịu đựng lẫn nhau?”

“Như thuyết phục báo chí chúng ta đang yêu.”

Đôi môi Emma từ từ uốn cong lên thành một nụ cười nhếch nhếch. Lần đầu tiên anh thực sự nhìn thấy nụ cười của cô. Nó làm đôi mắt cô ánh lên rực vàng và làm lộ lúm đồng tiền ở má phải của cô. Và khi đầu lưỡi cô chạm vào hàm răng trắng trước, anh cảm thấy một cú xóc giật nảy lên vì ham muốn chạy xuống đến tận ngón chân.

Với mức đánh giá này, anh sẽ phải suy nghĩ lại cô gái nào là người đẹp nhất.

“Cái gì” anh hỏi, đè nén xuống phản ứng không có lý do chính đáng?.

“Tôi bây giờ đã tìm ra sự khác biệt giữa chúng ta.”

Alex nheo mắt. Có phải anh đã quên mất điều này không?

“Kỳ thực tôi có căn cơ vững chắc, trong khi anh dám ước mơ điều không thể làm được.”

Anh sẽ không sắp xếp chuyện này hoàn toàn theo cách đó, nhưng nó đủ thật.

“Tôi nghĩ có lẽ chúng ta có thể học cách chịu đựng lẫn nhau,” cô nói tiếp. “Tôi không thể tưởng tượng chúng ta có thể thuyết phục được mọi người chúng ta yêu nhau.”

Alex bước một bước về phía trước, nhận ra mùi hương nước hoa của cô, nén xuống thêm một cú xóc nảy người vì dục vọng khác nữa. Điều này đã làm anh phát điên. Anh không thể bị cuốn hút bởi Emma. Anh sẽ không để cho mình bị cuốn hút vào Emma.

“Cô có biết vấn đề lớn nhất của cô không?” Anh hỏi.

Cô đứng lên, nhưng anh vẫn cao hơn cô gần hai tấc. “Không biết, nhưng tôi cá anh sẽ nói cho tôi biết.”

“Đó là quan điểm theo chủ nghĩa thua trận của cô.”

“Thực tế, vấn đề lớn nhất của tôi là anh.”

“Cùng ơi, anh là sự cứu rỗi của cứng đậy.”

“Hạ thấp giá trị, không phải chúng ta đang làm sao?”

“Khi em làm việc chăm chỉ và chú ý, em không cần phải cảm thấy hạ thấp giá trị,” Anh nhích đến gần hơn, hạ thấp giọng. “Chỉ có sáu người trên thế giới biết anh không yêu em. Anh sẽ thuyết phục số còn lại.”

“Cả thế giới hả?” Cô nhướn lên một chân mày sắc sảo.

“Em cần phải suy nghĩ phóng khoáng, Emma.”

“Anh cần phải suy nghĩ thực tế, Alex.”

“Chúng ta không phải độc chiếm lẫn nhau.”

“Qua thống kê? Tôi tin rằng chúng ta làm được.”

“Rồi sau đó, em cần là người ngoại lệ” Alex cười toe toét với mình. Anh có thể ném trả những lời láo xược nhiều như anh đã nhận. “Và, Emma, em yêu, anh thì đặc biệt.”

Cô hùng hổ tròn tròn mắt. “Có thể tôi kiếm được một điều gì đó trong hợp đồng tiền hôn nhân ngăn cấm cái tôi của anh?”

“Điều này có thể xảy ra nếu như luật sư của em giỏi hơn luật sư của anh.”

Cô lùi lại nửa bước. “Vậy đó là kế hoạch lớn của anh ư? Chúng ta nhìn nhau âu yếm ở nơi công cộng, trong khi luật sư của chúng ta đấu nó không thương tiếc trong hậu trường?”

Anh ra dấu cho cô ngồi xuống. “Chuyện đó gần như tạm ổn rồi đó. Bây giờ, trở lại tới việc đính hôn của chúng ta.”

Cô ngồi xuống, ngực cô phập phồng lên xuống bên dưới chiếc đầm đặt may. “Tôi cho rằng chúng ta sẽ bàn về một chiếc nhẫn rất phô trương làm cho mọi người để ý?”

“Chắc chắn rồi.” Anh dịu xuống bên trong ghế ngồi. Anh đã đưa ra ý nghĩ này. Trong trường hợp này, tất nhiên, là một trong số họ tán thành. “Nghĩa là, chúng ta không muốn họ bàn tán về việc không biết chúng ta đã đính hôn chưa. Chúng ta muốn họ bàn về cách chúng ta đã đính hôn.”

Emma ngáp ngừng. “Có lẽ tôi không thích điều này?”

“Em là một fan hâm mộ người Mỹ?”

Cô lắc đầu, và anh có thể nhìn thấy giây phút chính xác, cô đã hiểu được quan điểm của anh.

Đôi mắt nâu của cô nhìn quanh, và nước da trắng nhợt của cô chuyển màu.

“Không, ồ không. Không phải là màn hình truyền hình lớn sử dụng ở các nơi công cộng đâu nhe.”

“Làm chuyện đó thành một tin giật gân.”

“Tôi sẽ phải giết anh.”

“Ý định xấu xa. Tuy vậy cô cũng không phải là nguyện vọng của tôi nữa kìa.”

“Anh chắc không để ý, nhưng Katie chính là hình ảnh quảng bá của McKinley. Cô ấy là người có tinh thần hướng ngoại.”

“Nếu như cô nhớ lại, tôi đã cố gắng kết hôn với Katie.”

Nét mặt của Emma sượng sùng trong tích tắc, và anh nhận ra lời nói của mình có thể nghe như là sỉ nhục.

“Cô ấy đã bị,” Emma tuyên bố. “thỏa thuận với nó.”

“Tôi không có ý-”

“Chắc chắn anh đã có ý đó. Không có màn hình truyền hình lớn sử dụng ở các nơi công cộng nhe. Hiểu chưa?”

Alex không có ý muốn nói anh thích Katie hơn. Anh không quan tâm cách này hay cách khác. Tuy nhiên, một sự từ chối nữa sẽ tàn phá quá mức. Và hầu như chắc chắn có thể đúng là la mắng Emma hoàn toàn.

“Không biết liệu tôi có làm cô kinh ngạc như thế nào không?” Anh hỏi để thay vào. “Thêm vào một chút chủ nghĩa hiện thực cho tình huống này.”

“Điều này thật ngớ ngẩn,” Emma nói, ngồi thẳng lưng trên ghế và hiểu được tất cả sự nghiêm túc và đứng đắn trên con người anh. “Chúng ta nên nói về việc sáp nhập doanh nghiệp. Ai mà quan tâm chúng ta đã đính hôn như thế nào?”

Có phải cô đã quên mất vấn đề của anh hoàn toàn không? Tất cả toàn bộ chuyện này là về danh tiếng của anh và hình ảnh của anh.

“Tôi quan tâm,” anh nói thẳng thừng. Lời nói xắc láo là một việc, nhưng cô cần phải hiểu quyền lợi của anh. “Cô sẽ có được một người yêu vì sự thỏa thuận về tiền bạc, và tôi sẽ có được mối quan hệ công chúng tốt đáng kể. Cách làm này có ý nghĩa. Mưu mẹo này có ý nghĩa.”

Cô mở miệng định cự tuyệt, nhưng anh đã tranh cãi.

“Đừng hiểu lầm về nó, Emma. Cô và tôi sẽ thuyết phục thế giới chúng ta đang yêu nhau hay là chết gay go.”

“Chị không biết chị sẽ làm điều đó bằng cách nào,” Emma nói với Katie khi họ đi bộ ra ngoài sân đánh quần vợt số mười hai ở Câu lạc bộ Connecticut. Bị phân tâm bởi kế hoạch của Alex, cô đã thua em mình, ván, xéc và cả cuộc đấu.

Cô không phải là một diễn viên. Và cô cũng không phải là người của công chúng. Trong khi một số người nổi bật ở lĩnh vực khách sạn ghi điểm ở quang cảnh câu lạc bộ và lên trang nhất của tờ báo lá cải, Emma bảo vệ sự riêng tư của cô với vẻ đồ kị.

“Có phải anh ta là một người ngu ngốc thực sự không?” Katie hỏi, giọng nói cô lộ vẻ đồng tình cảm khi cô chỉ về phía một chiếc bàn có dù che còn trống với bốn chiếc ghế màu trắng.

“Không phải là một người xuẩn ngốc hơn chúng ta mong đợi,” Emma thành thật nói. “Vấn đề là, anh ta có toàn bộ ý nghĩ kỳ quặc, có kế hoạch đánh lừa-báo chí. Và chị dứt khoát không thạo đóng vai cô dâu có nụ cười màu mè ở phố Wall.”

Katie cau mày một lát, khi cô ngồi xuống. “Vâng, Em tin rằng anh ta phải nhận được một cái gì đó ngoài nó ra.”

“Anh ta sẽ nhận được các khách sạn của chúng ta.”

“Chỉ một nửa.”

Emma nhướn mày với em gái cô. Có phải Katie chân thật nghĩ rằng Alex hợp lý không? “Chúng ta đã hứa với anh ta một cô vợ, không phải là một cô dâu trưng bày ở trang nhất.”

Katie nhún vai. “Vì anh ta muốn khoe khoang chị một chút đấy. Vậy tại sao chị không nghe theo anh ta?”

Emma cời bỏ băng đô cài tóc và giũ tung mái tóc. “Bởi vì chấp nhận làm theo anh ta sẽ lặp đi lặp lại và lúng túng. Và, nếu như em nhớ lại, làm như thế cũng là một lời nói dối rất lớn nữa.”

Katie cười tự mãn. “Đâu có hại gì với vẻ ngoài xinh đẹp trong khi chị đang nói dối.”

Emma lấy một chai nước ra khỏi xô nước đá đặt ở giữa bàn. “Thôi đừng có cười nhạo chị.”

“Em xin lỗi. Chỉ là-”

“Chuyện đó là của chị chứ không phải của em?”

Giọng của Katie thay đổi. “Dĩ nhiên không phải. Em thật biết ơn. Chị biết rằng em biết ơn mà.”

Emma thở dài. “Chị phải tìm cách thuyết phục anh ta để giữ chuyện này đừng quá ồn ào sôi nổi. Một hòa ước công bằng. Một thông báo nhỏ trong mục phân loại.”

Katie với tay lấy một chai nước, mở nắp. “Hay là em cho chị mượn một ít quần áo và chị có thể đến buổi tiệc đi vòng vòng trong cánh tay anh ta.”

“Em sẽ không cứu giúp được gì.”

“Sẽ không làm chị tổn thương lúc đi ra ngoài và đi đây đi đó. Chị biết chị làm việc quá tích cực mà.”

“Không đủ tích cực để cứu công ty.”

“Này, hiện nay chị đang cứu lấy công ty đấy.”

Emma ngồi lùi ra sau trong ghế. Cô sẽ không cứu được công ty thông qua mưu mẹo và sự nhạy bén kinh doanh của cô và đó là chắc chắn. “Nó có vẻ như làm đi.”

“Không có quan hệ tình dục hả?”

“Không có quan hệ tình dục.”

“Thế thì nó không phải làm đi, phải không? Bớt buồn đi, Emma. Chúng mình sẽ đi đến Saks (Saks Fifth Avenue - khu mua sắm tốt nhất ở thành phố New York)

“Ồ được đấy. Saks sẽ giải quyết vấn đề này.” Bởi vì chỉ cần Emma có tủ quần áo thích hợp, cô có thể dễ dàng vênh vào đi qua khu phố Manhattan ném những cái nhìn lang thang vớ vẩn theo hướng Alex. Cô rùng mình.

“Úi chà,” Katie thì thầm, sự chú ý của cô chuyển sang một vị trí qua vai của Emma.

“Úi chà cái gì hả?”

“Anh ấy ở đây.”

“Ai đang ở đây?” Emma quay đầu, cố gắng để nhìn thấy.

“Alex,” Katie nói.

Emma chết điếng. “Hả?”

“Alex đang ở đây.”

Cô quay sang đối diện với Katie. “Anh ta không phải là thành viên.”

“Có lẽ nào.”

“Đây là một câu lạc bộ tư nhân.”

“Cũng giống như nhân viên tiếp tân của câu lạc bộ sẽ nói cho Alex Garrison biết anh ta không thể nào có một ngày được thông qua.”

Ngực của Emma siết chặt thành râm ran. “Anh ta đang làm gì?”

“Đang đi đến theo hướng này.”

“Không.”

Katie gật đầu. “Có đó.” Rồi cô mỉm cười hết cỡ. “Xin chào, Alex.”

Emma cảm thấy một lòng bàn tay ấm áp đến đặt trên bờ vai trần ẩm mồ hôi của mình. Cơ bắp của cô kêu rên dưới sự đụng chạm này, nhảy vọt thành một giai điệu kỳ lạ nào đó. Giống như cô chưa bao giờ được đàn ông đụng chạm vào người trước đây.

Cô cưỡng lại sự thôi thúc để giũ thoát khỏi anh.

“Xin chào, em yêu,” giọng nói của Alex vang âm bên tai cô.

Sau đó, đôi môi anh đóng lên trán cô, và hơi thở bay vèo ra khỏi cơ thể cô ngay. Thực tế, đó là một cái chạm nhẹ, không có thật, nhưng nó khởi động rồi cài số nhíp đập của cô và làm các đầu dây thần kinh của cô bốc lên thành mê loạn.

Cô phải tự nhủ với mình rõ ràng và mạnh mẽ để làm dịu xuống cái địa ngục này.

Anh ôm chặt vai cô một lần cuối, buông thân hình cao lớn vào chiếc ghế trống bên cạnh cô và thản nhiên tự mời mình một chai nước. “Sao cuộc đấu thể nào rồi?”

Anh mặc một chiếc áo thun polo màu trắng với một dải màu xanh duy nhất trên vai áo. Cổ áo mở ra cho thấy hết chiếc cổ mạnh mẽ và nước da rám nắng, trong khi phần áo dệt kim phác họa đôi vai rộng và cơ ngực được xác định rõ ràng của anh.

Khi Emma không trả lời, anh nhượng một bên chân mày rậm về phía cô.

“Tốt,” cô hỗ trợ lúng túng. Bây giờ cô đã bắt đầu bình tĩnh, sự tức giận của cô đang sôi sùng sục. Một nụ hôn ở tại Câu lạc bộ Connecticut gần như tồi tệ như là màn hình truyền hình lớn sử dụng ở các nơi công cộng. Và Alex biết rõ điều đó. Những cái nhìn từ các bàn chung quanh như hiểu thấu.

Anh gật đầu một cách dễ dàng. “Tuyệt”.

“Em đã thắng chị ấy liên tiếp các ván,” Katie nói, giọng cô cũng không thân thiện cho lắm vì ý muốn của Emma.

Emma nghiêng người đến gần Alex hơn. “Tôi nghĩ chúng ta đang nói về điều này hả?” cô rút lên.

Anh quàng tay một cách ngẫu nhiên trên lưng ghế cô. “Tôi chán nói rồi,” anh nói.

“Đấy, còn tôi thì không.”

“Thật không? Thật đáng tiếc. “ Anh liếc nhìn quanh. “Bởi vì tôi nghĩ rằng nó quá trẻ.”

“Lừa đảo,” Emma lăm bắm, biết anh muốn thắng được thông qua ấn tượng sâu sắc về nhục dục. Có ít nhất một chục người đã nhìn thấy nụ hôn có tính trước như thế chao ôi.

Alex cười. Sau đó, cất cao giọng và nhìn Katie. “Xin chúc mừng chiến thắng.”

Katie cười toe toét đáp lại. “Emma dường như gặp khó khăn khi tập trung sáng nay.”

“Thật không?” Alex đã ôm chặt vai cô quấy nhiễu thêm lần nữa, và cơ thể cô phản ứng lại bằng một tiếng rùng rợn gây phiền nhiễu nữa. Cô không thích nó. Cô cự tuyệt để thích nó. Nó phải là một sự thay đổi đột ngột, bởi vì nó không thể là bất cứ điều gì khác.

“Có chuyện gì liên quan tới hôm qua phải không?” Anh hỏi cô to và rõ ràng.

Cách xa hai bàn, hai hàng chân mày kẻ của Marion Thurston hướng lên tới đường chân tóc nhuộm. Đường như người đàn bà này phải mất một lúc mới tập hợp được trí thông minh của mình, nhưng sau đó cô lấy điện thoại di động và bấm một nút quay nhanh. Không cần phải là người thông minh mới đoán ra người mà cô đã gọi. Đó là một bí mật được giữ rất tồi mà Marion Thurston đã cung cấp câu chuyện cho người phụ trách mục báo xã hội Leanne Height.

Emma nghiêng người tới gần Alex lần nữa. “Tôi chắc chắn sẽ giết anh.”

“Em vẫn chưa có quyết tâm.”

“Tôi không còn quan tâm nữa.”

Alex cười đáp lại. “Tối mai em có rảnh không?” Anh nhìn Katie. “Em, cũng vậy. Anh đã đặt trước một bàn trong cuộc đấu giá ở sòng bạc Teddybear Trust.”

“Tôi không đánh bài,” Emma nói.

“Vậy bây giờ là lúc em phải học,” anh nói một cách dễ dàng.

“Em có mặt ở đó,” Katie nói. “Có chỗ cho David không?”

“Ahhh. David khó tìm được.”

“Tôi không muốn học,” Emma lầu bàu.

“Xì dách,” Alex nói. “Anh sẽ tài trợ tiền cho em.”

“Anh sẽ không-”

Giọng anh trở cứng cổ. “Anh sẽ tài trợ tiền cho em.”

“Được thôi, anh muốn đặt một hình xăm trên trán của tôi trong khi anh đang ở đó phải không?”

Anh nâng tay cô hôn lướt qua, giọng nói trêu mến của anh khác với cái nhìn nghiêm khắc trong mắt anh. “Không chỉ cần một viên kim cương trên ngón tay của em.”

*****

“Chúng ta đã gặp rắc rối trước đám cưới,” Ryan nói, ném phịch người vào chiếc ghế ngồi của khách trong văn phòng của Alex.

Alex nhìn lên từ những tờ giấy quảng cáo của Inns McKinley. “Loại rắc rối gì vậy?”

“Loại này bắt đầu với một đối thủ đáng gờm DreamLodge và kết thúc với KayvenIsland.”

Chất hóc môn Adrenaline bắn trúng cơ thể của Alex. “Lão già Murdoch biết về Kayven hả?”

“Ông ta phải biết,” Ryan nói, ngồi đằng trước trong chiếc ghế da. “Không có lời giải thích khác.”

Sự khiếp sợ lên vào xuyên qua cơ thể của Alex. “Vì cái gì?”

“Hắn ta đặt cùng một giá cho McKinley.”

“Đồ chó đẻ.” Alex dậm chân, những khả năng bay qua đầu anh. “Toàn bộ mất tích?”

Ryan đồng ý với anh. “Chỉ cần tài sản Kayven.”

Alex nhắm mắt trong tích tắc, úp bàn tay vòng quanh sau cổ và ép mạnh vào. “Và phụ nữ sẽ giữ phần còn lại hả?” Giấc mơ đã trở thành sự thật đối với Emma.

“Ừ,” Ryan nói.

“Chúng ta có được bao lâu?”

“Hắn ta sẽ đưa ra lời đề nghị bắt đầu việc kinh doanh vào thứ hai.”

“Ai là nguồn cung cấp của anh?”

“Adam ở dưới bộ phận kế toán kể rằng anh rể của anh ấy nói ở Williamson Smythe đang xem xét cùng một địa chất như chúng ta.”

“Anh ta sắp xếp nó lại với nhau từ đó à?”

Ryan lắc đầu. “Adam không biết gì. Chính tôi đã chấp nối chúng lại từ sáu nguồn khác nhau. Chúng ta vẫn là người chơi duy nhất trong sự việc lớn.”

Ý định của Alex thành công qua các kịch bản tiềm ẩn. Tất cả đều kết thúc với một chiến thắng của DreamLodge và một mất mát của Garrison. “Tôi không thể để cho hắn ta thực hiện lời đề nghị đó.”

Ryan gật đầu.

Alex phải đóng cửa Murdoch. Vậy thì anh đóng cửa Murdoch trước sáng thứ hai bằng cách nào? Kết hôn với Emma là câu trả lời rõ ràng. “Tôi tự hỏi cô ta cảm thấy như thế nào về Vegas.....”

“Anh không thể kết hôn với Emma trong bốn mươi tám giờ kế tiếp.”

Alex khịt khịt mũi. “Máy bay phản lực của chúng ta ở sân bay JFK-tôi có thể cưới cô ta trong vòng chưa đầy năm giờ.”

“Anh không nghĩ rằng một đám cưới Vegas làm rất nhanh sẽ có vẻ hơi cơ hội một chút sao?”

Giọng của Alex phần nộ. “Tôi thà trông giống như cơ hội hơn là ép buộc toàn bộ sự thỏa thuận.”

“Và chuyện gì sẽ xảy ra khi Murdoch nói chuyện với cô ấy?”

“Ngay lúc Murdoch nói chuyện với cô ấy, cô ấy sẽ là bà Alex Garrison rồi.”

Ryan lắc đầu. “Không đủ an toàn đâu. Chúng ta không muốn Murdoch nói chuyện với cô ta chút nào.”

“Chúng ta không thể cản hắn nói chuyện với cô ấy.” Đây là một đất nước tự do, Và DreamLodge có nhiều thiết bị truyền thông như bất cứ ai.

Ryan ngã lưng xuống ghế, vắt chân chữ ngũ. “Chúng ta có khả năng nếu như lão ta nghĩ không có điểm trọng tâm trong lúc nói chuyện với cô ấy.”

“Hiện có hàng trăm hàng triệu người đang bị đe dọa.”

“Ừ,” Ryan đồng ý lặng lẽ. “Và chúng ta sẽ làm cho hắn nghĩ rằng tất cả nó là của chúng ta.”

Alex nhận ra tia ma mãnh trong mắt của Ryan. Sự bình tĩnh hồi phục lại bao trùm lên anh, và anh bắt đầu ngồi phía sau bàn làm việc, cầm lên một cây bút vàng quay tròn giữa các ngón tay. “Bằng cách nào?”

“Chúng ta cần bốn điều,” Ryan nói.

Alex lắng tai nghe. Có một lý do mà anh muốn thuê Ryan với tư cách là một người cộng sự. Người đàn ông này là một thiên tài về chiến lược.

“Báo cáo tài chính của McKinley,” Ryan nói. “Một thông tin nghiêm trọng nào đó của DreamLodge, một mô hình tiếp thị nhanh và xấu xa, cùng một chiếc nhẫn viên kim cương trên ngón tay của Emma McKinley.”

Alex có thể chăm nom chiếc nhẫn và kế hoạch tiếp thị. Anh cho là anh có thể được nêu ra bằng một vài kiểu giải thích hợp lý cho sự thiếu báo cáo tài chính của Emma cuối tuần qua. Nhưng anh chưa có tiếp xúc một mình với DreamLodge. “Thông tin kiểu gì?”

Ryan do dự trong một nhịp duy nhất. “Anh có thể gọi cho Nathaniel?”

Alex chớp mắt lúc nghe tên của người anh em họ của mình. “Đó là một kẻ cắp đáng gờm.”

“Hiện có hàng trăm hàng triệu người đang bị đe dọa.”

Đúng. Nathaniel ở trong số đó.

3. Chương 3

Emma trượt chiếc áo choàng dày màu trắng có logo riêng của McKinley vào cơ thể ẩm ướt của cô, cô mang kính vào và tháo dây kẹp ở phía sau xỏ tóc ra. Động cơ của bồn tắm nước nóng kêu vo vo nhẹ nhàng ở phía sau khi cô băng ngang qua căn hộ penthouse từ phòng ngủ đến phòng khách.

Trước đây cô đã từng ao ước được sống một cuộc sống xa lạ trong một khách sạn. Giờ đây cô hoàn toàn thích quan điểm này, dịch vụ làm sạch chuyên nghiệp và sự tiện lợi của những bữa ăn nóng sốt vào bất cứ giờ nào kể cả ngày hay đêm. Trụ sở chính của McKinley ở trên tầng thứ ba của Khách sạn nhỏ ở đại lộ số 5. Vì vậy, vào những ngày mùa đông có gió dữ dội, cô chỉ cần một chuyến đi bằng thang máy là tách khỏi công việc.

Cô bấm nút trên cái điều khiển ti vi từ xa và cuộn tròn vào một góc của bộ ghế sofa do từng bộ phận tạo thành màu rượu vang, hất tung một cái gối bằng vải gấm thêu kim tuyến ra khỏi chỗ đó. Lúc đó là 11g15, tối thứ sáu. Cô đã bỏ qua bữa ăn tối, và đang nghĩ đến một khay pho mát và một ly Cabernet sẽ bắt đầu đúng lúc với phần tóm tắt cuối bản tin của Business Week Wrap-up trên đài ANN.

Cô gọi đặt thức ăn mang vào cho người giữ cửa, sau đó ngồi lại xem Marvin Coventry phỏng vấn Giám đốc điều hành của công ty năng lượng Địa Trung Hải. Công ty này đang bị xem xét kỹ lưỡng sau khi sáp nhập với một công ty của Anh và một khoản tiền được nghi là đưa cho cháu trai của một đại diện LHQ.

Một tiếng gõ cửa vang lên một vài phút trong buổi phỏng vấn, và Emma nhìn qua vai khi cô đi về phía cánh cửa để cho Korissa vào.

“Họ có nhớ cho thêm nho không?” cô hỏi, trong khi Giám đốc điều hành tỏ ra lúng túng với câu hỏi của phóng viên. Phải rồi. Cổ đồng của ông ta xứng đáng có được một lời giải thích.

“Tôi không hiểu,” một giọng đàn ông vang đến.

Emma xoay đầu để trở thành đối mặt với Alex Garrison. Hai mắt cô mở to, và cô xốc mạnh thành linh hai vạt áo choàng với nhau. “Tôi tưởng anh là Korissa.”

“Tôi là Alex.” cái nhìn chăm chăm của anh hướng theo áo choàng của cô, mớ tóc lộn xộn và cặp kính to được thiết kế một cách thô thiển.

“Anh đang làm gì ở đây?” Cô đã không mong gặp lại anh cho đến tối mai ở buổi quây góp Teddybear Trust, và cô dứt khoát không sẵn sàng để đi thêm một vòng nữa với anh. Cô kéo mạnh vạt áo, nhất là lúc không ăn mặc như thế này.

Anh liếc xuống cái cặp ở trong tay trái. “Anh nghĩ rằng em muốn xem hồ sơ tài chánh của anh.”

“Vào lúc 11g30 tối ư?”

“Em nói rằng em muốn có một hợp đồng tiền hôn nhân.”

Chắc chắn cô muốn có một hợp đồng tiền hôn nhân. Nhưng không phải bây giờ. Ngay bây giờ cô muốn ngủ, và để tái tạo lại trước khi đối mặt với anh một lần nữa. “Tôi không-”

“Không có thời gian như hiện nay.” Anh liếc nhìn mĩa mai về phía căn phòng phía sau cô, rồi di chuyển gần như không thể nhận thấy về phía trước.

Emma bước sang một bên để cản đường anh khi tiếng kêu vo vo yên lặng rất gần của chiếc xe đẩy hàng phục vụ phòng báo Korissa đang đến.

Người phụ nữ tạm dừng bước đi nhanh nhẹn của mình và liếc nhìn có vẻ dò hỏi về Alex. “Tôi có mang thêm một đĩa nữa không?”

“Thật chu đáo,” Alex nói. Và trước khi Emma có thể phản đối, anh đã lướt vào qua cánh cửa bên cạnh cô. Emma gần như không muốn gây chuyện cãi nhau trước mặt Korissa, nhưng người đàn ông này đã không dừng lại. Cô di chuyển ra khỏi lối đi của xe đẩy hàng.

“Thật sành sỏi,” Alex thì thầm, nhìn chung quanh vào tấm thảm Ba Tư, lò sưởi bằng đá cẩm thạch và ngọn đèn treo trần hiệu Tiffany.

“Cám ơn”, Emma nói không tự nhiên, trong khi Korissa chuyển khay pho mát, rượu vang và hoa tươi lên bàn ăn.

Sau đó Korissa rời khỏi căn hộ penthouse và đóng cánh cửa đằng sau cô.

Emma kéo mạnh dây thắt lưng áo choàng thật chặt. “Giờ không phải là lúc thuận tiện.”

Anh đặt chiếc cặp xuống bàn ăn và đưa lên hai lòng bàn tay đầu hàng. “Anh xin lỗi. Nhưng anh vừa mới bước ra khỏi một cuộc họp.”

Ánh mắt anh nhìn đăm đăm dường như muốn xé toạc trang phục của cô một lần nữa.

“Tôi biết là anh đã có một buổi tối rảnh?”

“Không, anh không có buổi tối rảnh. Anh đã có một cuộc hội ý qua điện thoại, ba hợp đồng cung cấp để phê duyệt và một cuộc họp kế toán mà kéo dài qua mười giờ.”

“Nhưng bây giờ anh đang rảnh.” Anh mở cặp.

Cô nhìn chằm chằm mĩa mai xuống áo choàng của mình. “Tôi trông có vẻ rảnh sao?”

Anh đấu tranh một nụ cười chế nhạo. “Em trông có vẻ...”

“Quên nó đi.”

“Anh định nói dễ thương.”

“Anh sẽ nói là kinh khủng.”

Trán anh nhăn lại trong tích tắc. “Tại sao em luôn-”

“Anh muốn gì hả, Alex?”

Anh lắc đầu, sau đó anh giơ lên một phong bì từ cặp xách của mình. “Anh muốn trao đổi báo cáo tài chính.”

“Hãy gọi cho tôi vào buổi sáng.” Cô muốn ngủ. Không hơn, không kém.

“Tôi đã bị giữ suốt cả ngày.”

“Còn tôi thì bị giữ suốt đêm.”

Anh yên lặng. Mắt anh liếc nhanh như tên bắn vào cánh cửa phòng ngủ của cô. “Cô có bạn à?”

Phải mất một chút thời gian để ý nghĩ của anh thấm sâu vào tất cả các dây thần kinh. “Không, tôi không có bạn.”

“Anh nghĩ có lẽ em đang có một cuộc ăn chơi bù khú lần cuối.”

“Tôi không phải là loại con gái thích ăn chơi bù khú lần cuối.”

Anh kiểm tra cô một lần nữa. “Thật không?”

“Và nếu như tôi có, tôi sẽ ăn mặc như thế này sao?”

“Anh đã nói với em, em nhìn dễ thương.”

Cô rên rỉ vì thất vọng.

Anh bỏ cặp xách của mình và di chuyển về phía cô. “Thật sự, Emma. Anh không biết tất cả các sự bất an này đến từ đâu.”

Cô không có ý niệm làm thế nào để đáp ứng với điều đó. Con số không.

Giọng anh vang lên hòa nhã. “Em là một người phụ nữ xinh đẹp.”

“Thôi đi,” cô rít lên. Anh rõ ràng đang thực hành cái thói của anh, thêu dệt những lời nói dối, cố bắt cô tách ra khỏi sự cân nhắc kỹ vì các lý do của riêng anh.

Anh đi đến dừng ngay trước mặt cô, sự xúc cảm mãnh liệt trong cái nhìn chăm chú của anh gây ra những làn sóng phản ứng lại xuyên qua cơ thể cô. “Đừng tự đánh giá thấp mình, Emma.”

Cô cố gắng hít thở bình thường, cố gắng đè nén lòng khát khao rõ ràng đang râm ran lên vào chạy theo cái cách của nó đến tứ chi của cô. “Anh có... thì hiểu đáng ngạc nhiên.”

Miệng anh cong lên thành một nụ cười chậm rãi.

Đó là một cái miệng ngọt ngào, một cái miệng có hình dáng đẹp, một cái miệng rất sexy, đặt dưới một cái nhìn như tia la-de sáng chói bao quanh một người đàn bà và làm cho cô ta cảm thấy như mình là người duy nhất trên hành tinh này. Emma cảm thấy như mình bị lôi kéo dưới sức quyến rũ của anh.

“Em nghĩ rằng anh thích lụa và satin hơn à?” anh hỏi dịu dàng.

“Tôi nghĩ rằng anh thích quần áo đen và giày cao gót.” Ngay khi nói xong, cô lấy làm hối tiếc về cơn bốc đồng này.

Lỗ mũi của anh hơi ớn ra một chút. “Thật không?” Và ánh mắt anh gửi tín hiệu cho những suy nghĩ của mình.

“Không phải tôi.”

Anh liếc nhanh qua chỗ hở ra của cô. “Tại sao không?”

Điều này đang làm phát điên. “Alex.”

Anh ra dấu về phía cửa phòng ngủ. “Em có một cái gì ở bên trong đó anh chắc như thế?”

Chúa cứu giúp cô, cô đã có. Một chú gấu bông teddy nhỏ và chiếc quần lót phù hợp mà Katie đã mua cho cô nhân ngày sinh nhật.

Không phải là thứ mà Alex chưa nhìn thấy bao giờ.

Dấu vết tiếng cười hằn sâu trong ngực anh. “Tắm ngâm tắm ngâm mà đâm chết voi.”

“Tôi chả có gì,” cô nói dối.

Anh đưa tay lên vuốt mớ tóc lòa xòa của cô. “Chắc chắn em có. Cứ tiếp tục đi, Emma. Hãy để cho anh hiểu hết bóng tối bí mật sâu kín của em.”

Cô chớp mắt trước ánh mắt anh lấp lánh có màu đá vỡ chai, gồng mình chống lại sức hút của anh, tự hứa với mình là sẽ không chịu để cho anh kiểm soát mối quan hệ của họ. Cô cần chống đỡ mạnh mẽ. Cô cần chống đỡ tập trung. Cô đã có một cái gì đó mà anh muốn, và việc chuyển giao sẽ là các điều kiện của cô.

Nhưng sau đó lòng bàn tay của anh dừng lại trên thái dương cô, làm xao lãng những suy nghĩ của cô. Những ngón tay anh vuốt nhẹ mái tóc cô, và mọi sợi dây thần kinh khó bảo trong cơ thể cô tập trung vào điểm anh chạm vào, gửi tới những thông điệp kích thích tổ làm da cô bùng bùng, làm mềm mại đôi môi cô, và đẩy cơ thể cô về phía anh.

Tay anh trượt xuống cổ cô, úp trên đường chân tóc, từ từ kéo cô một cách không nhân nhượng về phía anh. Đầu anh nghiêng nhẹ sang một bên, và cô theo sự dẫn dắt của anh, thích nghi với sự chuyển động về phía trước của anh, chờ đợi, kinh ngạc, nhón trước trên đầu ngón chân cô.

Rồi anh dừng lại. Cô cảm thấy anh do dự như thể chính cô cũng vậy. Được mà, lý trí nguyên thủy của cô thét lên. Không được, lý trí sáng suốt của cô trả lời.

Hơi thở của anh hỗn hển vào da cô. “Bóng tối bí mật thâm kín của tôi là...” Anh ngừng lại. “Đó là anh...” Anh dừng lại nữa. “muốn...” Sau đó, anh thở dài. “Bảo cáo tài chính của em.”

Những lời nói như một gáo nước lạnh tạt vào.

Và cô đã vui mừng.

Thật sự.

Hôn Alex sẽ là một hành động cực kỳ ngu ngốc. Không phải là cô sẽ không bị ép buộc hôn anh ta lúc nào đó trong hành động phiêu lưu này. Nhưng mà nó không phải ở trong căn hộ của cô, trong khi họ đang ở riêng một mình, trong lúc cô lỏa lồ một nửa.

Cô đang nghĩ gì vậy?

Cô nhất định đẩy nó biến đi. “Được rồi. Nhưng sau đó anh phải đi nhe.”

Anh gật đầu nhanh đồng ý với cô, chớp chớp mắt làm mất đi ánh sáng rực rỡ khang khác mà đang cố nén sâu trong đôi mắt lạnh lợi óng ánh như bạc.

Cô sẽ không khám phá ánh sáng rực rỡ đó. Cô thậm chí sẽ không nghĩ về ánh sáng đó. Đây là công việc kinh doanh.

Tất cả chỉ là công việc kinh doanh, cô tự nói với mình khi cô băng qua đến máy vi tính. Cô nhấp vào đường liên kết nối tới máy chủ tài chính và đưa ra bảng cân đối tài sản của quý vừa qua (Rollups - thuật ngữ kế toán chả biết là gì???), nhấn nút in.

Alex im lặng nhìn khi máy in hoạt động kêu ầm ỹ và nhanh chóng xuất ra hai mươi trang.

Cô nhặt chúng từ khay và nhanh nhẹn trao hết cho anh.

“Cảm ơn em,” anh nói, khi anh đưa tay đến nắm cửa.

“Anh cứ việc xem,” cô trả lời, tính toán từng giây cho đến khi anh đi khỏi.

Nhưng rồi anh dừng lại, và đôi mắt sắt đá của anh nheo lại. Miệng anh tách ra. “Emma-”

“Chúc ngủ ngon,” cô nhắc nhở bằng tính dứt khoát.

Anh hít một hơi vào giữa hai hàm răng, nhưng anh không kiên gan. Thay vào đó, anh gật đầu nhanh cam chịu. “Chúc ngủ ngon.”

Và sau đó anh đi khỏi. Cô xoay ổ khóa cửa đằng sau anh, ngón tay cô nắm chặt cứng trên chốt cửa kim loại. Được rồi chuyện đó-dù thế nào - nó cũng không thể xảy ra lần nữa.

Cô đã thực hiện một sự thỏa thuận giao dịch với Alex. Nó cũng không khác gì hơn cô bố trí nhân viên quầy tiếp tân ở Hawaii hoặc làm việc như là một cô phục vụ cocktail ở Whistler. Cha cô đã luôn luôn tự hào về năng lực của Emma vì cô xắn tay áo lên hăng hái bắt tay vào việc

Trong trường hợp này, có lẽ cô sẽ dán miệng cô lại. Nhưng nó cũng như thế thôi. Cuối cùng cô muốn hôn Alex, nhưng nó sẽ là một nụ hôn kinh doanh. Nó sẽ là hình thức, và chắc chắn nó sẽ không xảy ra lúc họ đang ở riêng và cô thì đang lỏa lồ một nửa và thèm khát cơ thể anh.

Cô rùng mình, lùi khỏi cánh cửa, tự nhủ với mình cô đang làm chính xác điều mà cha cô đã có thể làm. Cô đang làm tốt nhất trong một tình huống xấu.

Khi mẹ cô qua đời, cha cô đã bị bỏ lại cùng với hai cô con gái nhỏ mồ côi, ông phải tự lấy lại tinh thần và tự làm mới bản thân mình. Ông đã học được cách tết tóc cho họ, giấy dán tường phòng của họ và làm bánh quy to tướng có sô cô la khoai tây rán cháo bột yến mạch. Khi khách sạn Montreal của họ bị cháy rụi, ông cũng vẫn không nản lòng, hơn thế với tính dũng cảm, lạc quan không hề nao núng, ông đã giấu đi lòng thương hại, gom góp đồng tro tàn và củng cố lại lực lượng.

Thế đấy, Emma có thể sợ hãi. Và cô có thể giấu đi những kích thích tố đang tác động một cách tự động mà không cần phải suy nghĩ nó đang làm rối tung phản ứng của cô đối với Alex. Cô muốn làm cho cha tự hào hay bị lãng quên đi.

Emma cảnh giác đề phòng tối thứ bảy.

Khi họ chạy vào nhà hàng Tavern on the Green (nằm ở Central Park thành phố New York), cô đã chờ cho đến khi Alex bước ra khỏi chiếc limo trước khi cô xê dịch trên ghế sau. Nghĩ đến những phóng viên đang chờ đợi ở phía bên kia đường dây màu đỏ, cô vuốt cho phẳng bộ đầm hở vai ngắn trên gối (cocktail champagne dress - lên bác Gu sọt hình ảnh sẽ thấy áo đầm đẹp lộng lẫy- chẳng biết dịch là gì mô tả đơn giản thôi hihi ...), và chuẩn bị sẵn sàng cho mình duyên dáng bước ra ngoài.

Bên cạnh cánh cửa mở, Alex quay sang đối diện với cô. Anh ga-lăng đưa tay ra, và cô bám chắc phía sau như một sự phản đối. Cô không muốn chạm vào anh chút nào, dứt khoát không phải là việc đầu tiên. Nhưng không có cách nào để từ chối lời mời đó.

Bao quanh bởi những ngọn đèn nhỏ xíu màu trắng trên cây và những ngọn đèn lồng rực rỡ trên khung lưới sắt ở cổng vào, cô hít một hơi và chìa tay ra. Ngay khi những ngón tay của họ chạm nhau, một cảm giác ấm áp nguy hiểm râm ran trên cánh tay cô. Cô mạnh dạn mỉm cười khi máy ảnh lóe lên mọi hướng.

Tia nhìn của cô bắt gặp ánh mắt màu xám âm ỉ của Alex. Nhưng cô nhanh chóng lẩn tránh sự chú ý của cô ngay lập tức khi anh đóng vai của mình ra cho các máy ảnh. Cô đã cố gắng tỏ vẻ yêu thích mà thực sự không nhìn vào mặt anh - đủ tồi tệ khi anh đang nắm tay cô. Đủ tồi tệ khi mà cô đang tưởng tượng mối quan hệ hài hòa nào đó giữa họ khi họ sải bước qua bao tay sắt của các phóng viên nhà báo đang đốt cháy các câu hỏi.

Sau đó, Alex vòng tay quanh eo cô và làm cô tạm dừng lại trước các nhiếp ảnh gia. Họ bị ép sát vào nhau, từ đầu gối đến vai, và cô có thể cảm nhận từng hơi thở một của anh.

“Hành động như em yêu anh tha thiết đi,” anh nói khe thì thầm.

“Tôi đang cố đây,” cô đáp lại, vẫn tươi cười, nguyên rửa cơ thể phản bội của mình đang ghi nhận từng sắc thái của Alex.

“Cố hơn nữa.” Anh đã cho các nhiếp ảnh gia một cái vẫy tay lần cuối, sau đó đẩy cô hướng về phía lối vào.

Emma cưỡng lại sức ép của bàn tay anh vào chỗ thắt lưng. “Katie và David ở ngay phía sau chúng ta.”

“Họ có thể bắt kịp.”

“Nhưng-”

“Cho đến khi em trở thành một nữ diễn viên giỏi hơn, chúng ta sẽ không đứng ở gần các tay săn ảnh.”

“Tôi đang mỉm cười, rồi đây.”

“Đó là một cái nhăn mặt.”

“Bởi vì tôi đang bị đau.”

Cánh tay của anh ngay lập tức thả lỏng ra. “Anh làm đau em à?”

“Nỗi thống khổ về tinh thần “ Và nó không phải là lời nói dối.

“Tha cho tôi đi.” Anh lại tiếp tục siết chặt vào thắt lưng cô khi một người đàn ông hơi hói trong bộ vét cắt may đẹp bước lên phía trước chào đón họ.

“Ông Garrison,” người đàn ông này nói rõ ràng nhiệt tình. “Thật tuyệt khi ông đến đây tham dự với chúng tôi.”

“Xin chào, Maxim,” Alex nói chìa tay ra để bắt. “Tôi xin được phép giới thiệu hùm, bạn gái của tôi, Emma McKinley.”

Giọng anh âm ỉ hơn bao giờ hết quá nhỏ qua tên của cô. Tim Emma hụt nhịp trong tích tắc, trong khi Maxim đã nắm lấy bằng cả hai tay.

“Maxim là Chủ tịch Teddybear Trust,” Alex giải thích.

Người đàn ông vạm vỡ mỉm cười hết cỡ khi ông đưa tay ra bắt lấy tay của Emma. “Và cô là chủ tịch của McKinley Inns. Chúng ta chưa hân hạnh được biết nhau. Nhưng tôi có nghe khá tốt về cô, cô McKinley.”

“Làm ơn gọi tôi là Emma.” nụ cười của cô chân thật lúc đó. “Tôi vô cùng kính trọng Trust Teddybear.”

Tổ chức này đã xây dựng một cơ sở bảo trợ mới cho trẻ em vào năm ngoái ở St. Xavier’s, và họ đã tài trợ vô số kế cho các dự án nghiên cứu bệnh ung thư ở trẻ em.

“Xin mời theo lối này,” ông Maxim nói, ra hiệu chỉ qua ô cửa kính vào nhà hàng Tavern on foyer Green. “Thức uống ở trong phòng ăn lớn có cửa sổ kiểu Pháp mở trực tiếp vào sân hiên. Và tôi xin được phép đề nghị sảnh đường như là một điểm bắt đầu các trò chơi sòng bạc?”

“Xi dách?” Alex hỏi, ném qua Maxim một nụ cười toe toét nhăn nhó.

Maxim cười lại. “Năm ngoái anh không gặp may.” Sau đó anh ta nháy mắt với Emma. “Nhưng tôi biết cô sẽ đem lại may mắn cho anh ấy tối nay.”

“Tôi sẽ cố hết sức,” cô hứa với Maxim, nghĩ rằng những tác động của nghiệp chướng chắc sẽ không báo oán họ quá nhanh vì lừa gạt toàn bộ thành phố này.

Sau đó, Alex nắm lại tay cô và gạt đầu với người gác cổng khi anh đặt một nụ hôn nhanh lên các khớp ngón tay cô. Emma cố gắng để giữ cho đầu cô trong sáng khi họ đi vào lối đi vào bên trong nhà được trang trí lộng lẫy. Hành lang được trang trí bằng các đồ pha lê cầu kỳ và kính màu, trong khi những ngọn đèn treo nhiều ngọn rất đẹp phản xạ ánh sáng khi họ bắt đầu hướng đi xuyên qua hành lang uốn cong.

Cô bắt gặp hình ảnh phản chiếu của mình trong tấm gương xiên góc, rùng mình với hình ảnh của Alex, thẳng và cao, bàn tay mạnh mẽ của anh đặt trên thắt lưng của cô, chỉ có mái tóc bên dưới chỗ xẻ sâu hình chữ V trên áo đầm lông lánh của cô.

“Em có muốn uống một chút gì không” giọng nói trầm của anh âm âm xuyên qua cô.

“Một Chablis- một loại rượu vang trắng nguyên chất được làm ở miền Đông nước Pháp vùng Chablis,” cô trả lời, sau đó hắng giọng chống lại âm thanh đầy nhục cảm. Họ đang đóng kịch ở đây. Anh đang làm ra vẻ hẹn hò với cô vì lợi ích của các phóng viên và những người khách quen khác. Còn cô đang giả vờ yêu anh vì chính xác cùng một mục đích.

Anh chỉ vào một ô cửa. “Qua đó, tiếp theo”

Họ bước vào Sảnh đường Pha lê, bắt gặp những ánh mắt tò mò rõ ràng của những khách mời khác.

Họ có nhận ra Alex không? Họ có nhận ra cô không? Cô nghiêng cổ, nhìn ra đằng sau mình về phía gương mặt làm yên lòng của em cô. “Chúng ta đã bị lạc mất Katie và David.”

“Chúng ta không cần người đi kèm.”

“Nhưng-”

“Tối nay là của em và anh.” Anh mỉm cười, gạt đầu và vẫy tay chào với ai đó đi ngang qua phòng.

Họ dừng lại bên quầy rượu, và Alex đặt một cẳng tay trên mặt quầy bóng loáng, gọi người phục vụ mang thức uống tối cho họ trước khi chuyển sự chú ý sang Emma.” Em nên cố gắng thư giãn và hưởng thụ đi.”

Emma không thể hình dung thư giãn dưới tình huống này. Cô không thể tưởng tượng thư giãn quanh Alex chút nào cả.

“Trong một vài phút nữa em bắt đầu tiêu tiền của anh,” anh nói.

“Trong đời mình em chưa bao giờ cờ bạc.” Cô không có ý muốn nói thành những âm thanh rời rạc, nhưng nó đã đến theo cách đó.

“Dù sao chuyện này cũng không làm anh ngạc nhiên.” Anh vốc một nắm hạt hạnh nhân ở trong một cái bát bằng pha lê trên quầy bar và ném chúng vào miệng.

“Việc đó được cho là có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là em có cá tính quá thận trọng”

Người phục vụ đặt thức uống xuống trên những miếng lót ly Teddybear Trust.

“Tôi không có,” Emma khẳng định.

Alex nhét tờ giấy bạc vào chân cốc rượu và gạt đầu cảm ơn người đàn ông. “Có quá đi chứ,” anh cười rúc rích nhỏ với Emma khi họ bước đi.

Cô cúi tiết thở ra một hơi.

“Em có thể chứng minh là anh sai, em biết mà” Anh trao cho cô ly Chablis, nhẹ nhàng dìu cô quay lại hành lang. “Chỉ cần đi đến bàn đánh xì dách và làm cho chắc chắn mọi người đều biết anh là nguồn cung cấp tiền cho em.”

Cô nhấp một ngụm rượu làm sáng khoái và để cho chất còn dễ dàng thâm nhập vào cơ thể mình. “Có phải đó là những thứ mà đàn ông thành phố hiện đại làm cho người phụ nữ mà anh ta yêu không?”

“Bởi không nhất thiết phải hạ một con voi ma mút cho em nữa. Đứng đấy. Đó là điều chúng ta phải làm.”

Cô giấu nụ cười bất ngờ sau một hớp rượu nữa. “Nếu em muốn một voi ma mút thể vào thì sao?”

“Em sắp làm cao giá với anh phải không?”

“Hình như vậy”.

Anh chỉ một lối đi khác. “Đi qua đây đến các bàn chơi nè.”

“Thành thật mà nói tôi không biết cách chơi xì dách.”

Anh nhún vai. “Dễ lắm.”

Bên ngoài bức tường kính, những bãi cỏ sáng đèn trải dài ra trước mặt họ, những ngọn đèn lồng đung đưa trong gió cũng như khách mời ăn mặc đẹp xen lẫn nhau ra vào từ nhà hàng đến sân trong và ngược lại. Những người chia bài, mặc áo vét màu đen và đeo nơ bướm, trò chuyện với khách khi họ phát ra các thẻ.

Alex hướng cô bước về phía một cái bàn bọc nỉ màu xanh lá cây với những chiếc ghế cao và những ô vuông màu trắng nhỏ in trên mặt vải.

“Hít lên ghế ngồi đi,” anh thì thầm vào tai cô, và cô đã cố gắng không để phản ứng lại với sự gần gũi của anh.

Nhưng sau đó cánh tay của anh tình cờ lướt nhẹ qua phần lưng trần của cô, gây sờn gai ốc và phát ra các nhịp đập của sinh lực đến các điểm đúng là không thích hợp trên cơ thể cô.

“A, Chị ở đây rồi.” Giọng của Katie bị ngắt lời lúc này. “Chuyện này khó tin quá!”

“Khó tin sao,” Emma lặp lại, biết ơn miếng đệm.

Katie nhảy lên bên cạnh Emma. Đã có hai người đàn ông ở hai đầu đối diện rồi, trong cái bàn đối diện với người chia bài. Điều đó để lại một chỗ trống ở giữa.

David đứng đằng sau ghế của Katie, và Emma cười với cậu ta.

“Mua cho em vài thẻ,” Katie nói với David.

Trong tầm nhìn vòng ngoài của mình, Emma đã thấy Alex đặt vài tờ giấy bạc trên bàn đằng trước người chia bài.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ đi đến chơi ru lét,” David nói với Katie.

Katie vỗ nhẹ vào bàn. “Em muốn chơi xì dách.”

Người chia bài đẩy nhẹ bốn cụm thẻ màu tím trước mặt Emma. Cô quay nửa người sang Alex. “Tôi phải làm gì bây giờ?” cô thì thầm.

“Hãy đặt cược,” anh thì thầm đáp lại. “Đặt nó vào các ô vuông màu trắng.”

Cô gần như có thể thấy được nụ cười của anh. Cô hít mùi hương của anh, lớp vải áo anh mặc nhẹ nhàng chạm vào phần lưng trần của cô.

Người đàn ông ở đầu bên kia đặt cược hai thẻ màu xanh lá cây, và thêm một thẻ màu đen.

“Những màu sắc đó thể hiện cái gì?” Cô ta hỏi Alex.

“Đừng quan tâm đến nó.”

Người chia bài đặt các cụm thẻ màu đen ở phía trước Katie.

Emma đã đẩy hai cái màu tím vào ô vuông phía trước cô, và người chia bài lật mặt từng thẻ bài lên.

Cô nhìn lướt qua thẻ của từng người, tự hỏi, phải chăng người đàn ông này đã mắc sai lầm. Cô nghiêng người lại nói chuyện với Alex. “Họ có thể nhìn thấy,”

“Ồ, được mà. Em chỉ đang đánh với người chia bài.”

“Vâng, người chia bài có thể thấy những gì tôi có,” cô rít lên. Làm sao mà công bằng được chứ?

“Hãy tin anh.”

Emma nghiêng đầu nhìn vào mắt anh. Tin anh hả? Có phải anh đang lừa gạt không? Anh đã hiểu được nó rõ ràng tới qua-một nơi nào đó giữa tổng doanh thu hàng năm và vốn khấu hao, đó là anh đang để ý đợi chờ đến lợi ích riêng của mình. Thực tế, anh đã mạnh mẽ khuyên cô làm giống vậy.

Tất nhiên, trong trường hợp này, nó là tiền của anh. Ai mà thêm quan tâm nếu cô bị thua chứ?

“Emma?”

“Hử?”

Anh gạt đầu chỉ về phía bàn. “Nhìn vào tay em đi.”

Cô liếc nhìn xuống. Một con đầm và một con mách.

“Em thắng rồi,” anh nói khi người chia bài đẩy một vài thẻ vào ô vuông của cô.

“Rút một lá nữa,” Katie nói bên cạnh cô.

Mặc dù chỉ là may mắn, nhưng một cảm giác tự hào ấm lòng dâng lên trong ngực Emma. Cô đã thắng. Ngay lần đầu tiên cô chơi đánh bạc, cô đã thắng. Bất cứ điều gì đã xảy ra từ đây vào ở chỗ này, ít nhất là cô đã thắng rồi.

“Quá rồi,” Katie thở dài, trong khi David lắc đầu.

Người chia bài dọn các lá bài.

“Lần này đánh nhiều hơn,” Alex nói.

Emma chồng thêm một đồng thẻ khác vào ô vuông của cô.

“Sẽ là một đêm dài ở mức độ này đây,” Alex thốt lên.

“Tại sao anh không đánh lúc ấy?”

Anh nghiêng người gần hơn, tay anh lướt trên bờ vai trần của cô. “Bởi vì chúng ta muốn thế giới nhìn thấy anh chi nhiều tiền cho em, nhớ chưa?”

Cô quay sang mũi cô gần như chạm vào má anh. Mùi hương kích thích của anh bao quanh cô, và lòng bàn tay to của anh di chuyển hết sức nhẹ nhàng trên vai cô. Thật quá dễ chịu để chìm đắm trong hình ảnh tưởng tượng này.

Cô đưa tay lấy ly rượu. “Sẽ ra sao nếu như anh đánh bằng của em thế vào đó?”

Anh cười khúc khích. “Không làm theo cách đó. Bây giờ thì đặt cược đi.”

“Anh là một người theo chủ nghĩa cực đoan.”

“Ừ, tôi là vậy đấy. Quen dần với nó đi.” Anh thắng người chấm dứt cuộc trò chuyện.

Tốt thôi. Anh muốn cung cấp tiền cho cô? Emma chuyển một đồng toàn bộ thẻ vào ô vuông màu trắng. Nhớ lấy đó nhé, Alex Garrison.

“Như thế cô gái,” anh nói.

“Trời đất quý thần ơi, Emma,” Katie nói.

Emma quay sang em gái cô.

“Đó là mười nghìn đô la.”

“Hả?” Emma gần như nghẹn lưỡi.

Lá bài đầu tiên đã đặt xuống phía trước cô.

“Đó là những thẻ 500 đô la,” Katie chỉ ra.

Dạ dày của Emma co thắt lại. Cô nhanh chóng đưa tay tới chồng thẻ, nhưng Alex đã chặn cô lại bằng cách đặt tay anh lên tay cô.

“Quá trễ,” anh cảnh báo.

Cô quay sang nhìn chăm chăm vào anh ta, cặp mắt mở to kinh hãi. Cô không thể đặt cược mười ngàn đô la trong một ván bài. Đó là một việc điên rồ.

“Chơi tiếp đi,” anh bình tĩnh khuyên nhủ.

“Tại sao anh không nói cho em biết?”

“Nói cho em biết cái gì?”

“Alex.”

“Chơi tiếp đi.”

“Không đâu.” Cô bắt đầu đứng lên, nhưng bàn tay cô đã bị mắc kẹt bởi anh.

“Em đã thắng,” anh nói.

“Hả, cái gì?”

Anh chỉ đến các thẻ của cô. “Em thắng lần nữa. Thật ra em nên đánh bạc thường xuyên hơn.”

Emma từ từ nhìn xuống bàn tay cô, một con mười và một con ách. Cô chịu thua hai đầu gối run run của mình và ngồi lại xuống ghế.

“Quác nữa rồi,” Katie nói.

David dời chỗ ra phía sau Katie.

“Em thua bao nhiêu rồi?” Emma hỏi em mình. David có vẻ không vui cho lắm về việc này.

“Năm trăm đô la.”

Emma co rúm. “Ồi trời.”

Katie ném hơn hai thẻ vào ô vuông của mình.

“Anh nghĩ chúng ta nên chuyển sang chơi quay ru lét,” David đề nghị.

“Trò này vui mà,” Katie nói. “Tụi em đang vui mà. Phải không phải Emma?”

“Tôi đang thích đây,” Alex nói, trong giọng anh rõ ràng pha lẫn tiếng cười sắc bén.

Mũi của David loe ra nổi cẩu khi cậu ta hít sâu vào một hơi.

Người chia bài chia bài ra.

“Chị có biết chị vừa mới đặt mười lăm nghìn đô la không hả?” Katie hỏi.

Ánh mắt của Emma bay tới những cái thẻ của cô. Lạy chúa tôi. Tại sao Alex không ngăn chặn cô lại?

Sau một phút dài căng thẳng, cô thắng với ba lá - 19 nút. Ngay lập tức cô xoay chiếc ghế của mình sang một bên. “Em không thể chơi tiếp nữa.”

Alex giữ chặt chiếc ghế bằng một đầu gối để giữ cho nó không lùi ra sau. “Em đang thắng.”

Chân họ chạm vào nhau, và hơi ẩm áp của cơ thể anh thấm qua đùi cô. “Em chắc sắp bị đau tim quá”, cô nói với anh. Và chắc chắn nó nhiều hơn phía trước.

Cô bắt đầu trèo xuống chiếc ghế cao, và anh nhanh chóng đưa tay ra giữ chặt cô. “Em không thể bỏ đi khỏi vận may nóng hổi này.”

“Nhìn anh nè.”

Cô dời chỗ. Ồi trời. Cô không trông mong vào tất cả ngoại trừ bị mắc kẹt trong vòng tay anh. Một nửa bước về phía trước và cô bị quây chặt sát vào anh. Nếu cô nghiêng nhẹ đầu, họ có thể hôn nhau. Hoặc cô có thể vùi mặt cô vào cổ anh và đưa lưỡi cô ra để xem liệu anh có vị tuyệt như mùi hương của anh không.

Dĩ nhiên cô đã không làm. Nhưng lòng khát khao thật mạnh mẽ. Cho nên chỉ là tưởng tượng.

Anh nhìn cô bằng với đôi mắt màu khói trong một lúc lâu. “Được rồi” Cuối cùng anh nói. “Em có bao giờ chơi trò gieo xúc xắc chưa?”

“Chưa.”

“Thôi được.” Sau đó, anh ra dấu chỉ về phía hành lang, chấm dứt thời điểm thân mật. “Bàn gieo xúc xắc ở trong phòng màu nâu hạt dẻ -Chestnut Room.”

Cô quay sang Katie. “Em tới chơi không?”

“Không chơi xúc xắc,” David nói.

Katie chăm chú nhìn vào nét mặt của bạn trai mình. “Bọn em sẽ đuổi kịp,” cô nói với họ.

Emma gật đầu. Sau đó cô bắt đầu đi với Alex. “Ít nhất chúng ta có nên đổi sang thẻ mười đô la không?”

“Không.”

“Em không thể đánh năm trăm đô la một lần.”

Alex chắc có thể không băn khoăn lo lắng đến kiểu đánh lớn thắng lớn này quá. Nhưng cô thì chắc chắn không được.

“Em đã có trên vài ngàn rồi đó,” anh nói.

Đó là sự thật. Cô cảm thấy khá hơn một chút. Cô có thể thua hết, nhưng anh vẫn trước sau như một.

“Nếu em không bắt đầu thua sớm,” Alex tiếp tục. “Trust Teddybear sẽ bị phá sản.”

Emma dừng lại, và miệng cô phát thành tiếng O tự phát. Cô đã quên mọi thứ về Trust Teddybear. “Có phải em đang làm sai tất cả chuyện này, có phải không?”

Alex mỉm cười, bàn tay anh đi đến lưng cô để đỡ cô đi lần nữa. “Anh tiên đoán ấy mà.”

Cô phát ra một tiếng thở dài thất vọng.

Sau đó, bất ngờ, môi anh chạm nhẹ trên trán cô. “Em thật thú vị đấy, em có biết không?”

Ngực cô đau nhói với lời khen ngợi này.

Nhưng sau đó Edwina và Fredrick Waddington hiện ra bên cạnh Alex, và cô nhận ra lời khen này là một phần của mưu mẹo đánh lừa. Tất cả mọi thứ đêm nay là một phần của mưu mẹo này. Alex không phải là một nhà kinh doanh nhân đạo dịu dàng và khoan dung. Anh đơn giản đang thủ vai trò của anh.

Cô buộc phải nở một nụ cười khi anh thực hiện màn giới thiệu. Không tưởng tượng nhiều hơn nữa. Không có sự thân mật hơn. Không có thêm những phản ứng của cơ thể. Từ phút này, cô sẽ ghi nhớ đó là một trò chơi.

4. Chương 4

Không có vấn đề nào làm Emma cố gắng một cách khó khăn như vậy, cô dường như không thể thua. Một đám đông đã tụ tập xung quanh một trong những chiếc bàn gieo xúc xắc, và mỗi lần cô thử chuyển đi con xúc xắc, họ sẽ phun ra một tràng phản đối, đặt chúng trở lại vào tay cô.

Cô hít sâu vào.

Đứng sau lưng cô, Alex xoa bóp vai cô. “Bằng cách đặt cược như vậy, em sẽ cứu tổ chức từ thiện hoặc mua cho chúng ta một khách sạn mới.”

Cô lắc con xúc xắc lên giữa hai bàn tay. “Chúng ta không cần một khách sạn mới. Điều này đang khiến cho lúng túng. Anh không thấy Maxim đang liếc nhìn em sao?”

“Ông ta không liếc nhìn em.”

Emma lén lút liếc nhìn ông chủ bữa tiệc và nhìn thấy ông ta lướt một ngón tay bên dưới cổ áo sơ mi. Nó đã đủ xấu để cho cô thắng. Tuy nhiên, toàn bộ đám đông đã thắng cùng với cô.

“Em thua bằng cách nào hả?” cô thì thầm với Alex.

“Lăn số bảy.”

“Được rồi” Cô thổi vào con xúc xắc.

Alex cười khúc khích với hình ảnh đóng kịch nghệ thuật của cô, còn cô thúc cùi chỏ vào xương sườn anh.

“Làm ơn ủng hộ chút xíu đi,” cô thốt lên

“Coi nào, là bảy,” anh quát ầm ầm đáp lại. “Em biết em sẽ bị thua mất hai trăm nghìn đô la.”

“Nó không phải là tiền của em.”

“Ừ. Nó là tiền của anh.” Bất chấp lời quả quyết của anh. Anh nghe có vẻ hoàn toàn không quan tâm.

Nó không phải là tiền của anh dù sao đi nữa. Đây là tiền của Teddybear Trust. Và cô sẽ đặt nó trở lại nơi mà nó thuộc về hoặc mất trắng.

Cô ném con xúc xắc. Chúng nằm rải rác dọc theo chiếc bàn bọc nỉ màu xanh lá cây, nảy lên giữa tiền đánh cược mà có lẽ tổng số lên tới đủ tài trợ cho một cuộc phẫu thuật, va trúng vào gờ cạnh bên kia của cái bàn, rồi lăn tròn dừng lại. Một con sáu và một con một.

Niềm vui sướng chạy vụt qua cô.

Cô đã làm được rồi.

“Thôi đừng cười nữa,” Alex cảnh báo khi đám đông rên rỉ.

Đúng rồi. Những kẻ khá hơn khác đã thất vọng. Cô nhanh chóng giấu nụ cười vào ngực Alex.

Cánh tay mạnh mẽ của anh vòng quanh cô, và anh đã làm một màn phô trương vuốt ve lưng cô.

Được rồi. Quá nhiều để không phản ứng với thú nhục dục tiềm tàng trong anh. Từng thớ thịt trên thân thể cô run bắn lên phản ứng lại với sự nồng nhiệt của anh.

“Đừng lo lắng,” anh nói, đủ to cho mọi người cùng nghe. “Chỉ là tiền thôi mà. Và nó ủng hộ cho một mục đích chính đáng.”

Những tiếng rên rỉ và cần nhằn xung quanh họ dần dần chuyển sang những câu nói đùa nghe dễ chịu. Một người đàn ông chỉ ra những lợi ích về thuế khi họ bị thua, trong khi một người khác đề nghị tất cả bọn họ sẽ được vào danh sách thiếp mừng Giáng sinh của Teddybear Trust năm nay.

Alex có vẻ như không vội vã để cho cô đi. Không có gì đáng ngạc nhiên. Vì anh đã có một khán giả quan trọng ở đây- một khán giả quan trọng mà sẽ sớm bắt đầu đặt câu hỏi về mối quan hệ của họ.

Vấn đề thông minh bây giờ là ôm chặt. Thế là chỉ trong một giây, Emma ngừng chiến đấu. Cô thả lỏng người tựa vào sức mạnh của anh và để cho sự căng thẳng lẫn ra ngoài cơ thể mình. Cờ bạc là cách quá căng thẳng, ngay cả khi cô đã cố để cho bị thua.

Alex đưa tay vuốt tóc cô, trong khi môi anh chạm vào đỉnh đầu cô bằng một nụ hôn dịu dàng. Có vẻ như cách này quá tốt, và còi báo động đã đi hết ra khỏi tất cả các góc ngách trong đầu óc cô.

Cô lơ chững đi chùng nào mà cô có thể. Nhưng cuối cùng cô lùi lại. Tuy nhiên, anh vẫn giữ một cánh tay vững chắc quanh eo cô. Mặc dù nó đi ngược lại với lời hứa trong đầu nhưng cô đã không tự mình cố thoát ra cảnh rối rắm này.

Một vài người đánh bạc đi ra khỏi bàn, và người đàn ông gầy như que củi kêu gọi làm một ván mới.

Katie và David xuất hiện từ đám đông.

“Sao chị thế nào rồi?” Katie hỏi.

“Cô ấy đã thua hết tiền của tôi rồi,” Alex nói với một cái ôm chặt vui vẻ.

“Vâng, Đã sử dụng hết rồi vì một mục đích chính đáng,” Emma cho biết.

“Cô ấy thua mất toàn bộ ba mươi ngàn đô la tiền đặt cược của tôi,” Alex nói.

Cô đã quên là nó nhiều đến thế.

Nhưng liếc nhìn về mặt anh lúc nói chuyện với cô cho thấy anh chẳng thêm quan tâm đến điều đó. Chắc hẳn anh đã không quan tâm. Anh muốn toàn thế giới biết cô đã ở đây dựa vào đồng xu của anh.

Đó là trò chơi. Trò chơi của anh, cô nhắc nhở mình, cố làm cho anh không ôm cô chặt quá. “Giữ lấy cái mức khấu trừ thuế và đừng có kêu ca.”

Anh cường lại sự khấn trương hết sức của cô.

Cô giật mạnh hơn nữa.

Alex chỉ nhe răng cười với cô.

“Kính thưa quý vị,” giọng Maxim vang đến qua hệ thống âm thanh. “Mời các bạn tạm dừng đánh bạc để giải lao và vào trong khu vườn tham gia cùng với chúng tôi rút thăm trúng giải thưởng lớn bất ngờ.”

“Khu vườn thật đáng yêu,” Emma nói, kiên quyết kéo mạnh thoát khỏi sự kìm kẹp của Alex và di chuyển an toàn đến bên cạnh em gái cô. “Đi xem chương trình rút thăm đi.”

“Nhờ sự hào phóng của một nhà tài trợ ẩn danh,” Maxim tiếp tục. “Giải thưởng lớn của chúng tôi trong năm nay là một chiếc ô tô Mercedes-Benz bỏ mui được.”

Đám đông ồ lên tán thưởng.

“Các bạn xin vui lòng kiểm tra góc phía trên bên phải của chiếc vé vào cửa để có được số bốc thăm may mắn của mình.”

Emma nắm lấy cánh tay của Katie và họ theo dòng người di chuyển về phía khu vườn sáng đèn. Cô đang cố gắng tập trung vào khu vườn, vào Katie, vào bất cứ điều gì ngoại trừ Alex. Hoặc, nhiều hơn vấn đề này nữa, vào bất cứ điều gì, ngoại trừ phản ứng của cô đối với Alex.

“David ổn chưa?” cô hỏi Katie, tập trung vào những cây sồi lấp lánh với hàng ngàn ánh đèn màu trắng và những dây đèn lồng sáng rực rỡ tương phản với các bồn hoa và giỏ treo hoa đầy màu sắc. Khu vườn hoàn toàn tuyệt đẹp vào ban đêm.

Katie nhún vai. “Tại sao chị hỏi thế?”

Emma chú ý về mặt của em gái cô. “Cậu ấy có vẻ trầm lặng.” David thường thì đùa giỡn và vui vẻ. Phần nào giống như Alex tối nay làm sao.

Không, đợi đã. Không Alex. Không Alex nữa.

“Có lẽ anh ấy nghĩ rằng em muốn thắng,” Katie nói.

“Em thua bao nhiêu?”

“Một vài nghìn.” Katie lúc lắc mái tóc vàng óng. “Em thực sự không biết vấn đề của anh ấy là gì “ Sau đó cô huyết sáo nhỏ, chỉ về chiếc xe. “Ồ, chiếc ô tô nhỏ xinh. Em có thể chắc chắn thấy mình đi tuần tra vòng quanh khu vườn hoa ở trong đó.”

“Không tệ đâu,” Emma đồng ý, kiểm tra các đường nét bóng mượt của chiếc ô tô bỏ mui được màu bạc. Lốp crom mạ sáng bóng, và nước sơn rõ ràng rực rỡ dưới ánh đèn trong sân vườn.

“Kính thưa quý bà và quý ông,” giọng Maxim vang đến khi ông bước lên trên bục bên cạnh chiếc xe đẹp mắt thu hút mọi người. “Tôi có thể nói, những nhà tài trợ Teddybear Trust là những người hào phóng nhất trong cả nước!”

Tiếng hoan hô cổ vũ phát lên từ đám đông.

Ông ta gật gật đầu để cảm ơn hành động đó.

Sau đó, khi tiếng vỗ tay thưa dần đi, ông đưa tay vào trong một quả bóng pha lê, khuấy các cùi vé mời ở xung quanh bằng một cử chỉ hết sức kịch tính. “Và... người chiến thắng chiếc Mercedes-Benz bỏ mui mới toanh lộng lẫy này là... số 7-3-2!”

Alex làm rối tóc Emma từ đằng sau. “Đó là của anh,” anh thì thầm vào tai cô. Sau đó, anh dựa hẳn và nhắm mắt. “Anh sẽ quay lại ngay.”

Emma nhìn chằm chằm vào cái lưng đang rút lui của anh. “Anh trúng sao?” cô hỏi to ồm ồm.

Katie nhìn chằm chằm một lúc vào cô, đôi mắt xanh cô mở to. “Anh ấy trúng thưởng!” cô thét lên.

“Tôi thấy chúng ta đã có người chiến thắng,” Maxim nói khi ông phát hiện Alex di chuyển qua đám đông. Alex mau chóng bước lên sân khấu và trao vé của mình cho Maxim.

“Ông Alex Garrison,” Maxim công bố ngay khi nhìn lướt qua. “là người trúng thưởng tối nay, và là một trong các nhà tài trợ có giá trị lớn nhất cho Teddybear Trust.”

Alex làm một màn đánh giá chiếc xe. Sau đó, anh bước lên đến bên micro ở bục nhỏ. “Quý cô may mắn chắc chắn đi cùng tôi đêm nay,” anh tuyên bố với một nụ cười rạng rỡ. “Và tôi hy vọng cô ấy sẽ nán lại thêm một vài phút.”

Anh quay sang Maxim. “Xin gửi lời cảm ơn chân thành đến Maxim và tất cả các tình nguyện viên tận tụy ở Teddybear Trust.” Anh ngừng lại, nhìn chằm chằm vào chiếc xe thêm một lúc nữa. “Mặc dù tôi thiết tha muốn mang chiếc xe nhỏ xinh này ra ngoài chạy trên đường cao tốc, nhưng tôi e rằng sẽ không thể.”

Đám đông im lặng.

“Bởi vì tôi sẽ tặng lại cho Teddybear,” Alex nói. “ cho buổi đấu giá của họ vào tháng chín.”

Tiếng vỗ tay nổ ra như sấm khi Maxim bước về phía trước và siết chặt bàn tay của Alex bằng cả hai tay của mình.

Emma không ngăn được làn sóng tự hào dâng lên trong lồng ngực. Dù đúng kịch hay không, Alex đã vừa mới tặng một số tiền lớn cho một tổ chức từ thiện thích hợp.

Anh quay lại micro. “Nếu như các bạn kiên nhẫn với tôi thêm một phút nữa. Tôi muốn xin nói thêm một điều nữa.” Anh hắng giọng. “Tôi chỉ là nói đùa chút xíu về người phụ nữ may mắn này. Sự thật là, tôi cho là may mắn tối nay là do một người phụ nữ rất đặc biệt mang đến.” Anh bước lùi ra sau một bước.

“Emma,” anh nói tiếp, hất đầu về phía cô.

Có một chút vờ đi khi lời tỏ tình đã đến. Nhưng ừ được lắm. Cô có thể tiếp tục. Anh đã giành được cái này. Cô mỉm cười với anh một cách ấm áp, cố gắng để trông có vẻ như đang yêu - gây ấn tượng.

Anh lại cười toe toét, đôi mắt màu xám của anh lấp lánh dưới ánh đèn treo trên cây. “Emma, em có thể làm cho anh được vinh dự... Em có bằng lòng kết hôn với anh không?” Emma điếng hồn. Dạ dày của cô như rơi thẳng xuống sân.

Một tiếng ồ tập thể phát lên tỏ vẻ ngạc nhiên từ đám đông, nhanh chóng theo sau bằng tiếng vỗ tay khen ngợi ít ỏi do biết hôm nay đã trở thành lớn hơn và tăng thêm, trong lúc những cái đầu quay về phía cô.

Điều này xấu cũng như JumboTron. Không, nó còn tồi tệ hơn JumboTron. Ít nhất ở trong một trận bóng chày, cô thật ra có thể dấu tên. Một nửa số người ở đây đêm nay biết cô, hoặc đã biết cha cô.

Katie thúc nhẹ vào khuỷu tay của cô, và cô nhận ra Alex đang nhìn chăm chăm vào cô một cách chờ đợi.

Trong khi cô cố nặn ra một ý nghĩ mạch lạc, anh đưa tay vào túi lấy ra một hộp nhung nhỏ. Anh đã trù tính chuyện này, chuyện tầm bậy.

Anh là người tặng chiếc xe ẩn danh. Toàn bộ buổi tối của tinh thần hiệp sĩ và làm từ thiện này đã được lên kế hoạch trước để dẫn cô vào thế bí.

“Emma, nói gì đó đi,” Katie rít lên.

“Chị không thể,” cô rên rỉ thì thào.

“Chúng ta đã thỏa thuận với anh ta,” Katie nhắc nhở.

Vâng, họ đã thỏa thuận. Nhưng không phải việc này. Không phải là một sự phô trương lộ bịch, biểu lộ tình cảm như vậy. Danh tiếng của cô đang bị đe dọa. Và, hơn nữa, cô đã rõ ràng bác bỏ chính điều này. Katie đẩy nhẹ cô về phía bục. “Lên đó đi.”

Cô không muốn lên đó. Cô không thể làm điều đó. Chân cô trở nên hóa đá.

“Emma?” Alex ngân nga bằng một giọng tha thiết quá mức. Kẻ giả mạo.

“Phá sản”, Katie thì thầm bằng chất giọng cảnh báo.

Phá sản.

Emma buộc một chân bước về phía trước. Rồi cô di chuyển chân kia. Sau đó cô dán một nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt mình và đi về phía anh.

Tiếng vỗ tay tán thưởng của đám đông ngày càng lớn, và mọi người chúc mừng cô suốt dọc theo tuyến đường ngắn. Cô để cho tầm nhìn của mình thành mềm mại, và những gương mặt đám đông mờ đi trước cô.

Lên trên sân khấu, Alex ga lăng nắm lấy bàn tay cô. “Em có bằng lòng kết hôn với anh không?” anh lặp lại, thành linh mở chiếc hộp nhung.

Cô chỉ vừa vắn liếc qua chiếc nhẫn. Cô chỉ muốn điều này kết thúc và ra khỏi nơi đó. Cô vội vã gạt đầu. “Vâng. Vâng, Em bằng lòng kết hôn với anh.” Và sau đó tôi sẽ giết anh.

Nụ cười nham nhở của anh cho biết anh đọc được ý nghĩ trong đầu cô một lần nữa. Cũng như báo rằng anh đã thắng vòng này. Anh lấy chiếc nhẫn nạm một hạt ngọc hình bầu dục ra khỏi hộp và đeo nó vào ngón tay của cô.

Sau đó, khi đám đông la hét om sòm tán thành, anh nghiêng xuống.

Anh không được...

Anh sẽ không...

Anh sẽ!

Cô thử bước lùi ra sau, nhưng cánh tay của anh trượt quanh cô.

Thì thầm, anh ra lệnh, “Hôn anh đi.” Và cô nhận ra cô không có sự lựa chọn nào.

Hàng trăm người đang xem, và đây là mấu chốt của một hợp đồng hàng triệu USD. Cô nghiêng đầu và thấy anh ta mỉm cười.

Cô tự hứa với mình cô sẽ hôn thật nhanh. Cô nhắm mắt, làm cho nó xong và thoát khỏi cái thứ chết tiệt vì sự giả vờ này. Nhưng khi môi anh chạm vào môi cô, đốt cháy cái giá đam mê bị đè nén trong 24 giờ.

Miệng anh ẩm áp và mạnh mẽ, và quá ư dễ biến đổi cho một cơ hội chụp ảnh nhân vật quan trọng để quảng bá chiếu lệ. Rượu uýt-ki có vị khói nguyên chất làm tăng thêm mùi vị cho miệng anh, chất rượu còn sót lại kích thích làn da nhạy cảm của cô.

Cô nói với mình phải kết thúc nó, nhưng cánh tay anh kéo cô sát vào, và pháo hoa diễn ra trong đầu cô, đối âm với những ánh đèn flash của máy ảnh trong tầm nhìn ngoại vi của cô. Một loại kích thích tố nguyên thủy góp phần vào và mắt cô chớp chớp khép lại. Cơ thể cô trở nên ảo lả, và cô mở ra cho anh, cho anh đi vào, đáp trả miếng đỡ của anh, cơ thể cô bùng lên vì khát khao nguyên thủy.

Hết sức chậm rãi, anh nói lỏng cánh tay. Sau đó giật lùi ra sau, anh kết thúc bằng một nụ hôn vội, ngắn, phớt qua trên đôi môi bị cướp bóc của cô. Sau đó, tiếng cổ vũ của đám đông thấm vào ý thức cô, khi mọi nhiếp ảnh gia tại đó đã hoàn thành một đoạn phim về nụ hôn của họ.

Chính xác là như một gáo nước lạnh dội vào Emma. Giữ một khoảng cách chuyên nghiệp sẽ là một việc khó khăn nhiều hơn cô tưởng.

Alex không thể tin việc đó dễ dàng làm sao. Maxim háo hức hơn với mưu đồ gian lận chiếc xe Mercedes. Chắc chắn, nó có nghĩa là Teddybear có một món quà tặng đáng kể, nhưng Alex có cảm giác người đàn ông này phấn khích nhiều hơn về buổi đính hôn phô trương này. Hơn bất cứ điều gì.

*****

Alex nhún vai khi chiếc limo của anh chạy ra khỏi cổng sắt tự động ở phía trước khách sạn McKinley Đại lộ số 5. Anh nhìn thấy Emma đi đến thang máy của căn hộ penthouse, lúc ấy mới cầm điện thoại lên gọi cho Ryan. Anh đoán chắc nhiều người đã có một thời kỳ lãng mạn.

“Gi hử,” Ryan nói với giọng buồn ngủ.

“Cô ta đã chịu đeo nhẫn vào tay rồi,” Alex nói khi chiếc limo rẽ vào đường giao thông.

“Mọi việc trôi qua tốt đẹp chứ?”

“Cô ta đã nói vâng rồi.” Đó là điểm đáng chú ý nhất. Nụ hôn ở đó cũng có vẻ nổi bật trong một vài phút. Nổi bật một cách đáng kinh ngạc. Nhưng nụ hôn chỉ là phù du, ngay cả khi nó khuấy động bất ngờ. Chiếc nhẫn kim cương đó là tiền trong ngân hàng. “Anh chàng sung độ của Garrison bây giờ là anh chàng sung độ đại đột lãng mạn của Garrison.” Gunter chắc sẽ sướng run lên với sự quảng cáo này, nhưng Alex chắc chắn sẽ không liều mạng với đời sống độc thân vốn có của mình.

“Tốt cho cậu hơn cho tớ, anh bạn ơi,” Ryan cười thích thú, hoàn toàn biết rõ việc đính hôn này sẽ giảm bớt các cuộc hẹn hò bóng gió của Alex.

Một tiếng thì thầm nhỏ nghe như ở phía sau, báo hiệu cho radar của Alex.

“Cậu đang ở một mình sao?” Anh hỏi.

“Cậu giỡn hử?”

Alex chữi thề.

Ryan cười khoái trá một lần nữa. “Cố chịu đựng và nghĩ đến lợi nhuận đi.”

“Tôi sẽ nghĩ đến lợi nhuận.” Nhưng Alex cũng suy nghĩ về nụ hôn của Emma. Đối với một người nào đó mà tự hào về bản thân cô nhờ vào sức mạnh phô trương của cô thì đôi môi của cô ấy chắc bị nện một quả đấm. Và cô ta trông có vẻ quá xinh trong chiếc đầm lấp lánh khoe khoang hàng dặm lớp da mượt mà như kem.

Anh đã từng lướt đầu ngón tay của mình qua làn da ấy nhiều lần khi anh liều lĩnh. Mà hóa ra lại là một sai lầm, vì thật khó mà nghĩ đến tiền bạc khi tất cả những gì anh muốn là cơ thể của cô nhiều hơn và đôi môi của cô nhiều hơn nữa. Và điều này sẽ không xảy ra trong bất cứ cách nào có đầy đủ ý nghĩa. Không phải lúc này, mãi mãi không bao giờ.

Người phụ nữ ở với Ryan cười rúc rích, và Alex thốt ra một tiếng thở dài thất vọng.

“Phấn khởi lên,” Ryan khuyên.

“Đồng ý.” Alex bấm vào nút kết thúc và ném điện thoại vào băng ghế bên cạnh. Nó sẽ là một cuộc hôn nhân rất chán.

Emma đã có một buổi sáng thứ hai rất dài.

Sáng hôm sau, cô lau đi những giọt mồ hôi đọng gần đường chân tóc, điều chỉnh ở ngoài cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ đang ở bồn tắm mát-xa gần vườn cây dương xỉ của suối khoáng.

Lẽ ra tốt hơn cô không nên dại gì dính dáng vào Alex. Khi một sự thỏa thuận diễn ra quá tốt y như thật, có nghĩa là quá tốt để được gọi đúng tên. Ừ thì người đàn ông này sẽ đứng ra bảo lãnh cho họ về mặt tài chính, nhưng mà cái giá cá nhân hầu như quá cao.

Cô ghét bị chú ý. Và nếu như những hoạt động xôn xao nhộn nhịp sáng nay là bất cứ thứ gì trôi qua, thì sự chú ý chính xác là thứ cô bị mắc kẹt trong vài tháng tới. Thoát khỏi tuyệt vọng cô rời khỏi văn phòng, lĩnh xuống cầu thang phía sau và đi kéo lê như một người thơ thẩn đằng sau bức tường đá hoa cương uốn cong ở đây trong khu spa của khách sạn bằng một nỗ lực cho hòa bình và riêng tư.

“Emma?” tiếng Katie vang đến từ khu vực có bố trí những cây cau dừa dần trải.

“Lại đây,” Emma miễn cưỡng xác nhận.

Katie xuất hiện trong giày cao gót, váy bó màu trắng và chiếc áo đồng phục phù hợp. “Chị đang làm gì vậy?”

Emma ngưng lại một vài giây đáng kể. “Thế em nghĩ chị đang làm gì hở?”

“Em không biết.”

“Vâng, chị đang lẩn tránh.”

“Tránh cái gì?”

“Không phải tránh cái gì mà tránh ai.”

Katie cởi chiếc áo đồng phục ra. “Vây thì ai?”

“Philippe.”

“Tại sao? Không phải chị sắp làm hỏng laptop của chị hả?”

“Bởi vì ông ta là người quản lý khách sạn. Và bởi vì ông là một tên đi lén theo điên cuồng. Và vâng, có lẽ.”

Hai người đàn bà ở trong bồn tắm xa gần đó cười, và Katie bước vài bước đến gần hơn, cô nhỏ giọng nói. “Chị đang bị đuổi theo bởi cái ông quản lý khách sạn điên rồ đó phải không? Có một việc như vậy với một người quản lý khách sạn mất trí sao?”

“Chị nghĩ tất cả bọn họ điên rồ,” Emma nói. “Chỉ đang bị đuổi theo bởi ít nhất một tá người. Philippe đúng là người dai dẳng nhất trong đám đông đó.”

“Không thể nào yên ổn với sự chú ý của họ ư?”

Emma nhấn nút lưu trên laptop và hoàn toàn chuyển sự quan tâm của mình đến Katie. “Ồ, chắc chắn mà. Sau đó, tất cả các phóng viên có thể có một ngày đáng ghi nhớ về đội ngũ nhân viên an ninh của McKinley làm cho những người đàn ông gầy nhom đội mũ bê-rê phát tức.”

Katie liếc nhìn phía sau cô ấy. “Chúng ta cũng có các phóng viên?”

Emma thở dài và hất mái tóc ẩm ướt ra sau. “Vâng thì chúng ta cũng có các phóng viên. Trong sảnh, ở phía ngoài đằng trước, trên tầng lửng.”

“Không ai làm phiền em.”

“Đó là vì Alex Garrison đã không biểu diễn một cảnh ngoạn mục với em tối hôm qua.”

Katie ngồi xuống ở đầu kia của băng ghế, bắt chéo chân này dưới chân kia lúc khuôn mặt cô sáng lên nhớ lại. “Chị phải thừa nhận, nếu như chuyện đó là thật thì nó cực kỳ lãng mạn phải không?”

Emma không muốn thừa nhận điều đó chút nào. Thật phô trương và lố lẹt. Cô sẽ không bao giờ, không phải trong một triệu năm, kết hôn với một người đàn ông mà hẳn ta nghĩ rằng lời cầu hôn giữa công chúng là lãng mạn.

Cô đóng laptop lại. “Nó chả thực tế tí nào.”

Katie thở dài. “Em biết chứ.”

“Vây thôi đừng có mơ mộng hão huyền về chị nữa. Alex đang đóng kịch.” Một sự khác biệt nhỏ, có thể. Nhưng là một việc khá quan trọng.

Katie nghịch ngợm một lọn tóc của mình. “Anh ấy là một diễn viên cừ.”

“Anh ta có lẽ có bộ phận tiếp thị gợi ý cho mình.”

Katie cười với chuyện đó.

“Thưa cô McKinley?” Một giọng mũi đàn ông vang đến.

Một sự thay đổi huyết áp đột ngột của Emma làm cho cảm xúc của cô thiếu suy nghĩ. Cô nhìn chăm chăm vào Katie. “Em bị đi theo sau ư?”

“Chính xác em không phải là điệp viên 007,” Katie phản đối.

“Aarrgghh.”

“Thưa cô McKinley?” Philippe Gagnon lặp lại. Sau đó ông ta xuất hiện ở gần góc bức tường đá hoa cương. “Ah, Cô ở đây à.”

Katie gần như nén cười khi người đàn ông khoảng sáu mươi- bảy tuổi mảnh khảnh nhưng chắc khỏe và nhanh nhẹn bước đến trước mặt họ, lòng bàn tay nắm chặt với nhau trên ngực.

“Có quá nhiều việc chúng ta cần phải làm,” ông bắt đầu.

Ông chắc chắn có quyền đó. Và đứng đầu danh sách của Emma là một chuyến đi bí mật đến quần đảo Bahamas ở Tây Ấn. Nàng muốn tìm một dải đất dọc bờ biển hẻo lánh mà không có điện thoại, không có radio, và không có những người quản lý khách sạn.

Katie, mặt khác, dường như hoàn toàn bình thản vì bị Philippe gián đoạn. Cô đứng lên và đưa tay cho ông. “Tôi là Katie McKinley, em gái của cô dâu.”

“Rất hân hạnh, thưa cô.” Ông ga-lăng nâng tay cô lên môi và hôn lên các khớp ngón tay. “Tôi là Philippe Gagnon. Phó bếp trưởng, được đào tạo tại Sorbonne và học nghề theo John-Pierre Laconte. Tôi đã từng nấu ăn cho các nhà quý tộc và tổng thống.”

Katie quay sang Emma, nụ cười của cô dần dần trở nên mở rộng. “Chị đã nghe chuyện đó chưa, Emma? Ông ấy nấu ăn cho các nhà quý tộc và tổng thống.”

“Nói cho tôi nghe ngay bây giờ đi,” Emma nói khẽ khi một giọt mồ hôi chảy xuống giữa ngực cô.

Philippe lắc một ngón tay động viên. “Không, không. Không có gì với cô dâu. Bây giờ tôi đang ở đây, và tôi sẽ chăm sóc tất cả mọi thứ.”

Emma ngồi thẳng lên. “Ồ, không phải ông-”

“Emma.” Katie ném vào mắt cô một tia nhìn cảnh báo.

Nhưng Emma không để bị lôi kéo vào sự kiện này. “Tôi không-”

“Đây là lúc căng thẳng nhất của cô, thưa cô.” Philippe vẫy một tay về phía lối ra. “Những người làm thuê công việc nặng nhọc tự do phóng túng đó ở trong hành lang. Tôi sẽ cho họ biến đi. Đồ đồng tính.”

Sau đó, ông giơ hai lòng bàn tay lên. “Không, không. Không cần phải cảm ơn tôi. Cuối cùng, tôi sẽ nói chuyện với các tay phóng viên. Hãy cho họ một hoặc hai miếng ngon, không? Đáp ứng họ trong một thời gian ngắn.”

Emma nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh nhạt của người đàn ông này, thấy được sự thông minh không ngờ ở trong đáy mắt. Cô đã phải mất ít hơn một phút để xem xét lại cách đánh giá của cô về ông. “Ông có thể đưa tất cả những người đó ra khỏi hành lang của tôi không?”

“Ồ được chứ, tất nhiên,” ông nói. “Nhưng cô phải giữ bình tĩnh. Tôi phải giữ cô bình tĩnh.”

Nếu bằng cách giữ cô bình tĩnh, Philippe có ý muốn bảo vệ sự riêng tư của cô? Ông ta đã được thuê.

Bà Nash nhấn mạnh sự có mặt của mình trên sàn hồ bơi bằng cách làm bình đựng nước cam kêu lách cách lúc đặt trên bàn bên cạnh ghế dựa tắm nắng của Alex.

Anh ngược lên khỏi bồn tắm tắt kế hoạch chiến lược của McKinley.

Anh không biết anh đã làm gì để làm bà Nash bực mình, nhưng điều đó thật rõ ràng bởi dáng vẻ đôi môi của bà đại loại như là vánh lên hồn dỗi. Anh đã cố đánh giá vẻ mặt của bà ta, nhưng ánh nắng mặt trời chiếu sáng, và đôi mắt anh có vằn đỏ vì thiếu ngủ.

Anh quyết định tấn công bằng phương pháp tiếp cận trực tiếp. “Một chuyện gì đó không ổn sao?”

“Chuyện gì có thể không ổn hả?” Sau đó đôi môi của bà hoàn lại vị trí sửa bớt đi. “Cho dù tôi biết cậu sắp kết hôn.”

“Tôi ư,” anh khẳng định, tự hỏi không biết chuyện đó có thật là điều khó hiểu không. Chắc chắn bà đã không bị xúc phạm vì anh đã không đích thân nói với bà. Chủ Nhật là ngày nghỉ của bà ấy.

Bà chăm chú nhìn vào anh qua một nửa mặt kính đeo mắt được giữ chặt quanh cổ bà bằng một sợi dây chuyền vàng lấp lánh.

Anh rõ ràng tưởng là đang hiểu được một điều gì đó ở đây. Tuy nhiên, anh thực sự không có thời gian cho trò chơi này. Thêm mười phút nữa nhồi nhét cho cuộc đối đầu với lão già Murdoch của DreamLodge, và anh sắp lặn xuống hồ để tự làm mình tỉnh táo hoàn toàn. Anh chỉ có đủ thời gian ba mươi phút và tám dưới vôi sen nếu như anh muốn có mặt ở văn phòng DreamLodge trước tám giờ.

Và anh chắc chắn muốn có mặt đó trước khi công việc bắt đầu. Anh sẽ không phó mặc bất cứ số phận nào để cho Murdoch có thể bắt đầu với Emma trước khi Alex có thể bắt đầu với ông ta.

Cuối cùng thì bà Nash cũng nhượng bộ. “Với một người phụ nữ mà tôi chưa bao giờ gặp mặt ư?”

Alex lắc đầu ngắn gọn. “Bà đã gặp cô ấy tuần trước.”

Bà Nash hít vào một hơi đầy xúc cảm. “Không. Cô ấy đã đến dinh thự tuần rồi. Chúng tôi chưa bao giờ được giới thiệu.”

Được rồi. Đó cũng là một trường hợp sơ suất. Alex có thể thấy rằng giờ đây, anh nhất định sẽ giới thiệu họ càng sớm càng tốt. “Tôi sẽ-”

“Mới đây tôi biết được cô ấy thừa hưởng một ít quyền sở hữu -...”

Vậy chính xác bà Nash có ý muốn nói qua điều đó? Và cái gì là độ nghiêng buồn cười đó tới cái khía môi mím của bà ấy?

Giọng của bà ta nhỏ đi trong âm sắc chất vấn và nhịp nói của bà chậm lại. “Quyền sở hữu khách sạn.”

“Ừ đúng.” Alex thận trọng trả lời. Anh đang ở trong tình trạng quá mệt mỏi để biện minh cho cuộc sống riêng tư của mình.

Với sự thừa nhận của anh, giọng bà chuyển sang câu kinh lần nữa. “Cậu nên xấu hổ về bản thân mình, chàng trai trẻ.”

Chàng trai trẻ? “Chuyện gì đã xảy ra với Ông Garrison?”

“Làm cho cô gái ngây thơ đó đột nhiên trở nên bị lôi cuốn bởi cậu theo kiểu lãng mạn.”

Alex ngồi xích về phía trước. “Chờ một phút-”

“Có phải cậu đã gửi đến cô ấy bó hoa thường trồng trong nhà kính không? Đưa cô ấy đến Tradori? Đặt trước căn hộ ở Manhattan?”

“Whoa.” Làm sao bà Nash biết về căn hộ của anh ở Manhattan? “Tôi hoàn toàn trung thực với Emma.”

“Hà. Người phụ nữ đáng thương này không có một chút hy vọng gì cả. Cha cô ấy vừa mới qua đời.”

Bây giờ việc đó đơn giản là không công bằng. Alex đứng lên. “Cô ta đã có mọi cơ hội.”

Bà Nash lắc đầu. “Alex, tôi thương yêu cậu chân tình. Cậu xem cậu như con trai của tôi.”

“Tôi đã không làm gì sai trái.”

“Tôi biết điểm yếu của cậu.”

“Tôi cũng biết điểm yếu của tôi.” Và họ chắc chắn không tính đến việc lừa dối đàn bà để ăn cắp tài sản của họ.

Họ chắc cần phải lừa dối đối thủ để bảo đảm cho chắc giao dịch kinh doanh, hay lừa dối thế giới nói chung để hợp nhất hai chuỗi khách sạn. Nhưng những vấn đề đó là hoàn toàn riêng biệt. Và là những vấn đề có thể biện hộ được.

Không phải đó là điều mà anh phải tự mình giải thích.

Dĩ nhiên anh không phải tự mình giải thích.

Tiếc thay có một cái gì đó trong vẻ mặt của bà ấy đã làm bùng nổ dấu vết về tâm lý thời thơ ấu còn lại của anh. Và anh dường như không thể để mình làm bà thất vọng.

Anh đi đến quyết định trong tích tắc để đưa bà vào quỹ đạo. “Emma biết lý do tại sao tôi kết hôn với cô ấy.”

Nét mặt của bà Nash đổi hẳn. “Cô ấy biết đó là vì các khách sạn của mình ư?”

Anh gật đầu. “Tôi đề nghị với cô ấy một sự cứu giúp để thoát ra khỏi những khó khăn về tài chính, và cô ấy lợi dụng nó. Bây giờ, giá mà bà miễn cho, tôi có một cuộc họp.”

Anh cởi bỏ áo sơ mi, bước ra khỏi dép đi về phía ngang qua bờ hồ.

Bà Nash theo sau chân anh. “Một cuộc hôn nhân vì lợi nhuận, thưa ông Garrison?”

“Phải, bà Nash. Một cuộc hôn nhân vì lợi nhuận,” Nó không có vẻ như cậu đang vi phạm luật pháp.

“Vâng, cả hai chúng tôi biết chuyện này dẫn tới đâu.”

“Để tăng lợi nhuận và là cơ sở tăng thêm tài sản cố định của chúng tôi?”

“Để đau khổ và chết trong cô đơn lạnh lẽo.”

Một sự yên tĩnh chạy qua cơ thể Alex. Anh móc ngón chân vào cạnh hồ và nhìn chăm chăm vào mặt nước yên lặng trong xanh. “Tôi không phải là cha tôi.”

“Cậu giống ông ấy nhiều hơn cậu dám thừa nhận.”

“Tôi không giống như ông ấy.”

Bà nghiêng rằng, và anh có thể cảm thấy bà đang lắc đầu.

“Tôi biết điều mà tôi đang làm, bà Nash.”

“Với sự tôn trọng, ông Garrison. Cậu không có một lời giải thích chết tiệt nào.”

Vâng. Đó là bày tỏ sự tôn trọng dĩ nhiên. Alex nén xuống sự thôi thúc tham gia vào cuộc tranh luận. Anh đã mất kiên nhẫn, và không còn thời gian. Anh hít vào một hơi đề nén, căng cơ bắp chân và lao xuống hồ.

5. Chương 5

Vào lúc 8 giờ 3 phút Alex đã tìm được một chỗ đậu xe và đi thẳng lên cầu thang rộng vào tiền sảnh trụ sở DreamLodge. Gian phòng rộng rãi, thoáng mát gây ấn tượng - yên tĩnh, tinh tế và sang trọng. Mặt khác Clive Murdoch không xây dựng đế chế của mình trên sở thích tầm thường và ngu dại. Ông ta là một trong số các đối thủ cạnh tranh của Alex vì lý do tốt. Người đàn ông này sẽ không dễ bị chiếm được một cách nhẹ nhàng.

Cặp tài liệu trong tay, bộ com lê uy quyền vừa mới ủi, và mái tóc được cắt đúng ngay cổ áo, Alex lướt qua bảng chỉ dẫn các tầng lầu bên cạnh một dãy thang máy. Dãy phòng quản lý ở số ba mươi tám.

Anh nhấn nút và cánh cửa ngay tức thì trượt mở ra.

Thang máy đi lên lập tức và êm dịu. Ở trên tầng cao nhất, anh đi ra và tự giới thiệu mình với nhân viên tiếp tân, hy vọng khi nhận ra cái tên sẽ cho anh vào trong gặp Clive Murdoch mà không có hẹn trước.

“Tôi sẽ xem liệu ông ấy có rảnh không, thưa ông Garrison.” Người phụ nữ trẻ mỉm cười sau bộ tai nghe kín đáo và bấm số trên điện thoại của cô ta.

“Alex?” m thanh giọng nói của một phụ nữ khác đã bắn ra một gợn sóng cảnh báo đến sống lưng anh.

Anh nhanh chóng không để lộ vẻ ngạc nhiên từ vẻ mặt của mình và quay sang đối diện với Emma. Sau đó, anh bước vài bước về phía trước nhằm tạo khoảng cách giữa họ và cô nhân viên tiếp tân. “Emma,” anh ngân nga. “Hoàn toàn đúng giờ, anh biết mà.”

“Anh làm gì?”

“Anh lo lắng em sẽ bị trễ, em yêu” Anh đặt một nụ hôn lên trán cô, trong khi đầu óc anh hỗn độn vì một kế hoạch bất ngờ.

“Anh đang làm gì ở đây?” Cô hỏi.

“Em đang làm gì ở đây?” Anh hỏi lại. “Và tại sao em không đeo nhẫn?” Một sự vi phạm khá lớn đấy? Nó có thể là công việc. Anh chắc chắn không đưa ra bất kỳ ý tưởng nào tốt hơn trong mười lăm giây qua.

Em có một cuộc hẹn,” cô nói.

“Vì vậy anh đã nghe,” anh lừa phỉnh.

“Nghe từ ai?”

Anh nhanh chóng chớp lấy một câu trả lời cho câu đó. “Việc kinh doanh khách sạn là một cộng đồng liên kết -chặt chẽ.”

Cô cau mày. “Phải không đó.”

“Vâng, đúng đó” Anh cau mày lại với cô, giả vờ anh có quyền khó chịu. “Anh không thể tin rằng em hẹn họp với Murdoch mà không có anh.”

Và, khá thẳng thắn, anh không thể tin rằng cô sẽ bằng lòng gặp Murdoch trên đường đua của chính ông ta để đàm phán. Cô không hiểu được lợi thế của sân nhà?

“Nó vẫn là công ty của em,” cô nói.

“Và anh là một diễn viên trong đó. Nhẫn của em đâu?”

Cô ôm chặt bàn tay trái của mình và giấu nó ra đằng sau. “Chúng ta chưa ký cái này.”

Họ sẽ nói về chiếc nhẫn sau này. Anh đã nói nhiều về chiếc nhẫn chết tiệt. “Em đã nói vâng trước năm trăm người.”

Da cô sạm lại một chút. “Và chúng ta dứt khoát sẽ nói về về chuyện đó sau này.”

Anh nên ghét nó khi cô sử dụng giọng nói đó. Nhưng anh đã không ghét. Nó tiếp thêm sinh lực cho anh thay vì chọc tức anh. Nó khiến cho anh mong đợi một cách hân hoan sau này.

“Được,” anh nói, giữ giọng anh đều đều thong thả. “Nhưng hiện nay chúng ta có một cuộc họp.”

“Em có một cuộc họp.”

Anh trao cho cô một nụ cười phớt tỉnh ăng lê. “Em yêu, Cuộc hội họp kinh doanh cuối cùng của em là vào ngày hôm qua.”

“Sao mà anh - ”

Anh cắt ngang bằng một nụ hôn nhanh trên đôi môi mềm mại, căng thẳng của cô. Sau đó, anh rút lui và thách thức cô bằng ánh mắt của mình, suốt thời gian cất cao giọng để nhân viên tiếp tân có thể nghe thấy. “Đừng lo lắng về nó. Chúng ta có thể nhận lại chiếc nhẫn sau bữa ăn trưa.”

“Tôi sẽ giết anh,” cô càu nhàu thì thầm.

“Để sau đi,” anh nói nhỏ. “Sau khi em làm anh điều đứng vì cầu hôn với em.” Sau đó anh nắm lấy tay cô và quay sang thân thiện với nhân viên tiếp tân. “Ngài Murdoch đã sẵn lòng gặp chúng tôi chưa?”

Emma không thể tin Alex phá tan buổi họp làm ăn của cô. Anh đã tìm ra cô bằng cách nào? Thậm chí làm sao anh biết mà chờ cô được chứ? Và không phải anh không có công việc để điều hành vào sáng thứ hai ư?

Cô cảm thấy giống như một kẻ ngốc dạo chơi vào văn phòng của Murdoch Clive nửa bước sau anh ta. Nếu xét theo vẻ mặt của Clive là bất cứ việc gì đã trôi qua thì cô cũng trông giống như một kẻ bị lừa phỉnh. Ông ta đã gọi đến vào cuối tuần nói rằng ông đang có một cuộc giao dịch làm ăn với cha cô. Ông hỏi liệu cô có muốn tiếp tục nó từ đây trở đi không.

Cô đã nói, “Tất nhiên.” Cô đã nói rằng cô là người đứng mũi chịu sào, thực hiện các quyết định, điều hành công ty. Và ở đây Alex đã cắt cô ra ở đầu gối.

“Clive,” Alex chào lỗ mãng, chìa tay ra.

“Alex.” Clive gật đầu, đưa ra một cái bắt tay đề phòng.

Ông ta nhìn vào Emma. “Bà McKinley?”

“Chẳng mấy chốc sẽ là bà Garrison,” Alex nói, giọng anh rõ ràng gây hấn.

Emma ném vào anh một cái nhìn giận dữ. Anh ta nghĩ anh ta đang làm gì hả?

“Tin tốt lành đi nhanh quá,” Clive nói.

Alex kéo ra một chiếc ghế ở bàn họp hình tròn, ra hiệu cho Emma ngồi xuống.

Cô nghĩ đến từ chối lời đề nghị của anh, nhưng vẻ mặt của anh không phải là thứ để can thiệp vào. Vì vậy, cô lấy chiếc ghế. Cô sẽ đặt anh ta lại cho đúng vào hiệp ước kinh doanh một cách thẳng thắn sau này.

“Tuy nhiên,” Alex nói, vẫn còn đứng, với cùng chất giọng thép của mình. “Dù gì ông cũng đã hẹn với vợ sắp cưới của tôi.”

“Alex,” Emma ngắt ngang.

“Tôi đã sắp đặt buổi hẹn này từ tuần trước,” ông Clive nói. Vai ông căng thẳng, giọng ông không thỏa hiệp.

“Mọi việc đã thay đổi kể từ tuần trước,” Alex nói.

“Ông Murdoch,” Emma nói, cố làm dịu chuyện này xuống.

“Hãy gọi tôi là Clive,” Clive nói.

“Không được,” Alex nói.

Emma nhìn vào anh chằm chằm hoàn toàn bị sững sốt. “Liệu anh có ngừng việc này không?” Sau đó cô nhìn sang Clive. “Chúng tôi ở đây để lắng nghe.”

Tay Alex nắm chặt trên lưng của một trong những chiếc ghế. “Chúng ta ở đây để nêu rõ vấn đề.”

Cô nhìn chăm chăm vào Alex. “Anh thậm chí còn chưa biết-”

“Tài sản của McKinley không phải để bán. Không phải lúc này. Không bao giờ hết. Không một thứ gì trong số tài sản đó.”

Để bán sao? Clive chưa nói bất cứ điều gì về việc mua hàng.

“Anh thậm chí còn chưa nghe lời đề nghị của tôi,” Clive phát biểu, từ bán rõ ràng không làm ông ta bất ngờ.

Emma yên lặng. Bằng cách nào mà Alex biết họ đã nói về một vụ mua bán? Cô thậm chí còn không biết họ sẽ bàn bạc về một vụ mua bán.

“Chúng tôi không cần nghe lời đề nghị của ông,” Alex nói. Sau đó, anh chìa một bàn tay ra cho Emma. “Thực tế, chúng tôi không cần phải ở đây chút nào.”

Emma liếc nhìn qua lại giữa hai người đàn ông khi họ nhìn chăm chăm lẫn nhau để cho người kia phải cúi xuống không dám nhìn lại. Cô đã bỏ lỡ điều gì nhỉ? Clive muốn mua cái gì? Tại sao không muốn Alex để ý đến nó?

“Ai đó làm ơn -”

“Tôi sẽ là đầu mối liên lạc của ông,” Alex thông báo với Clive, ném tấm danh thiếp lên bàn. “Ông thấy mình có bất cứ chuyện làm ăn nào với McKinley, hãy gọi cho tôi.”

Clive không chạm vào tấm thiếp. “Cậu đi ra ngoài cánh cửa kia, chấm dứt lời đề nghị.”

Alex nhún vai, và Emma chợt nảy ra ý nghĩ là anh ấy có lẽ sẽ đàm phán. Vậy ra đây là cách mà nó thường được làm ư? Anh cho rằng Clive sẽ theo sau họ đến hành lang và tăng giá lên?

Clive cười tự mãn. “Lời đề nghị này là cách làm trên thị trường.”

“Đó là số tiền lẻ ít ỏi, và cả hai chúng ta đều biết điều đó.”

Ồi chao. Emma chưa bao giờ có thể dừng cảm như thế. Cô ao ước cô biết được họ đang nói về cái gì, nhưng dường như nó trở thành có ý nghĩa nhất để giả vờ chấp nhận.

Cô nắm tay của Alex, và họ rời khỏi văn phòng.

“Bây giờ làm gì?” Cô hỏi là họ chờ thang máy.

Alex liếc nhìn xuống cô. “Bây giờ, có một người anh muốn em phải gặp.”

Cô liếc nhanh qua vai. “Thế ông ấy có theo sau chúng ta không?”

Alex nhìn phía sau họ. “Anh nghi ngờ nó lắm.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Cánh cửa thang máy trượt mở ra.

“Em nghĩ ông ấy sẽ theo chúng ta ra ngoài và đột nhiên đưa ra lời đề nghị.”

Alex ra dấu cho cô đi trước anh. “Ông ấy không thực hiện lời đề nghị đâu.”

“Nhưng ông ta sẽ đi mà.”

Alex giữ cửa thang máy để nó không bị đóng. “Ừ vâng, ông ấy sẽ đi.”

Sự thật bắt đầu lộ ra với Emma. “Chúng ta thực sự đi ra ngoài mà không cần biết những chuyện đó là gì hả?” Đó là loại cách thức nào để kiểm soát kinh doanh?

“Dĩ nhiên chúng ta đi ra ngoài. Vào đi.”

“Nhưng có lẽ nó là -”

Alex nghiêng người, hạ thấp giọng. “Đừng nói chuyện nữa vào thang máy đi.”

Emma lưỡng lự. Sau đó ánh mắt cô lướt qua nhân viên tiếp tân. Đúng rồi. Cuộc tranh luận này quả là không phải lúc. Nhưng mà Alex đang nghĩ gì cái quái gì chứ?

Cô hất cằm và buộc phải đi vào bên trong, nghiêng răng cho đến khi cánh cửa đóng lại. “Có lẽ nó rất tốt”, cô hét lên. “Có lẽ nó kỳ quái.”

Alex mỉm cười khoái trá tỉnh queo. “Em nghĩ nó có nhiều khả năng hơn không, Emma? Đó là Clive Murdoch trở nên giàu có bởi tốt bụng trả tiền nhiều hơn giá thị trường cho các khách sạn, hoặc là Clive Murdoch là một ông già khôn ngoan tìm cách tận dụng lợi thế việc em thiếu kinh nghiệm.”

Cô nhìn chằm chằm vào Alex. “Chắc chúng ta sẽ phải nói với ông ấy về ranh giới cho việc đó phải không?”

Cơ bắp ở hai bên thái dương anh hằn lên trong một lúc. “Anh không già. Và anh cũng không lợi dụng em, Emma. Anh đang giúp em khỏi bị phá sản.”

“Tốt bụng quá, em chắc là thế”, cô đáp lại ngọt như mía lùi. “Và cũng không nghĩ đến lợi ích của riêng anh chứ.”

“Em đã biết nói lời áp đảo từ một chuyện nhỏ.”

Thang máy kêu pinh và cánh cửa trượt mở ra.

“Làm sao em biết anh không lợi dụng sự thiếu kinh nghiệm của em?” Cô nhấn mạnh. “Và, bằng cách này, đó là đang xúc phạm. Em đã ở trong ngành kinh doanh khách sạn suốt cả cuộc đời mình. Em đã làm tất cả mọi việc từ quản lý quầy rượu đến nâng cấp đổi mới một khu nghỉ mát trượt tuyết.”

“Đó là thành tích của em ư? Quản lý quầy rượu sao?”

“Gần đây nhất, em là phó chủ tịch giám sát hoạt động các tổ chức ở Bắc Mỹ. Em không phải là người chưa có kinh nghiệm nghề nghiệp.”

“Vậy ư?” anh thách thức khi họ bắt đầu đi ngang qua hành lang. “Thế tại sao em đồng ý gặp Murdoch trong văn phòng của ông ta?”

Emma không hiểu được vấn đề của câu hỏi. “Bởi vì đó là ông Murdoch mà em sẽ tình cờ gặp.”

Alex đẩy mở cửa hai cánh bằng kính. Nhiệt độ tăng lên hai mươi độ, trong khi còi xe và tiếng rít lên làm một môi thay thế cho sự yên tĩnh vang vọng của hành lang. “Em nên để cho ông ta đến chỗ của em thì hơn.”

“Điều đó sẽ tạo ra sự khác biệt gì?”

Họ tránh những người đi bộ khác khi họ đi theo lối xuống cầu thang.

“Chiến thuật lợi thế.” Miệng của Alex uốn cong lên thành một nụ cười toe toét. “Người chưa có kinh nghiệm sơ suất. Điều tốt là anh đã ở đó để cứu em.”

“Thậm chí anh còn không để cho ông ta đưa ra lời đề nghị.”

“Lời đề nghị lừa đảo, Emma. Anh có mang đến một chiếc xe hơi. Chỉ cần qua bên kia đường.”

“Anh không biết chuyện đó.”

“Không, anh khá chắc, anh có mang lại chiếc xe hơi. Là chiếc Lexus màu xanh ở đằng kia kia, bên dưới cái biển màu đỏ.”

“Anh không biết lời đề nghị lừa đảo.”

Alex dừng lại ở chân cầu thang và quay lại đối diện với cô. “Anh biết về cuộc họp của em. Anh biết ông ta muốn mua. Anh biết làm cách nào để chặn ông ta. Bộ em không biết rằng có lẽ có một khả năng khôn lỏi mà anh nắm rõ giá cả thị trường của một khách sạn sao?”

“Không phải một nửa giá cao của chính anh, đúng không?” Emma hồi tiếc ngay sau khi thốt ra những lời châm biếm đó.

Alex đã đánh giá sự việc công bằng.

Cô đã lằm khi chứng tỏ mình trong việc giao dịch này với Murdoch. Thậm chí cô còn muốn tiến xa tới một chừng mực nào đó để hy vọng thầm kín là ông ta đã ghi nhớ điều gì đó sẽ cứu được McKinley Inns, vì vậy cô sẽ không phải cho Alex một nửa công ty, và cô có thể tránh hoàn thành cái trò đám cưới khô hài này.

Nhưng Murdoch không muốn làm một cuộc giao dịch kinh doanh có lợi cho McKinley. Hắn chỉ đơn giản là muốn thực hiện một cuộc mua hàng. Hắn sẽ tìm thấy một món hời.

Không phải là cô đã từng muốn thừa nhận bất cứ chuyện này với Alex. Anh có đủ các lợi thế hơn cô rồi.

“Như anh đã nói trước đây,” Alex gián đoạn suy nghĩ của cô. “Có một người mà anh muốn em gặp.”

“Luật sư của anh hả?” Xét thấy việc đính hôn đã hết nên hợp đồng tiền hôn nhân là việc tiếp theo trong danh sách.

“Không, Không phải luật sư của anh. Bà quản gia của anh.”

Đối với một người đàn ông có danh tiếng như là một người cứng rắn có máu lạnh, Alex chắc đã có một chút tình cảm đối với bà quản gia của anh.Ồ, anh đã cố che giấu nó. Nhưng nó ở đó trong giọng nói dối tông của anh khi họ đi vào đường lái xe kéo dài vào nhà của anh ở Vịnh Oyster.

“Đôi khi bà ấy dễ bị câu kỉnh, và cũng có khuynh hướng chỉ trích như bất cứ ai mà anh đã từng gặp. Nhưng bà ấy đã ở với gia đình anh từ trước khi anh được sinh ra, vì vậy anh đã cố làm vui lòng bà ấy.”

“Bởi vì bà ta sợ hãi cuộc sống ở bên ngoài của anh,” Emma đoán.

Alex do dự đứng là quá lâu một chút. “Đừng lộ bịch thế.”

Họ lái xe bên dưới những cây sồi trải dài và qua những bãi cỏ được cắt xén đẹp. Lần mới đây khi Emma đi đến dinh thự của Garrison, cô đã tập trung vào cuộc trò chuyện sắp tới với Alex. Lần này, cô dành chú ý nhiều hơn tới phong cảnh, ngắm nhìn gấp đôi quang cảnh khi họ chạy ngang qua một khu vườn hoa hồng tuyệt đẹp.

“Anh đã nói gì về em với bà ấy?” Emma hỏi khi cô nghiêng cổ để ngắm nhìn những bông hoa tuyệt đẹp. Oa đẹp quá. Những người làm vườn của gia đình Vanderbilts chẳng là gì với những người làm vườn của nhà Garrison.

“Là anh sẽ kết hôn với em vì các khách sạn của em,” anh nói.

“Anh đã không nói như thế chứ.”

“Thực ra, anh nói với bà ấy anh giúp em thoát khỏi tình hình tài chính bế tắc. Bà ấy đã đoán phần liên quan đến khách sạn.”

Điều đó làm Emma ngạc nhiên. “Vâng, ít nhất là em không phải nói dối với bà ấy.”

“Em không phải nói dối với bất cứ ai khác cả.”

Vâng được lắm, bây giờ đó là điều vô lý nhất mà Emma đã từng nghe. “Ừ vâng, em phải nói dối.”

“Chúng ta nói với họ chúng ta sẽ làm đám cưới,” anh giải thích. “Chúng ta nói với họ chúng ta không thể hạnh phúc hơn- điều mà, khi em cân nhắc chuyện tiền bạc, đã trở thành sự thật. Và chúng ta đã nói với họ chúng ta đang hợp tác quản lý McKinley Inns. Tất cả hoàn toàn hợp lệ.”

“Và chúng ta làm gì khi họ hỏi về cảm xúc của chúng ta? Anh có dự định tranh thủ Thái tử Charles không?”

Anh liếc nhìn cô theo cách, nhượng một bên chân mày. “Thái tử Charles ư?”

“Khi Thái tử Charles được hỏi không biết ông ấy có yêu Diana không, ông ta hỏi “tình yêu là gì?”“

Alex cười khúc khích.

“Này, em lôi Thái tử Charles vào anh, còn anh thì sẽ lôi bà Nash vào em.”

“Bà Nash là gì?”

“Anh không biết, nhưng bà ấy sẽ làm cái gì đó đe dọa em, và anh sẽ tìm hiểu xem nó là gì.”

“Anh điên à.”

“Giống như một con cáo.” Emma liếc nhanh trở lại ra ngoài kính chắn gió để xem tòa nhà ba tầng màu trắng đứng sừng sững trước mặt họ. “Em thề ngôi nhà của anh lớn hơn một vài khách sạn của em.”

“Đó là lý do tại sao anh mua một căn hộ ở Manhattan.”

“Anh vẫn cứ chuồn đi triền miên hả?”

Alex cười vui vẻ.

Tòa nhà càng lúc càng gần hơn và có vẻ như cao hơn. Những cột đá màu trắng ánh lên trong ánh nắng mặt trời buổi sáng. Hàng tá cửa sổ ở mái nhà phác họa ba, không phải, bốn câu chuyện, trong khi một đài phun nước nổi bật hơn hẳn ở chính giữa khu vườn của con đường lái xe vòng quanh.

“Anh mà quay em chỗ này chỗ nọ ba lần ở đó, em thề anh sẽ không bao giờ phải nhìn thấy em một lần nữa.”

“Lời khuyên hay,” Alex nói khi anh đưa xe dừng lại nhẹ nhàng ở phía trước một cầu thang bóng loáng.

Cô nhăn mặt, nhưng anh chỉ cười nhạo cô.

Họ ra khỏi xe và bắt đầu leo lên những bậc thang rộng.

“Chúng ta phải nói chuyện này,” Emma nói, cố gắng không để cảm thấy thua kém bởi thân thể và tài sản cổ xưa của Alex.

“Về nhà của anh hả?”

“Về tất cả mọi thứ. Chuyện kết hôn này sẽ tiến hành ra sao. Chúng ta sẽ phải ở với nhau mấy lần. Chúng ta sẽ phối hợp lịch trình của chúng ta như thế nào.”

Alex đưa tay nắm lấy tay cầm cánh cửa trước khổng lồ. “Chúng ta có thể phối hợp lịch trình qua bữa ăn sáng.”

Cô nghĩ rằng họ có thể sắp xếp một cuộc gọi vào buổi sáng thường xuyên. “Mấy giờ thì anh dậy?”

“Khoảng sáu giờ.”

Emma gật đầu. “Em thường ăn khoảng bảy giờ. Chúng ta có thể nói chuyện trên điện thoại qua cà phê.”

“Trên điện thoại ư?”

“Anh thích e-mail à?”

“Anh thích ăn ở cùng một bàn. Phòng ăn, góc ăn sáng yên tĩnh, nhà bếp, sàn hồ bơi, anh cóc cần-”

“Anh đang nói gì vậy?”

Anh đưa tay tới núp mắt ngắm hoa mỹ trên cánh cửa đôi to lớn. “Bữa ăn sáng. Chú ý nào, Emma. Chúng ta đang nói về bữa ăn sáng.”

“Ở đâu?”

“Ở đây, dĩ nhiên.”

Emma đứng sững lại. “Ở đây?”

“Em có thể nghĩ đến chỗ nào tốt hơn không?”

“Căn hộ Penthouse của em.”

Anh cười tự mãn khi anh đẩy mở cửa. “Em có muốn chia sẻ phòng ngủ của em với anh không?”

“Chúng ta không phải sống với nhau mà.”

“Chắc chắn chúng ta phải sống chung vì chúng ta sẽ kết hôn.”

Chỉ là danh nghĩa thôi. Và ngay cả khi họ ở bên nhau trong cùng một ngôi nhà, cũng không thể nào là ở đây.

Emma đi ngập ngừng vào trong một gian phòng lớn hình tròn có nhiều hang hốc, nhìn chăm chăm lên trên. Chắc chắn không thể là ở đây. “Người bình thường không sống như vậy,” cô nói. “Nó gần giống như là một cung điện.”

“Đó là bởi vì ông tổ - ông sơ - ông cố Hamilton là hoàng thân Anh. Người con trai thứ hai của một bá tước.”

Emma chăm chú nhìn dãy chân dung kéo dài xuống tận hành lang chính. “Tại sao điều đó không làm em ngạc nhiên?”

“Bá tước vùng Kessex,” Alex nói. “Đó là một vùng đất nhỏ thuê để trồng trọt ngay phía nam Scotland. Bởi vì người anh trai lớn hơn đã thừa kế tài sản và tước vị. Vì vậy, Hamilton đã trở thành một đô đốc hải quân Anh. Anh đoán ông ta luôn luôn muốn có chức tước bởi vì ông ấy đã mua tám trăm mẫu Anh đầu tiên và xây dựng nơi này.”

Emma đi chậm chậm theo hướng xuống hành lang, nhìn kỹ vào các bức chân dung cổ của giới quý tộc.

“Ông này,” Alex nói, chỉ vào một người đàn ông đặc biệt trong bộ váy đồng phục hải quân, những nóm tua vàng trên vai, các huy chương tô điểm trên ngực, tay trái của ông nắm chặt một lưỡi kiếm cong. Ông ta trông có vẻ tự hào, nghiêm nghị và đầy nhiệt huyết. Thực tế, nếu lấy đi chiếc mũ, ria mép và khoảng 25 năm, thì ông ta nhìn giống Alex một cách đáng ngạc nhiên.

Emma bước lùi ra sau và liếc nhìn đến một người khác.

“Ồ vâng, vâng ừ,” Alex nói. “Anh biết mà.”

“Nó giải thích rất nhiều,” Emma nói. “Tính di truyền làm cho anh kiên quyết mở rộng đế chế của gia đình đến như vậy.”

“Ồ, tôi thích cô ấy,” giọng nói của người phụ nữ vang lên. Bà ta có chất giọng của một người Anh, và lời tuyên bố vững chắc của bà được theo sau nhanh chóng bằng tiếng gót giày gỗ nhẹ trên sàn gỗ cứng.

Xấu hổ, Emma cố dịch ra xa khỏi Alex.

Người phụ nữ này cao hơn Emma, có lẽ gần tấc rưỡi trên đôi giày có thể nhìn thấy được của bà ấy. Tóc của bà được nhuộm màu vàng hung hung và cắt ngắn đúng một gợn sóng ôm quanh khuôn mặt nhỏ hẹp. Bà ta mặc chiếc váy suông, cổ áo cao và trang điểm rất ít, cùng một cặp kính đọc sách treo lơ lửng bằng một sợi dây chuyền vàng quanh cổ.

“Cậu không xứng với cô ấy,” người phụ nữ nói với Alex.

“Bà Nash. Tôi xin được phép giới thiệu Emma McKinley, vợ sắp cưới của tôi.”

Đây là lần đầu tiên Alex dùng danh nghĩa này, và nó làm cho dạ dày Emma thắt lại vì tội lỗi.

“Cô hoàn toàn chắc chắn muốn làm điều này ư?” Bà Nash hỏi Emma, cẩn thận thăm dò nét mặt của cô.

“Hoàn toàn chắc chắn,” Emma nói. Và cô đã chắc. Có một triệu lý do chống lại việc kết hôn với Alex. Nhưng. Nhưng cái lập luận vì lợi ích của việc kết hôn với anh tương đối hấp dẫn.

“Vâng, vậy thì hãy để tôi ngắm cô một chút xem nào.” bà Nash liếc nhìn cô từ trên xuống dưới bằng một ánh mắt chỉ trích.

“Bà Nash,” Alex phản đối.

“Của Amelia,” bà ta tuyên bố.

Emma nhìn sang Alex.

“Emma có thể tự chọn áo cưới cho mình,” Alex nói.

Áo cưới của cô? Cho đến giờ Emma đã chặn đứng chi tiết nhỏ đó trong đầu cô - cùng với nhà thờ, hoa, bánh cưới và chú rể. Hầu hết tất cả mọi thứ nhất là chú rể. Và nụ hôn của chú rể. Cơn rùng mình khuấy động mà cô có được thậm chí bây giờ khi cô nghĩ đến nụ hôn của họ hôm bữa đính hôn vào tối Thứ Bảy.

“Nếu như cô sẽ làm việc này,” bà Nash nói. “Vậy cho phép tôi xét theo sổ sách ghi chép ở đây và bây giờ cái không dùng được nữa được ví như hành động này của cô. Vì lợi ích của gia đình, cô sẽ làm chuyện đó ngay.”

“Chúng tôi có thể làm chuyện đó ngay mà không cần áo cưới của Amelia,” Alex nói.

“Cô dứt khoát không muốn áo của Cassandra.” Bà Nash nói với Emma. “Hoặc của Rosalind sao?”

“Tôi đang nghĩ đến một thứ gì đó từ Ferragamo hoặc Vera Wang,” Alex nói.

“Tân thời ư?” bà Nash hỏi rõ ràng kinh dị.

“Có gì sai trái với những chiếc áo cưới của Cassandra và Rosalind?” Emma hỏi, một phần để xoa dịu bà Nash, nhưng một phần cũng là để đặt Alex vào vị trí của mình. Nếu như anh ta nghĩ rằng anh ta sẽ chọn váy cưới cho cô, anh đã có một suy nghĩ khác đang tới.

“Rosalind chết trẻ, em yêu.”

“Ồ, em rất-”

“Đó là vào năm 1942,” Alex dẫn chứng.

“Ồ” Được rồi. Vì vậy có lẽ những lời chia buồn là không cần thiết.

“Còn Cassandra,” Bà Nash chắc lưỡi. “Cô ấy là một đứa trẻ bất hạnh nhất.” Bà ta ném một cái nhìn hiểu biết về Alex. “Và cả hai anh chị đúng là có đủ các vấn đề đi theo số phận mơ hồ về bộ áo cưới đó.”

“Đó là một lời đề nghị rất hào phóng,” Emma nói với bà Nash. “Nhưng tôi chắc rằng tôi có thể tìm thấy một cái gì đó ở Đại lộ số 5-”

“Cô có muốn thế giới này tin rằng cô đang kết hôn vì yêu không?”

Emma ngập ngừng, nghĩ đến Công nương Diana đáng thương. “Chúng tôi có nghĩ đến.”

Bà Nash chia thái độ khinh thị của mình cho cả hai người. “Tôi buộc phải nói, nếu như tôi là một tông phạm trong chuyện điên rồ này, thì cô sẽ phải nghe theo lời khuyên của tôi.”

Emma gần như nói có, thưa bà.

“Dòng họ nhà Garrison,” bà Nash tiếp tục, “sẽ không bao giờ mua một bộ áo cưới được bày bán ở trong cửa hàng với các kích cỡ khác nhau mà không phải là được đặt may. Nào bây giờ, cho tôi xem chiếc nhẫn được không?”

Alex liếc xéo Emma buộc tội, và cô với vể có lỗi nhích dần hai bàn tay ra sau lưng.

“Tôi, ơ, đã để nó ở nhà.”

“Vậy à.” Nhưng sau đó, thay vì chĩa lời phê bình vào cô, bà Nash gạt đầu quả quyết. “Cũng được thôi. Chúng ta sẽ phải cần những viên kim cương Tudor cho việc này.”

Emma không biết gì về kim cương Tudor, nhưng nó nghe có vẻ cổ xưa, tình cảm, và chắc chắn là có giá trị hơn cả. Cô lắc đầu. “Tôi không muốn bất kỳ món đồ của Alex.”

“Nhưng tất nhiên cô sẽ có.”

“Không, thật lòng-”

Alex trượt một cánh tay vòng qua vai cô. “Bà Nash nói đúng, Emma.”

Cô lắc đầu mạnh hơn, đấu tranh phản ứng lại với sự đụng chạm của anh. Tại sao cái cảm giác làm mù cả người lại dâng lên mỗi khi anh đặt tay lên người cô? Nó vượt quá sự bức bối, và nó làm cho cô không còn ý thức về bất cứ thứ gì.

Chắc chắn rồi, anh là một người đàn ông gợi tình, sung sức, tỏa mùi như xạ hương tuyệt tùng. Anh lại còn giàu có, khôn khéo, và là một người tài giỏi cho dù rất phức tạp và khó hiểu về khuynh hướng đạo đức đến mức cô không thể không ngăn được sự ngưỡng mộ.

Và thỉnh thoảng anh dường như có vẻ hết sức quan tâm cô đến tận đáy lòng. Và thỉnh thoảng, anh cho thấy có một điểm yếu về tình cảm hay một nét hài hước tinh quái. Cô thích như thế. Cô không muốn có, nhưng không có ý phủ nhận anh có thể làm cho cô cười.

“Anh cần phải tiết kiệm việc này để dành cho cô dâu thật của anh,” cô khẳng định.

“Người đó sẽ là cô,” bà Nash nói. “Cô là cô dâu thật của cậu ấy đấy.”

“Không, tôi là...” Cô quay sang Alex cầu cứu.

Anh nhún vai, và cô cảm thấy hoàn toàn bấp bênh. Chiếc nhẫn gia truyền, trên tất cả mọi thứ khác, đột nhiên có vẻ áp đảo một cách buồn cười.

“Chúng ta cần phải thu xếp,” Emma nói với anh. Có lẽ nếu họ làm một danh sách- hợp đồng tiền hôn nhân, buổi lễ, họ sẽ sống ở đâu, họ phải ở với nhau bao lâu. Có lẽ rồi cô sẽ cảm thấy như những điều này sẽ bị điều khiển.

“Chính xác,” bà Nash đồng ý. “Và chúng ta sẽ bắt đầu từ viên kim cương Tudor. Nó đang được cất giữ an toàn trong phòng ngủ Wiltshire. Tôi hy vọng cậu còn nhớ dãy số mở khóa phải không Alex?”

“Tôi nhớ mà bà Nash.”

“Ừ được, nhưng chúng ta không cất rượu ở đó, vì thế nên dạo gần đây cậu không có sử dụng nó.”

“Nhẽ ra tôi nên sa thải bà cách đây nhiều năm,” Alex nói, nhưng rõ ràng trong giọng nói anh chan chứa yêu thương.

Lời trêu chọc nhẹ nhàng của họ thậm chí làm cho Emma cảm thấy thích chen vào nhiều hơn. “Tôi chắc rằng chiếc nhẫn không được dùng-”

“Cô chắc nên nhìn qua phần còn lại của bộ sưu tập trong khi lên trên ở đó,” bà Nash nói thêm. Sau đó bà ta nháy mắt với Alex. “Không có gì nói trách nhiệm bốn phận đúng là thích những viên ngọc lục bảo hoàn mỹ.”

Alex gật đầu với bà Nash và vỗ nhẹ lên vai của Emma. “Chúng ta đi chứ?”

Không, họ không nên. Cô phải trì hoãn việc này. Họ phải thu xếp thôi. “Chúng ta cần nói chuyện,” cô nhắc lại mạnh mẽ hơn.

“Chúng ta có thể nói chuyện trong phòng ngủ Wiltshire.”

6. Chương 6

“Anh dứt khoát sẽ phải viết những điều này vào trong hợp đồng tiền hôn nhân.” Ngồi trên mép của chiếc giường có bốn cọc, Emma đã từ bỏ cố gắng để nghe theo lý lẽ của Alex. Thay vào đó, cô xoay xoay chiếc vòng bằng ruby -và -kim cương kiểu xoắn dây thừng trên cổ tay. Cô phải mù mới không đánh giá đúng mức rực rỡ của đồ trang sức quyền rũ trên làn da nhợt nhạt của cô. Một người hám lợi hơn có thể đang âm mưu tìm cách để giữ chiếc vòng này.

Dĩ nhiên McKinley Inns đã để cho Emma và Katie lớn lên với rất nhiều lợi thế trong cuộc sống, nhưng nó vẫn là một công ty tương đối nhỏ, và công việc kinh doanh gia đình của họ cũng bị chao đảo nhiều lần. Thật khó mà hình dung có một mối đe dọa nào đó cho sự giàu có của Garrison. Alex đưa ra một chuỗi hạt ngọc lục bảo trông như được một trăm năm tuổi. Và cô chỉ có thể đoán gia tài của cải được cất kín trong chiếc hộp bằng nhung và da thuộc ở trong tủ sắt nhiều ngăn.

Alex lấy thêm một chiếc hộp khác từ một kệ trên cao. “Điều đó sẽ tỏ ra có lợi cho em hay cho anh?”

“Em là một người được chọn mà ỉ?” Cô nói đùa. “Bởi vì một cô gái có thể bị trói buộc với mấy cái thứ này.”

Cho đến lúc đó, họ mới phát hiện ra một mặt dây chuyền sapphire, nhiều vòng đeo tay kim cương, một chiếc nhẫn hồng ngọc của đàn ông, thậm chí có cả một vương miện được trang trí với rất nhiều viên kim cương hình giọt nước mà Emma chắc nó nên được ở trong viện bảo tàng.

Tuy nhiên, chiếc vòng kiểu quần dây thường lộng lẫy hơn hết.

“E rằng anh chỉ có thể cho em mượn chúng thôi.” Anh mỉm cười với cô khi anh băng qua căn phòng, ánh mắt anh chuyển dần sang màu khói xám mà cô bắt đầu thích. “Nhưng chúng ta sẽ nói đồng ý với một vài lời mời dự tiệc, vì vậy em có thể phô trương chúng.”

“Chỉ với điều kiện là chúng ta mang theo một vệ sĩ.” Cô sợ đến chết khiếp phải đeo chuỗi hạt này ở nơi công cộng.

“Em không cần vệ sĩ.” Anh nhướn nhướn chân mày. “Em đã có anh.”

Cô không thể nhịn được, không còn cách nào khác là cười toe toét vào lời nói đó. “Được rồi. Nhưng chỉ khi nào anh mang theo kiếm lưỡi cong của ông nội Hamilton vĩ đại- cao quý- tài giỏi của anh.”

“Em không nghĩ rằng nó có thể thu hút sự chú ý sao?”

“Em nghĩ việc chúng ta thu hút sự chú ý là sứ mệnh của anh trong cuộc sống.”

Anh bật tách mở cái hộp vừa mới được phát hiện. “Hay lắm”.

“Em, mặt khác.” Cô nhượng bộ sự cám dỗ và vòng chuỗi hạt to quanh cổ cô. “sẽ cố gắng để trở nên xuất sắc và thận trọng về lễ đính hôn của chúng ta.”

Alex đặt cái hộp xuống mép giường, ra hiệu cho cô xoay vòng lại. “Để anh.”

Emma đứng và quay mặt ra khỏi anh để anh có thể cài cái móc.

Anh vén tóc cô tránh ra và nắm giữ hai đầu khóa từ ngón tay cô.

“Cám ơn,” cô thì thầm, cho phép mình một vài giây tận hưởng sự chạm nhẹ của tay anh và hơi thở anh nhẹ như làn gió.

Anh vuốt cho mượt chuỗi đeo cổ và chạm vào vai cô, xoay cô một nửa, để cô đối diện với chiếc gương hình bầu dục lớn trên cái bàn trang điểm gỗ hồng đào. “Nhìn đi.”

Emma đưa tay đến cổ, nơi chuỗi hạt lấp lánh rực rỡ với hai chục viên ngọc hoàn mỹ. Cô bước đến vài bước gần hơn, nhìn những viên kim cương phản chiếu ánh sáng và ánh lấp lánh vàng đậm với các cử động của cô.

“Tuyệt vời,” cô thở ra thành tiếng.

“Tuyệt thật,” Alex đồng ý, giọng anh vang âm âm nhỏ lại.

Cô ngược lên và bắt gặp mắt anh trong gương.

Màu khói xám đã chuyển sang màu xám đen u tối. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm xuống vòng cổ, và bằng động tác chậm rãi anh phủ nhẹ một vài sợi tóc đi lạc của cô.

Sau đó, anh cúi xuống.

Cô biết mình nên ngăn anh lại. Cô phải cản anh. Chỉ là cơ thể cô đã mong chờ được nếm qua hương vị của môi anh rồi, đôi môi ấm áp mềm mại của anh áp vào đường cong thanh tú của cổ cô. Lòng khát khao thêm muốn diễn ra thật thú vị lãng mạn trong cô, và cô cứ vẫn cứ nín lặng, chờ đợi, mong muốn.

Môi anh chạm vào da cô, đẩy nhẹ vòng cổ tránh ra, quỳn rũ cô bằng một nụ hôn dịu dàng. Tay cô nắm chặt mặt bàn trang điểm vì cô cần nó để cho mình đứng vững do anh đã lấy mất sức lực ra khỏi đầu gối cô.

Anh đã ngưng lại sự tiếp xúc, nhưng sau đó hôn cô lại lần nữa. Lần này đầu lưỡi anh vẽ một vòng tròn trên xương đòn của cô. Anh hà hơi vào chỗ ẩm ướt, và toàn bộ cơ thể cô co lại phản ứng. Sau đó anh chuyển đến phía bên kia của cổ cô bằng một nụ hôn áp đảo quá mạnh, bao bọc.

Mãnh liệt hơn, rồi vẫn còn mãnh liệt hơn. Anh hôn vào quai hàm cô, má cô, tiếp theo tay anh luồn vào mái tóc cô, nâng đầu cô đưa loanh quanh khi anh nhả vào miệng cô.

Khi môi anh gặp môi cô, cảm xúc mạnh mẽ và khát khao ham muốn tuôn ra từ mọi góc ngách trong con người cô. Cô buông tay ra khỏi bàn trang điểm, túm lấy cánh tay anh thế vào đó, bám vào sức mạnh của bắp tay anh và xoay người đầy đủ vào trong vòng ôm của anh.

Trong khi một bàn tay chỉ dẫn cảm cô, cánh tay tự do của anh vòng quanh eo cô, kiên quyết kéo cô vào nơi bắt nguồn của hai bắp đùi anh. Da thịt anh nóng rực và rắn như thép, truyền các tín hiệu ham muốn của giống đực rõ ràng không thể nhầm lẫn được.

Miệng anh mở rộng, và cô tham lam đáp ứng. Lưỡi anh cướp bóc vực thẳm mời gọi của cô, bắn ra những thông điệp rung động của nhu cầu cơ bản thông qua tĩnh mạch cô. Theo tiềm thức cô uốn cong xương sống, di chuyển gần hơn, ép chặt xương chậu cô, ngực cô, đùi cô sát vào cơ thể anh.

Thế giới bên ngoài biến mất, và ý nghĩ duy nhất của cô là Alex. Mùi hương lạ thường của anh, quyền lực buông thả của anh, và làn da có vị mặn, hương thơm nồng đậm đã cung cấp nhiên liệu cho tình trạng ham muốn của cô và cưỡng đoạt bất kỳ cái gì làm ra vẻ lý trí.

“Emma.” Tên cô ngân vang lên trên môi anh.

Bàn tay anh lướt xuống mông cô, chà xát cô dữ dội và áp chặt khít khao vào anh, để cô thôi không ảo tưởng về trạng thái khêu gợi nhục dục của anh. Sự giao hợp vụt xuyên qua cô, nảy bật ra từ đỉnh hai bắp đùi cô, kéo thành luồng điện đi nhanh như chớp đến các đầu ngón chân và đầu ngón tay cô.

Cô khum tay vào khuôn mặt anh, làm cho phẳng lòng bàn tay cô trên làn da nam tính thô ráp của anh. Cô luồn sâu những ngón tay vào tóc anh, hôn anh mạnh mẽ hơn, hôn anh say đắm hơn. Có một ma lực nguyên thủy theo niềm đam mê này, một cái gì đó mà cô chưa bao giờ, có bao giờ cảm nhận trước đây.

Ở nơi sâu kín lờ mờ trong tâm trí cô, cô biết họ sẽ phải dừng lại. Nhưng không phải lúc này, chưa được.

Hơi thở anh dần dần trở nên không đều. Bằng cả hai tay, anh nhấc cô lên khỏi sàn nhà, kéo váy cô lên trên đùi, quần hai chân cô vòng quanh chỗ thắt lưng anh sao cho lớp vải quần anh cọ xát vào lớp vải lụa mỏng tang của quần lót cô. Ngón tay cái của anh di chuyển nhẹ nhàng ở phía dưới sợi dây thun mềm mại, và bắp thịt cô co thắt xung quanh chỗ sờ mó này.

Alex nguyên rủa thì thầm.

Emma không thể không đồng ý.

“Chúng ta phải dừng lại thôi,” anh rên rỉ.

Cô gạt đầu, không chắc cô có khả năng nói nên lời.

Ngón tay cái của anh xoay tròn mạnh mẽ hơn, buột một tiếng kêu van thoát ra từ miệng cô.

“Dừng nói điều đó,” anh gầm gừ.

“Thế thì dừng lại đi anh -” Cô kêu van một lần nữa.

Tay anh rút lui. Anh ngẩng đầu ra sau nhìn vào mắt cô. “Anh muốn em,” anh thú nhận thẳng thừng, sau đó chờ phản ứng của cô.

Cô hít vào một hơi. Rồi một hơi nữa. Sau đó, thêm một hơi nữa, liều lĩnh tập hợp lại sức chịu đựng của mình. “Điều đó có thể không được tốt.”

“Ngược lại,” anh nói khi từ từ hạ thấp cô đứng xuống sàn. “Anh có cảm giác nó là rất, rất tốt.”

Cô di chuyển xa ra, ra khỏi tầm tay, lắc đầu. “Anh đừng nói như thế.”

“Không nói nó cũng chẳng thay đổi được gì cả.”

Có lẽ là không, nhưng đó là tất cả mà cô có. Cô không thể làm điều này. Cô chưa từng có cảm giác suồng sả quá nguy hiểm như vậy, cứ như là một người theo chủ nghĩa khoái lạc buông thả nào đó đã chiếm giữ khắp cơ thể cô. Cô chắc sẽ nói bất cứ điều gì, hứa bất cứ điều gì, làm bất cứ điều gì.

“Chúng ta có thể dừng bao giờ làm chuyện đó lần nữa không anh,” cô thì thầm.

“Đó là một giải pháp,” anh đồng ý. Nhưng sau đó anh hạ giọng xuống, và hơi cúi người về phía trước. “Chỉ là chúng mình dừng bao giờ, bao giờ dừng lại, nếu không chúng mình sẽ làm nó, làm nó lần nữa.”

Nhiệt độ trong phòng có vẻ như vô hiệu hóa khi họ giương mắt chăm chăm nhìn vào nhau. Một lát sau, Emma thực sự lưỡng lự lựa chọn.

Tiếng ồn đột ngột đến từ bên kia cửa phòng ngủ.

“Ông Garrison,” bà Nash kêu lên từ hành lang.

Tiếng bước chân mau lẹ của bà được theo sau bởi thêm những tiếng bước chân đều đặn nữa và một tràng tiếng Pháp lải nhải liên tục.

“Philippe,” Emma nói khi Alex theo phản xạ lao nhanh về phía cửa.

Cánh cửa bật mở ra và bà Nash đi đều bước vào bên trong.

“Xin cậu hãy làm ơn thông báo cho người đàn ông đáng ghét này biết rằng tiệc cưới nhà Garrison đã có từ sau triều đại vua William I (William the Conqueror 1066-1087), và chúng ta sẽ không phục vụ các vị khách mời của Garrison bằng những phần thức ăn rất nhỏ của các loại hải sản chuyên kiếm thức ăn ở tầng đáy (động vật thủy sinh tầng đáy) được phủ đầy nước sốt bơ của người nước ngoài trong khi tôi còn sống và đang thở.” Bà hít một hơi.

“Một lát thịt bò và một miếng to bột nhào?” Philippe yêu cầu, đến bên cạnh bà Nash. “Bà có can đảm gọi món đó là món ăn không?”

“Tôi gọi nó là bữa cơm tối của Nữ hoàng,” bà Nash đáp trả lại.

“Bà là người Anh mà không biết cách nấu bất cứ món gì ngoại trừ luộc.”

“Tôi sẽ luộc ông luôn, ông-”

“Xin lỗi?” Alex ngắt ngang, liếc nhìn qua lại giữa hai người.

Philippe có vẻ lấy lại bình tĩnh. “Xin thứ lỗi, thưa ông Garrison. Thưa cô.” Ông ta chập hai gót chân vào nhau và tập trung chú ý về Alex. “Tôi là Philippe Gagnon. Bếp phó, được đào tạo tại Sorbonne và học nghề theo John-Pierre Laconte. Tôi đã từng nấu ăn cho các ông hoàng và tổng thống. Và tôi đang phục vụ cho ông.”

Alex quay sang chớp mắt với Emma.

“Em thuê một người quản lý khách sạn,” cô thú nhận trong lặng thinh.

Anh dừng lại, vẻ mặt anh cẩn thận giữ thái độ trung lập. “Em thuê người quản lý khách sạn sao?”

“Đó có phải là một việc xấu không?” Trước khi câu hỏi đó thốt ra, cô biết nó nghe có vẻ lố bịch. Bà Nash gần như đã gọi tên Hải quân Hoàng gia. Và nước da của Philippe đã chuyển sang tím tái không tự nhiên.

Alex không trả lời, nhưng mắt anh mở to.

Bà Nash khịt khịt. “Cô là cô dâu, dĩ nhiên.”

Emma có thể là cô dâu, nhưng thật dễ dàng nhận ra cô đã làm điều gì đó xúc phạm tới người rất có quyền thế. Cô không muốn thuê một người quản lý khách sạn. Đó là một hành động tự bảo toàn.

Mặc dù cô đã phải thừa nhận, Philippe thật tuyệt vời. Ông ta đã dọn sạch hành lang của cô và làm trống tầng hầm gồm có các người đặt kế hoạch đám cưới không mong muốn và các phóng viên. Kể từ lúc đó, ông không là gì cả ngoại trừ chuyên nghiệp và hữu ích. Cô không muốn thuê ông ta.

Nhưng bà Nash rõ ràng là bà chủ trong lãnh thổ của mình không ai bác được đã lên kế hoạch rất cụ thể cho đám cưới của Alex. Emma chắc chắn cũng không muốn làm cho bà ta ghét mình.

Cô liếc nhìn Alex. Không có sự giúp đỡ ở đó. Anh ấy rõ ràng đang đợi bước kế tiếp của cô.

Cô nhìn từ Bà Nash cho đến Philippe và ngược lại. “Chúng ta có thể, um, thỏa hiệp không?” Cô hỏi.

Alex phun ra. “Em muốn dân Anh và dân Pháp thỏa hiệp về thức ăn không?”

“Nó cũng là một việc xấu ư?”

Xem ra không một ai có ý sẵn lòng trả lời.

“Tôi bằng lòng,” cuối cùng Philippe xen vào, với một tiếng thở dài dài đau khổ, “chuẩn bị một ít - theo cách cô nói- nhưng bộ.”

Emma liếc nhìn bà Nash hy vọng.

Bà Nash mím chặt môi.

“Bà Nash? “Alex nhắc.

“Đó là truyền thống,” bà ta phun ra.

Emma cố gắng đến gần bằng một cái gì đó có ích. “Có lẽ bà làm món chính? Và Philippe làm món tráng miệng?”

“Chúa ơi.” Philippe làm dấu thánh giá. “Tôi sẽ bị hủy hoại.”

Bà Nash nói oang oang hai hàm va vào nhau lập cập. “Đồ độc sẽ đội mồ của ông ấy lên.”

Emma nhìn Alex một lần nữa. Anh nên cảm thấy tự giác nhảy xổ vào bất cứ lúc nào.

“Em có thêm ý tưởng nào tốt hơn không?” anh hỏi cô.

Đã đủ rồi. Toàn bộ mớ hỗn độn này là lỗi của anh dù sao đi nữa. “Anh là người đã cầu hôn em trước công chúng. Anh thả ra các con chó săn.”

“Các con chó săn nào?”

“Philippe là người đã cứu tôi. Ông ta đã đuổi sạch mấy tên phóng viên cút đi. Ông ta đã tống cổ những người quản lý khách sạn khác tập hợp thành-”

“Ba mươi lăm năm,” Bà Nash xen vào. “Ba mươi lăm năm qua tôi đã ở với gia đình Garrison.”

Philippe làm một cử chỉ quất bằng một tay. “Bánh Pudding Yorkshire (xem hình trên bác Gu đi hồng biết dịch là gì? Đại khái là bánh xốp nướng ăn với thịt bò nướng trên chảo) và bắp cải luộc không có chỗ trên bàn của tôi.”

“Bàn của ông hả?” Bà Nash kêu lên. “Tôi cho rằng ông có ý muốn nói bàn của ông Garrison.”

“Chúng ta có thể tìm lại được những con chó săn đó không?” Alex hỏi.

“Chúng là phép ẩn dụ,” Emma nói.

“Anh đã hiểu điều đó nhiều mà,” anh nói kéo dài giọng.

“Báo chí,” Philippe nói, đưa ra một vài cử chỉ bằng tay ấn tượng hơn. “Họ ở khắp mọi nơi. Cô McKinley buộc phải lần trốn và tôi đã giúp cô ấy.”

“Ông ấy đã cứu tôi,” Emma đồng ý. Và cô không định thuê người đàn ông này vì sự khó nhọc của ông ta. Chắc chắn nhờ ơn trên bốn người lớn ôn hòa này có thể nêu ra được một sự thỏa hiệp.

Cô quay sang bà Nash. “Tại sao chúng ta không lôi ra công thức nấu ăn của bà.”

“Nước, muối và một miếng thịt bò lớn,” Philippe nói.

“Ít nhất nó không phải là chân của động vật lưỡng cư-”

“Nghĩa là.” Alex bước dứt khoát về phía trước. “Philippe, bà Nash và em sẽ làm việc cùng với nhau. Tôi muốn có ba lời tiến cử cho một sự thỏa hiệp vào thứ Tư kế.”

Ngay lập tức hai người dừng nói chuyện.

“Buổi sáng,” Alex.

Sau khi ngừng, Philippe và bà Nash đưa mắt nhìn nhau ngờ vực.

“Tôi có thể nhận được lời đồng ý chứ?” Alex nhắc.

Philippe ngẩng cằm. “Dĩ nhiên nhưng tôi sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để giúp đỡ.”

“Chúng tôi chắc chắn có thể thảo luận về chuyện đó,” bà Nash nói, nghiêng cằm bà đi một góc thách thức như nhau.

“Được rồi, cảm ơn,” Alex nói. “Nếu hai người lượng thứ, Emma và tôi sẽ lựa chọn một vài đồ trang sức.”

Cả hai người Philippe và bà Nash gật đầu cứng nhắc và rời khỏi phòng. Bà Nash đóng cửa lại đằng sau họ.

Alex trao cho Emma một tiếng thở dài lớn kiệt sức. “Một gã người Pháp?”

“Làm sao mà em biết anh có một bà quản gia hung dữ chứ?”

Alex thông thả quay lại kết sắt đã mở. “Em nói đúng. Anh thật ngốc nghếch. Còn điều gì khác mà anh nên biết phải không? Một tài xế người Hy Lạp lái chiếc limousine? Một người Rumani bán hoa?”

“Bộ bà Nash không ưa gì với người Ru-ma-ni hả?”

Lưng anh day về phía cô, nhưng Emma có thể nói Alex đang mỉm cười với điều đó.

“Có lẽ em nên đi theo bất kỳ kế hoạch sắp tới nào của anh đầu tiên.”

“Để thỏa mãn bản tính kiểm soát kỳ cục của anh hả?”

“Để tránh làm hỏng và chia cắt trong suốt buổi lễ. A, Nó đây rồi.”

Tính hiếu kỳ của Emma trở nên nhiều hơn, và cô bước đến gần kết sắt hơn. “Anh đã tìm thấy cái gì trong đó?”

Anh mở nắp một cái hộp nhung màu tím. “Viên kim cương Tudor.”

Emma liếc nhìn xuống viên ngọc quý trong tay anh và ngay lập tức nín thở.

Tuyệt đẹp.

Cổ xưa, độc nhất vô nhị, lộng lẫy và rực rỡ.

Nhẫn được làm từ sợi bạch kim, đan lại với nhau tạo thành kiểu Celtic cầu kỳ phức tạp. Những viên hồng ngọc vuốt thon trên đường cong, làm nổi bật vật trang trí ở chính giữa -một viên đá quý hình bầu dục lấp lánh hoàn mỹ.

Viên kim cương Tudor.

“Đeo thử đi,” Alex nói.

Cô lắc đầu. Những cô dâu giả mạo không được chạm vào một vật như thế. Ít nhất, nó phải là vận rủi.

Anh chuyển cái hộp về phía cô. “Bà Nash nói phải. Các đồ trang sức của gia đình sẽ tỏ ra có lợi cho chúng ta.”

Emma lắc đầu lần nữa, dịch chuyển từ chân này đến chân kia, nhịp tim cô đập mạnh thêm. Không còn cách nào. Không biết làm sao. Chiếc nhẫn anh trao cho cô vào cái đêm ở sông bạc thì cực kỳ đẹp.

“Nó đã được bảo hiểm,” anh nói.

“Đề phòng vận rủi hả?”

Anh liếc nhanh qua chiếc nhẫn bối rối. “Vận rủi làm sao? Nó không là gì cả chỉ là kim loại và đá quý.”

“Nó là một vật gia truyền quý báu trong gia đình.”

“Và nó là vật gia truyền của gia đình anh. Và anh muốn em đeo nó.”

“Vật đó không phải là quyền lựa chọn của anh.”

Alex cau mày. “Đó là quyền lựa chọn của anh. Anh sở hữu chiếc nhẫn. Anh sở hữu bộ sưu tập, kết sắt, ngôi nhà. Và anh có thể tặng chúng cho bất kỳ người nào mà anh thích mẹ kiếp.”

Cô không thể làm điều đó. Cô hoàn toàn không thể làm điều đó. “Em đang nói về đạo lý, không phải về phạm vi pháp luật.”

Giọng anh mang tâm trạng thất vọng rõ ràng. “Nó trái với đạo lý như thế nào khi em đeo nhẫn của anh hả?”

“Bởi vì em sẽ thiếu tôn kính đối với tất cả các cô dâu kế thừa trước em.”

Alex chớp mắt. Sau đó, anh nheo mắt, và một nụ cười hơi là lạ nở trên mặt anh. “Emma. Em có thật nghĩ rằng em là cô dâu đầu tiên của dòng họ Garrison kết hôn vì tiền không?”

Emma không kết hôn vì tiền. Ít nhất không phải là cách mà anh đang ám chỉ cô sẽ kết hôn vì tiền. Cô đã có tiền riêng của mình. Anh chỉ đơn giản là... Ừ, anh đang giúp đỡ cô, vì một sự báo đáp hậu hĩ, thế thôi.

Đó là cùng có lợi, và cô oán giận anh đã làm cho cô có cảm giác khác.

“Điều này đã được diễn ra từ đầu những năm của thế kỷ mười tám,” Alex nói. “Ngay cả cha của anh.” Sau đó, quai hàm anh siết chặt. “Đưa tay ra, Emma.”

Cô bắt đầu rút lui, nhưng anh đưa tay ra, nắm lấy cổ tay trái của cô, vỗ về nó về phía anh.

“Em không-”

Anh trượt chiếc nhẫn qua đốt ngón tay đầu tiên của cô.

Cô khép chặt miệng và nhìn chăm chăm vào những đường tròn bạch kim vô tận, vào bàn tay ngăm ngăm đen của Alex áp vào làn da nhợt nhạt của cô, vào viên kim cương và những viên hồng ngọc cổ xưa lấp lánh dưới ánh sáng.

“Hãy tin anh khi anh nói với em,” Alex nói, đẩy nó xa hơn một chút. “Em đang tiếp tục một truyền thống đáng tự hào.”

Chiếc nhẫn trượt vào miễn cưỡng qua đốt thứ hai, nhưng sau đó nó yên vị ở chân ngón tay cô.

Một sự vừa vặn hoàn hảo.

“Đấy,” Alex thốt ra, ngón tay cái của anh vuốt ve trên bề mặt viên kim cương. “Bây giờ chúng ta thực sự đã đính hôn.”

Người anh em họ thứ ba của Alex là Nathaniel đã kết thúc thân thế Hamilton ở nơi mà Alex đã kết thúc tài sản của Hamilton và về ngoài của Hamilton, Người con thứ hai của bá tước Kessex hiện thời, Nathaniel đã buộc phải tìm kiếm cơ đồ của mình, cũng giống như Hamilton đã thực hiện trong rất nhiều thập kỷ trước.

Với vốn đầu tư ban đầu ít hơn từ bất động sản gia đình, Nathaniel đã thành lập Kessex Cruise Lines (Ngành du lịch đường biển Kessex). Sau đó, anh ta thêm vào Kessex Shipping (công ty vận chuyển hàng bằng tàu thủy Kessex) và nhanh chóng phát triển tài sản của anh lên đến hàng trăm triệu.

Bây giờ anh ta quan tâm đến dao động của ngành công nghiệp vận chuyển từ Paris đến Auckland. Và ngành công nghiệp vận tải là nhân tố cơ bản của thương mại toàn cầu. Alex có thể biết làm cách nào để điều hành một chuỗi khách sạn thành công. Nhưng Nathaniel có thể thao túng thế giới.

Anh ta đã cung cấp cho Alex một tập hồ sơ dày về DreamLodge, sau đó ở quanh quẩn thêm hai ngày. Anh ta sẽ quay về London ngày hôm nay. Sự hiện diện liên tục của anh ta làm Alex không an tâm. Nathaniel không nán lại trừ khi có điều gì đó thú vị. Và điều mà Nathaniel tìm thấy thú vị thường khiến cho Alex toát mồ hôi hột.

Hai người đàn ông, cùng với Ryan, chờ cho đến khi Simone đi ra và đóng cửa văn phòng Alex.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Alex yêu cầu anh họ của anh mà không có lời mào đầu.

Bằng ngang qua chiếc bàn họp hình tròn, Nathaniel đi từng bước chậm rãi tiến về phía ghế của mình. “Chú có bao giờ gặp David Cranston chưa?”

Điều đó chắc chắn không phải là những gì mà Alex nghĩ rằng mình sẽ được nghe. “Ý anh muốn nói tới bạn trai của Katie McKinley phải không?”

Nathaniel gật đầu.

“Rồi,” Alex nói.

Nathaniel búng tay nghe một cái tách. “Hắn ta đang ở trong tầm ngắm của tôi.”

Ryan chen ngang. “Vì sao?”

Tâm trạng của Nathaniel trở nên trầm ngâm tư lự. “Bây giờ thì đừng biết.”

“Cảm nhận bằng trực giác hả?” Alex hỏi, biết được câu trả lời rồi.

Khả năng cảm nhận bằng trực giác của Nathaniel là một huyền thoại trong gia đình. Anh ta thực hiện những giao dịch hàng triệu đô la không dựa vào gì cả, chỉ là một ánh sáng lung linh mơ hồ của một lý thuyết nào đó.

May mắn kỳ lạ của anh ta đã từng làm Alex cảm thấy mê mẩn. Nhưng sau đó Nathaniel giải thích may mắn của mình thực tế là do toàn bộ hàng trăm điều quan sát được trong tiềm thức, từ những biểu hiện phía trước, xu hướng chung của cổ phần chứng khoán đến các kiểu thời tiết và các bài báo. Anh tự mình không biết chắc nó tác động bằng cách nào, chỉ biết rằng nó đã có ảnh hưởng.

Hiện tượng này không còn làm Alex cảm thấy mê nữa, và anh đã thôi gọi nó là may mắn cách đây mấy năm.

“Cảm nhận bằng trực giác,” Nathaniel xác nhận. “Chú có biết McKinley Inns vừa mới thuê cậu ta không?”

“Cranston ư?” Alex hỏi có phần hơi khó chịu hơn khi phải nghe tin tức như thế này từ người anh họ của mình. “Làm việc gì?”

“Tiếp thị ở nước ngoài. Phó GD các dự án đặc biệt.”

Ryan cười hô hố. “Các dự án đặc biệt à?”

“Quá đáng,” Nathaniel đồng ý.

“Kinh nghiệm của cậu ta là gì?” Alex hỏi. Còn Emma thì đang suy nghĩ cái gì?

Nathaniel nhún vai. “Kiểu quản lý một dự án loại xoàng nào đó cho công ty tư vấn Leon Gage.”

“Họ đã đuổi cậu ta sao?”

Nathaniel lắc đầu. “Không, Cậu ta tự bỏ đi.”

“McKinley thực sự sẵn đón cậu ta hả?”

Nathaniel gật đầu. “Đề nghị cho cậu ta một mức lương nhảy vọt.”

“Gã này là một anh chàng đi lén lút,” Ryan nói. “Nắm lấy một công việc nhân hạ của công ty bạn gái...”

Alex ghét nghĩ đến McKinley Inns nâng đỡ một người điều hành lười biếng, đặc biệt là nơi mà có gia đình trị dính líu vào.

Nhưng trái lại anh cũng không đủ ngu để ở tình huống giữa em gái vị hôn thê của anh và tình yêu đích thực của cô ấy. Trong tất cả những trận đánh mà anh muốn đảm nhận ở McKinley, điều này chắc chắn không phải ở hàng đầu danh sách của anh.

Nathaniel đứng lên. “Chỉ có bấy nhiêu việc đó mà tôi muốn báo cho các chú biết.”

Alex đứng lên cùng với người anh họ của mình. “Anh đang bị làm bực mình vì mức độ đạo đức, phải không?”

“Không có gì tồi tệ hơn một kẻ ăn hại bám váy người phụ nữ của hắn. Chú cần phải có một cuộc nói chuyện với cô ả Katie này. Nói cho cô ta biết để vứt bỏ gã con hoang đó.”

Alex đùa cợt thành ra cười. “Có lý. Chuyện như thế sẽ xảy ra.”

“Cô ta có sự từng trải rất tồi ở đàn ông.”

“Cô ta cũng có quyền sở hữu năm mươi mẫu đất dọc bãi biển trên đảo Kayven. Cô ta có cưới con chó St. Bernard của cổ tôi cũng chẳng quan tâm.”

Nathaniel đưa cho anh lời chào có hai ngón tay chế giễu. “Cảm ơn những hình ảnh đó, Alex.”

“Không vấn đề gì, Nate. Tất cả mọi thứ vẫn đi đúng hướng cho dự án ở đảo Kayven?”

“Vấn đề nhỏ với hiệp hội phụ khuân vác ở bến tàu, tôi đã sắp xếp nó trật tự ngăn nắp hết rồi. Mọi thứ vẫn còn đúng hướng theo mục đích của anh?”

“Đúng như vậy.” Emma đã đeo nhẫn vào tay, và họ đã đưa tin rất tích cực trong ba tờ báo lớn.

Nathaniel trượt ghế ra phía sau bên dưới bàn họp. “Trong trường hợp đó, thưa quý ông. Tôi có một cô gái và một chiếc máy bay cả hai đang đợi trên đường băng tại JFK (sân bay quốc tế Kennedy).”

Alex chìa tay ra và bắt tay Nathaniel. “Cảm ơn các thông tin trên cả hai mặt trận.”

“Bất cứ lúc nào” Sau đó Nathaniel gật đầu với Ryan. “Gặp lại chú sau nhé.”

Ryan đứng lên. “Chúc một chuyến bay vui vẻ.”

Nathaniel cười toe toét và quay về phía cánh cửa, ném lời chia tay qua vai của mình. “Máy bay là chiếc Learjet 60 đời mới của tôi. Cô gái là một cô mát-xa được cấp phép từ Stockholm.”

Alex đi ngang qua bàn làm việc khi cánh cửa kêu lách cách đóng phía sau Nathaniel. “Chắc anh ấy sẽ có một chuyến bay thoải mái.”

“Làm sao để tôi có được cuộc sống của anh ấy hả?” Ryan hỏi.

“Hầu hết mọi người đều muốn có cái của anh trai chú mày.”

Tối thứ tư, Katie cố giật lấy chiếc nhẫn khó cầm trên bàn tay trái của Emma. “Không có cách nào,” cô ta kêu lên.

“Cách hả,” Emma nói, vẫn còn vật lộn để quen với gánh nặng của vật này và vẫn còn lo ngại về hàm ý bảo hiểm nếu cô bị mất nó.

Katie ngược lên, mắt cô sáng ngời dưới ánh đèn trong căn hộ penthouse của Emma. “Một bá tước thật hả chị?”

“Giới thiệu về bốn thế hệ trước đây.”

“Alex đã đưa cho chị vật gia truyền của gia đình anh ấy hả?”

“Hãy bình tĩnh, đừng nóng mà.” Emma thả tay ra và ngồi xuống trên chiếc ghế dài. “Anh ấy chỉ cho chị mượn thôi. Và nó có một lịch sử đáng ngờ.”

Katie ngồi vào chỗ đối diện, đá bật giày cô ra và bắt chéo chân bên dưới. “Ồ, kể em nghe với.”

“Tất cả các cô dâu đều kết hôn vì tiền.”

Katie nhìn chăm chăm vào cô, chờ đợi. “Thật vậy sao?”

“Thật vậy mà.”

“Em nghĩ chị sẽ nói về tình dục, sì căng đan và giết người.”

“Rất tiếc. Không có giết người.” Emma nhớ lại về buổi chiều hôm đó. “Đúng rồi, ngoại trừ bà Nash. Bà quản gia của Alex. Chị có một cảm giác bà ta có khả năng đó.”

“Và chị đã làm bà ta khó chịu phải không?”

“Không nhiều đối với chị. Nhưng tốt hơn Philippe nên quan sát phía sau lưng ông ta.”

Katie cười toe toét. “Em có một cảm giác Philippe có thể tự chăm sóc mình.”

Emma phải thừa nhận, cô cũng đã có cảm giác đó. Cô vuốt nhẹ ngón tay cái lên viên kim cương lớn và bồn chồn khoắc khoải nhớ lại cơ thể sống động của Alex. Cô kiên quyết tống khứ nó. “Thế chị đã bỏ lỡ chuyện gì ở văn phòng vậy?”

Katie hất mái tóc quăn vàng óng của cô ra sau qua một bên vai. “Em đã nhận David đến làm việc cho chúng ta.”

Emma không hiểu. “David của em ư?”

“Vâng ạ, David của em đấy?”

“Nhưng cậu ấy đang làm ở Leon Gage.”

“Em thuyết phục anh ấy bỏ nó.”

Một cảm giác khó chịu dần dần lộ ra xuyên qua Emma. “Tại sao em làm điều đó?” David là một chàng trai tuyệt vời. Và rõ ràng Katie yêu cậu ấy. Nhưng làm việc với nhau? Ngày này qua ngày khác? Điều này có thể tốt cho bất kỳ cặp vợ chồng nào chẳng?

“Bởi vì chúng ta cần anh ấy,” Katie nói, giọng điệu của cô từ tình tẻ chuyển sang hờn dỗi.

Emma tập hợp lại mọi thứ.

Cô ao ước phải chi Katie bàn bạc chuyện này với cô. Không phải là Emma sẽ bác bỏ em gái cô, nhưng cô chắc có thể kiềm chế bản chất bốc đồng của Katie.

“Ít ra thì em cũng nên tìm kiếm sự giúp đỡ từ nguồn cung cấp nhân lực chứ?” McKinley có một bộ phận nhân sự hàng đầu.

“Cái gì? Em có thể kết hôn với anh ấy nhưng em không thể thuê anh ấy sao?”

“Katie-”

“Thật không, Emma.”

Emma nghiêng chặt hàm. Nguồn cung cấp nhân lực sẽ kiểm tra lý lịch và liên kết người thích hợp với việc làm phù hợp. Họ sẽ làm gì nếu như David làm việc không đâu vào đâu?

Lúc ấy cô đã đấu tranh để giữ cho giọng nói mình không khiếm trách. “Cậu ấy sẽ làm gì?”

Katie trề môi dưới.

“Katie?”

“Phó chủ tịch Dự án đặc biệt ở nước ngoài.”

Emma nhấn mạnh ngón tay cái sát vào các khía cạnh lởm chởm của chiếc nhẫn. Giờ đây khi ký ức về Alex bất chợt bật ra, nó có thể an ủi một cách lạ lùng. “Chị biết rồi.”

“Anh ấy có cơ hội làm quen ở châu Âu và trên khắp vùng biển Caribbean.”

Emma gật đầu. Cô không biết được họ đã có những vấn đề ở châu Âu hay vùng biển Caribbean.

“Anh ấy đang hoạt động phía sau hội nghị kinh doanh và các câu lạc bộ du lịch.”

Emma hoàn toàn không thể kìm lại miệng lưỡi. “Em có chắc đó không phải là do quá nhiều cảm giác về tình yêu không?” Cô mong muốn Katie được hạnh phúc, thật sự cô đã muốn. Nhưng có điều gì đó về tình huống này làm cho cô khó chịu. Vì lợi ích của Katie. Vì lợi ích của công ty.

“Chị và Alex sẽ làm việc cùng nhau,” Katie nói.

“Tuy nhiên, Alex và chị không-”

“Lấy nhau.”

Emma thỉnh thoảng giật ngón tay cái ra khỏi chiếc nhẫn. “yêu nhau.”

“Vậy thì tình yêu làm cho em và David làm việc với nhau dễ dàng hơn.”

Emma cố gắng tìm lỗi lập luận logic đó. Một cách nghiêm túc, cô cho là nó đúng. Katie và David thực sự yêu nhau và tôn trọng lẫn nhau. Trường hợp Alex và Emma không thể đi đến trong vòng mười bước chân mà không có tranh luận hoặc... tệ hơn nữa.

Những ngón tay duỗi ra, Katie vuốt mớ tóc vàng óng ra sau trên trán. “Hết sức chân thành mà nói, Emma, nếu như chị đang lo lắng về bất cứ ai làm việc cùng với nhau thì em lo lắng cho chị và Alex.”

Emma đã lo lắng về điều đó rồi.

Cô cưỡng lại thôi thúc để chạm vào chiếc nhẫn lần nữa.

Hết sức chân thành, cô đã nhận được lo lắng nhiều hơn nãy giờ.

7. Chương 7

Emma dốc hết nghị lực bởi vì Alex đang đi vào.

Trợ lý quản trị viên của cô, Jenny, vừa mới dành ba phút cảnh báo anh đã đến, một nhịp điệu du dương sôi nổi trong giọng nói của cô ta khi cô nhìn thấy anh đi qua phòng giải lao cơ quan dài và thông báo tiếp từng bước của anh đến Emma.

Theo Jenny, Alex mặc một bộ vét màu xám đậm, áo sơ mi màu đen và chiếc cà vạt kẻ sọc màu bạc-và-xanh lơ bắt lấy ánh nắng qua cửa sổ ở trần nhà. Anh trông có vẻ không khó chịu, nhưng cũng không thấy vui vẻ đặc biệt gì. Còn nữa, à này, Emma chưa bao giờ chú ý đến cái cầm chế thanh tú của anh hay cái cách đôi mắt màu xám bạc của anh lấp lánh dưới ánh nắng chiếu thẳng đó?

Vào lúc Emma đã ra khỏi hệ thống liên lạc giữa hai người, cô chỉ kịp có ba mươi giây để vuốt phẳng chiếc áo đồng phục và gắng hết sức mình vì sự tấn công dữ dội của những cảm xúc mà chắc chắn được mang đến bởi sự hiện diện của anh.

Cô sẽ ở phía bên này của bàn làm việc. Anh sẽ ở phía bên kia. Cô sẽ không chạm vào anh, hoặc ngửi mùi của anh hay nhìn quá thân mật vào mắt anh. Và cô sẽ không sờ vào viên kim cương quấy nhiễu đó trong lúc anh ở trong phòng.

Cánh cửa bằng gỗ sồi đu đưa mở ra, luồng gió nhẹ lay động những chiếc lá trên cây cọ.

Cô đứng lên để nhìn về Alex không vui vẻ, không cáu giận, với đôi mắt màu bạc lấp lánh của anh.

“Xin chào, em yêu,” anh chào đón để biểu diễn cho Jenny xem trước khi đóng cửa nghe một cái tách sau lưng anh.

Cô hít vào một hơi làm cho mạnh mẽ. “Em có thể giúp gì cho anh?” Họ chưa có sắp đặt một cuộc hẹn nào khác nữa để gặp nhau, cho dù cô biết họ có khối việc để làm.

“Mang đến cho em một món quà.”

Lạy Chúa tôi. Không phải thêm đồ trang sức nữa chứ. Tay phải của cô đã đến bên chiếc nhẫn trước khi cô nhớ giật nó ra sau.

Nhưng anh chỉ ném một phong bì lên bàn cô. “Hợp đồng tiền hôn nhân của chúng ta.”

Cô nhìn lướt qua phong bì dày. “Anh đã viết nó mà không có em sao?”

Anh thoải mái ngồi xuống một trong những chiếc ghế của khách. “Hãy tin anh.”

“Hà” Cô mở nắp bì thư và ngồi vào chỗ của mình..

Một trang duy nhất, đã được ký hợp lệ và công chứng. Alex nhận một nửa công ty McKinley trong cuộc hôn nhân của họ, và nếu một trong hai người trong số họ đề xướng ly hôn trong vòng hai năm kết hôn, người kia nhận được mười phần trăm giá trị tài sản thực của họ.

Cô ngược lên thấy anh mỉm cười. Không có dù chỉ một điều nào đó làm cô có thể phàn nàn về nó. Nó có nghĩa là cô không thể có quan hệ trong một vài năm. Nhưng cô mong chờ điều đó. Có lẽ, bản hợp đồng này ưu ái cô.

Sau đó cô đặt tờ giấy xuống bàn. “Giá trị tài sản thực của anh chính xác là gì?”

“Ít hơn của Nathaniel. Nhiều hơn em.”

“Nathaniel là ai?”

“Anh họ của anh. Anh ta có lẽ là người đàn ông tài giỏi nhất.”

Cô liếc nhìn lại bản hợp đồng. “Anh đã ký rồi hả.”

“Ừ, Anh ký rồi.”

“Rõ ràng anh không có kế hoạch ly hôn em sớm hơn bất cứ lúc nào.”

“Không có cơ hội.”

Emma cầm điện thoại lên và quay số máy nhánh hai chữ số ở bàn làm việc của Jenny. “Cô có thể đưa người nào đó ở bộ phận pháp luật qua đây không?”

“Ngay lập tức,” Jenny xác nhận.

“Cảm ơn.” Emma mắc điện thoại lên. “Có lẽ khoảng năm phút,” cô nói với Alex.

Anh gật đầu. “Anh nghe nói em thuê David Cranston.”

“Anh nghe chuyện này ở đâu vậy?”

Alex nhún vai. “Anh đã nói với em kinh doanh khách sạn là một cộng đồng liên kết chặt chẽ.”

“Katie đã thuê cậu ấy,” Emma nói, sau đó ngay tức thì cô lấy làm hối tiếc về việc thú nhận.

“Cô ấy không nói với em sao?”

Emma ngập ngừng. “Bọn em có nói.”

“Em đang nói dối.”

“Em không có. Và sao mà anh dám-”

“Vậy em đồng ý với chuyện này sao?”

Emma mím chặt môi.

Alex nhìn chăm chăm nghiêm khắc vào mắt cô. Bất chấp quyết tâm của cô, và bất chấp sự hiểu biết đến mức cô gia tăng hoặc -môn ngang ngành của mình, cô nhìn thẳng lại vào mắt anh.

“Cô ấy đã nói với em sau sự việc này phải không,” anh phỏng đoán.

“Nhưng em có lẽ không ngăn cản cô ấy.”

“Nhưng em không thích chuyện đó.”

Emma đứng lên. “Không,” cô thừa nhận, đi từng bước về phía cửa sổ kính rất lớn giống như khung một bức tranh. “Em không thích nó. Nhưng đó là mối quan hệ của cô ấy, cô ấy quyết định. Và chắc chắn nó không phải là công việc của anh.”

Alex đứng lên. “Ồ, có đấy.”

Cô quay lại. “Anh quản lý chi li đến tận các nhân viên của Katie hả?”

“Cậu ta làm việc trực tiếp cho cô ấy à?”

“Alex.”

Alex băng qua căn phòng đứng đằng trước Emma. “Giữa hai người trong chúng ta-”

“Không,” cô quát lên.

“Em thậm chí còn không biết anh sắp nói điều gì nữa kìa.”

Cô nổi giận, nhấn mạnh lời nói bằng cách ấn ngón tay trở vào ngực anh. “Ồ, đúng em không biết đấy. Và anh đừng có bao giờ dám gợi ý rằng chúng tôi kéo bè kéo đảng về phía em tôi. McKinley Inns không làm việc theo cách đó. Tôi không quan tâm anh là ai đồ chết tiệt.”

Anh giữ tay cô. “Đó là một quyết định tồi.”

“Đó là quyết định của cô ấy.”

“Và em đúng là có ý định đứng đó và xem cô ấy thi hành chuyện đó ư.”

“Em sẽ làm thế. Và anh cũng vậy.”

Anh bước đến gần hơn. “Anh sẽ không thể nói với em quá nhanh điều mà anh làm và không làm”

Emma ngừng lại. Cô không thể ép buộc anh. Nhưng rồi thì anh cũng không thể ép buộc cô. Và một sự ràng buộc đã đi tới nguyên trạng. Điều này có nghĩa là sự ràng buộc này đã liên quan tới Katie trong trường hợp này.

Emma không cười, nhưng cô đi đến gần.

Nhưng sau đó cô trở nên ý thức được bàn tay của Alex trên tay cô. Hơi nóng của làn da anh chạm chích theo cách của nó vào mạch máu trong cơ thể cô, và những cảm giác ham muốn, khao khát kinh khủng đó đẩy lên nguồn sinh khí trong người cô.

Giọng anh lắng xuống khó hiểu và khàn khàn trong cổ họng. “Chúng ta sẽ phải đối phó với nó, em biết chứ.”

“Với Katie?” Cô hỏi nhỏ giọng, bám vào hy vọng mong manh rằng đó là điều mà anh có ý muốn nói.

“Cũng như sự thật là chúng ta cùng nhau chống lại cái thứ giống như là tội tổ tông.”

“Chúng ta đâu có,” cô nói dối.

“Muốn anh chứng minh điều đó không?”

Cô cố bước lùi ra sau, nhưng anh đã giữ lấy tay cô.

Anh mỉm cười. “Em thực sự không cần phải nói dối anh, em biết chưa.”

“Còn anh thực sự cần phải biểu lộ một vài cách cư xử.”

“Ừ? Được rồi, Chuyện này làm bằng cách nào nhỉ? Em có dám đi theo anh đến một bữa tiệc ở Ha-oai không?”

“Một bữa tiệc ở Ha-oai?” Anh đổi đề tài đột ngột làm đầu Emma choáng váng.

“Kessex Cruise Lines sắp khai trương một con tàu mới tên Countess Island, chuyên về các chuyến du ngoạn ở quần đảo Polynesi. Chúng ta được mời đến dự buổi tiệc khai trương đó, và anh nghĩ rằng em có thể đeo chiếc vòng kim cương -và- ruby.”

Emma đành cam chịu bị công chúng nhìn thấy công khai với Alex. Cô đã làm một cuộc giao dịch, và cô sắp bị dính vào nó. Bên cạnh đó, ở cùng với anh trước công chúng đã nhanh chóng trở thành một sự lựa chọn thích hợp hơn để ở riêng với anh.

Trước công chúng cô có thể làm ra vẻ cô vẫn đang giả vờ. Cô có cơ để nói chuyện với Alex và cười với Alex và chạm vào Alex mà không cần phải xem xét lý do vì sao.

Làm những việc như vậy ở chỗ riêng tư buộc cô phải thừa nhận cô thích anh. Cô thậm chí yêu thích tranh cãi với anh. Sự tự tin của chính bản thân anh và sức mạnh của tính quả quyết làm cô cảm thấy... an toàn bằng cách nào đó.

Và cô tin tưởng anh. Có lẽ không phải là bước tiến triển nhanh nhất trên thế giới. Nhưng cô phải tin tưởng ai đó. Và anh đang nghiên cứu những thứ về cô mà không một ai khác có thể nhìn thấy được từ trước tới giờ.

Giờ đây, trong khoảnh khắc đúng lúc này, anh đã là trụ cột trong cuộc sống của cô. Không phải là cô sẽ thừa nhận điều này với anh. Và cũng không phải là cô sẽ làm những việc đó dễ dàng.

“Anh có thực sự nghĩ rằng hồng ngọc và kim cương sẽ hợp với vải cotton in hoa lan không?” cô hỏi.

“Hừ, em muốn mình trông có vẻ xinh đẹp hay muốn làm cho người chồng tương lai của em vui vẻ hả?”

“Em không thể làm được cả hai sao?”

“Không phải trong trường hợp này.”

Họ giương mắt nhìn lẫn nhau rất ư là lâu.

“Thì sao nào?” anh gặng hỏi.

Cô nghiêng đầu sang một bên. “Đôi khi anh không muốn chọn một người đẹp có phải không?”

“Thận trọng nhé.”

“Thận trọng cái gì?” Cô chỉ đang nói đùa. Hơn nữa, Thực tế đã được thừa nhận là Katie là người xinh đẹp.

“Đừng can thiệp vào anh, nếu không anh sẽ làm cho em thừa nhận rằng anh chống lại em.”

“Anh lên kế hoạch như thế nào-?”

Mắt anh tối sầm lại và lỗ mũi anh tóe lửa.

Cô nhanh chóng đổi ý. “Đừng bận tâm.” Sau đó cô nuốt giận và so vai, giọng nói trở nên ngọt ngào giả tạo. “Em sống để làm cho người chồng tương lai của em vui vẻ.”

Anh mỉm cười và vuốt nhẹ tóc trên trán cô ra sau. “Ồ đó. Chuyện đó có quá khó khăn không? Thứ Sáu lúc bảy giờ. Và anh sẽ mang theo sợi dây chuyền.”

Leo lên cầu tàu ngắn đi đến chiếc tàu thủy Countess Island, Alex tự nhủ tắt cả mọi thứ đã ổn. Anh nghĩ Emma sẽ là một người nổi bật trong bộ váy vải hoa in của người Hawaii màu đỏ thẫm. Và anh cho rằng các đồ trang sức của Garrison sẽ trông lộng lẫy tương phản với sắc vàng mật ong mịn màng của cổ cô. Thậm chí anh còn chờ đợi cảm giác ra đòn bất ngờ mà anh sắp hành động hợp sức với sự có mặt của cô.

Điều mà anh đã không dự kiến là lòng ham muốn thiết tha của anh để giữ riêng cô thuộc về anh toàn bộ.

Đêm nay gần như cô phô trương với báo chí, để cho các phụ nữ khác trầm trồ ồ và ah chiếc nhẫn kim cương Tudor (thời vua nước Anh từ 1485-1603) trên ngón tay cô, và củng cố vị trí của họ như là một cặp vợ chồng với những diễn viên khác trong ngành công nghiệp du lịch New York, để khi Alex bắt đầu đại diện cho McKinley, không có cặp chân mày nào sẽ bị nhướng lên.

Vấn đề là Alex không thể tự làm cho mình quan tâm đến bất cứ những thứ đó. Có một ban nhạc sử dụng bộ nhạc cụ gõ ở vùng Ca-ri-bê đang chơi bên hồ bơi trên boong tàu cao nhất ở mé cuối tàu, và tất cả mọi thứ anh muốn làm là ôm Emma trong vòng tay dưới bầu trời đầy sao.

Anh biết cô ghét công khai, nhưng dù thế nào đi nữa cô cũng sắp thực hiện nó. Cô ghét lừa dối, nhưng cô hành động theo kế hoạch của anh. Và cô có thể ghét anh, nhưng cô đang tươi cười hơn hở với anh, đang nắm lấy tay anh, và dán chặt thân hình cô áp sát thân hình anh vì lợi ích của hết nhiếp ảnh gia này tới nhiếp ảnh gia kia.

Cho đến giờ, anh chưa để lộ ra nhiều ý nghĩ về cô thực sự là một kỵ binh nhiều bao nhiêu. Toàn bộ công ty đang cần được cứu, em gái cô, ban lãnh đạo, những người điều hành và hàng ngàn công việc. Ớ vậy mà, nó hoàn toàn ở trên vai của Emma.

Cô có than phiền không?

Dĩ nhiên là có. Nhưng cô đã làm những cuộc tranh luận hợp lý, lô-gích. Cô đã tìm kiếm các tùy chọn và các giải pháp mà nó sẽ phù hợp với mình tốt hơn. Nhưng khi cô đã không tìm thấy chúng, khi mà Alex đã ngăn cản cô tìm kiếm chúng, cô đã vui vẻ lên và làm những điều bị bắt buộc.

Anh ngưỡng mộ điều đó.

Anh ngưỡng mộ cô.

Anh ra dấu về phía thang máy bằng kính chạy lên tầng năm của hội trường trung tâm.

“Sẵn sàng đi lên tầng trên chưa?” anh thì thầm áp sát vào mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh của cô. Anh hít mùi hương dầu gội đầu của cô, ánh mắt anh phóng đến đôi hoa tai hồng ngọc lung lẳng trên dải tai thanh nhã của cô.

Cặp hoa tai của anh.

Anh đặt tay anh lên tay cô, để cho viên kim cương ép vào lòng bàn tay mình.

Cô nghiêng người lên cười vào tai anh. “Anh nghĩ xem họ đã kiếm được đủ hình chưa?”

“Chắc chắn rồi. Hơn nữa, sẽ có nhiều nhiếp ảnh gia hơn ở trên boong tàu.”

Cô đặt ly rượu sâm banh đã uống cạn lên khay của một bồi bàn. “Như thế thì dẫn em đi đi.”

“Tối nay em dễ thương vô cùng.”

Cô mỉm cười và vẫy tay chào một nhóm phụ nữ mặc trang phục màu sáng. “Đó là bởi vì em sống để làm cho anh vui vẻ đấy.”

“Thật chứ,” anh nói. “Em thật...” Anh quả là không biết làm sao để diễn đạt thành lời. Sau cùng anh nói ra, “là lấp lánh”.

“Nó là những viên hồng ngọc.”

Anh lấy cớ để lướt ngón tay cái qua chiếc vòng đeo trên cổ tay cô. “Nó hợp với em. Nhưng đó không phải là điều mà anh muốn nói.”

Cánh cửa thang máy mở ra trước mặt họ, và họ đi vào bên trong một mình.

“Vậy thì nó là champagne,” cô nói, nắm tay chặt trên thanh vịn nhỏ và nghiêng người ra sau dựa vào vách kính.

Tư thế đó làm cho lớp vải cotton bó sát vào ngực cô, và Alex cảm thấy cơ thể anh vô tình chú ý. Chiếc áo không có dây đeo và vừa khít, với một dây buộc chắc chắn trên eo và phần váy bó sát phác họa hông cô trước khi rũ xuống nhẹ nhàng đến ngay phía trên đầu gối.

Đa số phụ nữ mặc theo kiểu thời trang đảo, còn đàn ông thì gắn bó với quần bình thường và áo sơ mi hở cổ. Alex thì mặc màu nâu và màu da bò, không phải là một người fan hâm mộ thích mang lá cọ trên ngực mình

Từ vẻ rực rỡ của mái tóc mềm mại đến đầu ngón chân được sơn móng của cô, Emma trông giống như nữ thần của đảo.

“Em say chưa?” anh hỏi. Điều đó giải thích cho tâm trạng thoải mái của cô.

Cô nhẹ nhàng cách xa bức tường, bước đi uyển chuyển về phía anh, dừng lại để đầu ngón tay lên ngực anh và nắm chặt ve áo nhỏ của vạt trước áo sơ mi của anh. Cô lắc mái tóc của mình và nhìn mơ mơ màng màng vào mắt anh. “Em đang đóng kịch, Alex. Em nghĩ rằng đó là những việc mà anh sẽ trả tiền cho em.”

Anh cúi người hết sức nhẹ nhàng. “Vâng, em rất, rất tuyệt”

Cô mỉm cười.

“Hầu như quá tuyệt.”

Nét mặt cô dao động. “Vậy điều đó tưởng là gì -”

Cánh cửa trượt mở ra cho một vài khách mới, và anh trượt cánh tay mình quanh vòng eo nhỏ xíu của cô. “Hãy khiêu vũ nhé.”

Không chờ trả lời, anh kéo cô vào vòng tay, và họ tham gia cùng hàng chục cặp vợ chồng khác nhảy dưới bầu trời đầy sao, lắc lư theo điệu nhạc nóng bỏng.

Những chuyển động của cô phù hợp với anh, cứng nhắc lúc đầu, nhưng sau đó cô đã tìm thấy nhịp điệu cho mình. Anh kéo cô xích lại gần hơn, ép hông cô vào bắp đùi anh. Cô rõ ràng có kích cỡ thích hợp, rõ ràng có kiểu thích hợp, rõ ràng có chiều cao hợp lý để trở thành một người bạn nhảy hoàn hảo.

Những suy nghĩ của anh đã hướng sang các chuyển động có tính chất tình dục, nghiên cứu làm cách nào có thể có được những điều hoàn hảo giữa họ. Dĩ nhiên, anh chỉ đang nói về tình dục, không phải về cuộc sống. Cuộc sống có Emma sẽ là một thách thức từ lúc anh thức dậy vào buổi sáng cho tới lúc anh đi ngủ vào ban đêm.

Một mình.

Bởi vì cuộc hôn nhân của họ hầu như không có sự chung chăn chung gối. Nó gần như là lợi ích vật chất. Và lần đầu tiên, Alex tự hỏi không biết bà Nash có thể nào nói đúng không. Anh thực sự không thích nghĩ đến một cái chết cô đơn, lạnh lẽo.

Mà anh cũng không hề thích nghĩ đến một chiếc giường cô đơn lạnh lẽo. Thực ra anh không thích nghĩ đến chiếc giường có bất cứ người nào trên đó ngoại trừ Emma vào lúc này.

Điều đó là không thể, trong quá nhiều cách.

Nhưng lúc này đây cô đang trong vòng tay của anh.

Anh nhắm mắt và kéo cô vào anh, chạm nhẹ đầu anh vào chỗ uốn cong của cổ cô, hít vào mùi nước hoa trên làn da cô và để cho những viên ngọc màu sắc ấm áp, trơn mượt của chuỗi hạt cọ xát vào má anh. Một ánh chớp của máy chụp hình lọt vào mi mắt anh. Và mặc dù nó là thứ anh muốn, anh cũng bức bối với sự xâm phạm đó.

Anh vừa khiêu vũ vừa dìu Emma đến một góc yên tĩnh của boong tàu, nơi ánh đèn tối lơ mơ và âm nhạc bị cản tiếng lại bằng những màn ngăn gió.

Cô ngửa đầu ra sau và nhìn chăm chăm vào toàn cảnh bầu trời đầy sao ở trên đầu họ. “Một nơi hẹn hò lãng mạn vì báo chí?”

“Một cái gì đó như thế.” Anh chăm chú vào làn da mượt mà, chiếc cổ thanh tú.

Cô nghĩ rằng họ sắp giả vờ đóng kịch? Cái quái quỷ gì đây?

Anh cúi người xuống và cắn nhanh một nụ hôn trên xương đòn của cô, ngay bên dưới cổ cô.

Anh nghe tiếng hơi thở cô hít mạnh vào, do đó, anh thử hôn thêm cái nữa, lần này trên vai cô, làm theo cách của anh từ từ lùi lại, sau đó đi lên đến dải tai cô, nơi mà anh kéo thật nhẹ nhàng vào trong miệng mình.

Những ngón tay cô ấn sâu vào người anh, và anh xòe tay mình rộng ra trên chỗ thắt lưng cô, làm cho cô áp sát vào anh khi miệng anh tìm kiếm miệng cô.

Cơ thể của họ biết rõ lẫn nhau lần này. Không dò dẫm, không phải ngập ngừng qua loa nhất. Đôi môi họ gắn chặt vào nhau trọn vẹn. Miệng họ mở ra. Và lưỡi họ né tránh theo cái cách mà bắn ra những tia lửa phóng thẳng đến háng của Alex.

Đây là một ý tưởng xấu xa.

Không. Đây là một ý tưởng tuyệt vời. Nó là gì, là một vị trí xấu cho một ý tưởng tuyệt vời.

Họ đã được che chắn tách khỏi đám đông vào lúc này, nhưng điều đó có thể thay đổi. Tất cả cần phải có là một phóng viên tinh nghịch nào đó hay một cặp vợ chồng bị lạc nào đó, và họ muốn bị bắt ở tư thế làm giảm giá trị.

Không phải là anh làm cô bị bẽ mặt lúc này.

Anh chỉ đang hôn cô.

Nhưng xét rằng vào lúc tiếng cô rên rỉ thầm kín, và cái cách bàn tay anh đang dịch lần lần xuống dưới hông cô, thì nó chỉ khoảng độ một vài phút.

Anh kéo mình ra sau.

Cô chớp chớp mắt bối rối ngượng ngập, môi cô đỏ mọng và sưng lên, mắt cô thắm lại với cảm xúc mạnh mẽ.

“Anh muốn chỉ cho em xem cái này,” anh thì thầm.

Anh dẫn cô đi qua những chiếc ghế trên boong tàu, xuyên qua một cánh cửa chắn gió, lên trên một cầu thang nhỏ đến khoang Nữ hoàng và một cánh cửa vào một dãy buồng có tầm nhìn toàn cảnh. Ở đó, anh dứt chìa khóa thẻ vào.

“Đây là gì?” cô hỏi.

Anh mở cánh cửa hẹp. “Thuyền trưởng nghĩ rằng chúng ta có thể muốn tắm rửa thay quần áo trước khi về.”

Emma đi vào bên trong, nhìn xung quanh vào bàn ăn, bộ ghế sofa và quầy bar có sẵn la-va-bô. “Nhưng mà ở đây không có các phóng viên.” Cô nhìn trở lại vào Alex trong mơ hồ rồi rầm.

Thực ra có phải cô đang đóng kịch trong suốt ngần ấy thời gian không?

Anh không thể tin điều đó.

“Hành lang,” anh ứng khẩu nhanh. “Nó trông xuống buổi tiệc.” Anh băng qua căn phòng rộng rãi và nhấn nút để kéo màn cửa lùi ra. Anh rút lui kế hoạch quyến rũ. Thật ra, không có mạo hiểm thì không đạt được.

Màn cửa trượt nhẹ ra khỏi hướng của nó để lộ ra một hành lang lớn, bao quanh có tầm nhìn ra hồ bơi ở ngay cảng, đại dương và bầu trời New York.

Anh mở cửa hai cánh có nhiều ô kính, để đưa vào làn gió nhẹ ban đêm cùng tiếng nhạc sôi nổi và tiếng cười bên dưới buổi tiệc. “Không có gì giống như một ống kính chụp từ xa bí mật phóng tới để thuyết phục mọi người chúng ta đang yêu.”

Emma nhìn qua ô cửa vào đám đông đang nhảy múa trên một boong nào đó ở dưới thấp. “Em đang đồng lõa một cách kinh khủng, em có biết không?”

Anh đưa tay đến tay cô, nắm bắt thì thầm. “Em chưa biết một nửa của nó.” Sau đó nói to hơn. “Chúng ta chắc sẽ có được ấm ủ nóng trà bên chiếc ghế tựa đôi?”

Cô bước ra ngoài trên đôi giày có quai, váy cô thối phồng quần nhẹ nhàng quanh đôi chân đẹp của cô. “Tại sao không. Anh có nghĩ họ sẽ mang lên cho chúng ta một thứ nước uống quả dứa đó không?”

“Em sẽ có được nó,” Alex nói, bốc điện thoại lên nhấn nút gọi người phục vụ.

Emma cảm thấy lúc ở bên ngoài hàng hiên an toàn hơn nhiều so với ở bên trong phòng cùng với Alex. Cô đã suy nghĩ, lập kế hoạch, hy vọng sẽ trải qua suốt buổi tối trong đám đông người. Và cô chắc chắn không hy vọng ở Alex sẽ hành động đúng theo thuyết hiện thực nhiều như vậy. Tất cả những nụ hôn đó hầu như đã kích thích đến tận các ngón chân cô.

Tuy nhiên lúc cô nghĩ về nó, nó đã có cảm giác hoàn hảo. Một cặp vợ chồng vừa mới đính hôn sẽ không ở trong đám đông dày đặc suốt đêm dài. Họ sẽ lên đi để có được một hoặc hai nụ hôn riêng tư. Để báo chí phát hiện ra họ ở trên hành lang của dãy buồng được người khác mượn cho.

Cô ngồi xuống trên tấm đệm dày của ghế dựa đôi và hất đôi giày cao gót quá chặt mà cô mượn của Katie. Chiếc váy cũng là mượn của Katie. Emma cũng có trang bị quần áo đẹp cho các dịp lễ hội làm ăn, nhưng cô chưa bao giờ thu thập cho mình tủ quần áo dành cho tiệc tùng hay các kỳ nghỉ. May mắn, cô và Katie có cùng một kích cỡ như nhau.

Alex đặt cái ly thủy tinh cao, bị mờ lên cái bàn mini bên cạnh cô. “Một Wiki Waki đông lạnh chứ.”

“Anh pha chế nó à.”

Anh gơ tay lên. “Lời thề đó là sự thật. Đó là thứ mà họ đang phục vụ ở buổi tiệc.”

Cái lạnh giá lướt nhẹ qua những ngón tay của Emma khi cô nâng ly và khuấy hỗn hợp bằng ống hút. Nó làm sáng khoái và hương thơm đọng trên lưỡi cô, sự pha trộn của các loại rượu rõ ràng để lại một dư vị.

Tầm lút đậm chuyển động khi Alex ngồi xuống.

“Anh dùng gì?” cô hỏi.

“Glenroddich với đá.” (là một trong các hiệu rượu Scotch Whisky nổi tiếng trên thế giới)

“Bán cầu nào không ổn à.”

Anh nghiêng người ra sau và nhắm mắt. “Điều đó cũng kỳ cục như anh bị.”

Cô cười điệu, ngo ngoáy ngón chân trần trong làn gió biển mát mẻ. “Em biết anh là bù nhìn ngay sau khi em thấy bộ trang phục.”

Anh mở một mắt. “Em xía vào anh một lần nữa phải không?”

Cô hợp một ngụm thức uống nhiệt đới. “Em chỉ là tự giải trí trong khi chúng ta làm điệu bộ cho các nhiếp ảnh gia.”

“Bằng cách chơi thử trí thông minh với anh không?”

“E rằng em sẽ thắng đó?”

Anh cười hô hô và nhắm mắt lần nữa. “E rằng em có thể làm bong gân một cái gì đó thử xem.”

Emma liếc nhanh vào quần của anh, sau đó liếc nhìn ly thức uống đầy đá bào xay nhuyễn.

Anh làm một việc sắp đặt lại sao cho có một chỗ thoải mái hơn. “Nè, cứ tiếp tục đi và thực hiện phát bắn tốt nhất của em.”

“Thật không?” Cô tỏ vẻ đồng ý bằng nụ cười điệu. “Em có thể làm hả?”

Anh cười toe toét, thế là cô dựng đứng ly đựng thức uống của cô vào trong lòng anh.

Anh bật thẳng dậy, tiếng kêu la của anh đủ lớn để thu hút sự chú ý từ những người khiêu vũ trực tiếp bên dưới. Sau đó, anh quay sang nhìn chăm chăm vào cô kinh dị.

“Đó là phát bắn tốt nhất của em mà,” cô giải thích, tranh giành dũng khí để giữ vững vị trí của mình. Giọng nước lên người anh có vẻ như là một ý tưởng tốt cánh đây mười giây. Bây giờ...

“Anh không ngờ em có thể làm việc đó.” Anh nghiêng rằng khi hỗn hợp lầy nhầy có màu đào chảy nhỏ giọt giữa đùi anh.

“Tại anh muốn làm cho nó trông giống như chúng ta đang vui đùa,” cô thừa nhận với cái nhìn thoáng qua vào đám đông bên dưới.

Alex nhếch miệng thành một nụ cười đau khổ. “Em đòi việc này mà.”

Không thềm báo trước, anh xốc cô lên, và đặt cô ngồi trũng ngay giữa đồng lầy nhầy trong lòng anh.

“Ôi nó là áo của Katie,” cô hét tướng lên. Sau đó co rúm khi đá lạnh thấm qua quần lót cô.

Đầu ngón tay anh đã đi đến xương sườn cô, và cô hét tướng lên lần thứ hai khi anh bắt đầu cù lét cô. “Dừng,” cô thở dốc. “Dừng lại đi.”

“Dừng dừng hả?”

“Không. Dừng lại đi!”

“Cố la lên nghe như em đang vui thích đi,” anh khuyên.

“Không.” Nhưng cô vẫn còn cười. Cô không thể nén lại. Cô không chắc chỗ mà anh học cù loét, nhưng dứt khoát anh là một bậc thầy.

“Cứu giúp,” cô kêu lên yếu ớt tới đám đông bên dưới.

Nhưng họ không thể nghe thấy cô qua tiếng nhạc.

Tay Alex đột nhiên giữ yên, nhưng cuối cùng nó nâng cô lên khỏi ghế dựa và mang cô không khách sáo trở lại xuyên qua cánh cửa nhiều ô kính.

Anh đặt cô xuống và khép cửa lại trước tiếng hò reo và những người la ó bên dưới đó.

“Anh đã bảo em gì nhỉ?” anh hỏi, ánh mắt lóe lên ám muội và có chủ tâm trong căn phòng mờ tối.

“Về cái gì?” Cô vô tình bước lùi ra sau.

Anh bước tới cho hợp với bước lùi của cô, giữ khoảng cách không đổi giữa họ. “Làm cho anh bị bắn, là ý gì vậy.”

Ý nghĩa của anh đã bị chạm nọc, và cô lỉnh sát vào tường. “Ồ, không.” Cô lắc đầu.

Anh di chuyển về phía trước, chen cô giữa ghế sofa và quầy rượu. “Ồ, có,” anh nói đe dọa. “Giờ đây nó là vấn đề tự ái.”

Cái nhìn thoáng qua của cô phóng sang cái quần bị phá hoại của anh. “Anh đã trả đũa em rồi mà.” Váy của cô đúng là cũng ẩm ướt như quần của anh.

Anh lắc đầu. “Chưa đủ đâu. Công nhận là anh có trả đũa em, Emma.”

Cô biết mình nên nói điều đó. Cô nên nói nó và vượt qua cùng với nó. Anh sẽ thực hiện giải lời đe dọa của anh, cái đó là chắc chắn. Và mười nụ hôn kể từ bây giờ thì cô sẽ thừa nhận trái đất là mặt phẳng và đó là cô là một người đàn bà quyến rũ, không bao giờ nhớ rằng anh đã trả thù cô.

Nhưng cô lắc đầu lung tung. Cô không thể hạ mình mà không đấu tranh. Anh chắc có thể nhận được sự thú nhận của cô, nhưng anh sẽ phải làm vì nó.

Anh thậm chí di chuyển đến gần hơn, giọng anh quyến rũ ngay lập tức. “Em biết anh sẽ thực hiện nó phải không.”

Cô gật đầu.

“Em muốn anh làm điều đó phải không?”

Cô bàng hoàng sửng sốt.

Anh đưa tay lên, lòng bàn tay anh dịu dàng vuốt ve má cô, những ngón tay anh vướng vào tóc phía sau thái dương cô. “Em cho rằng em có cơ hội thành công trong địa ngục không?”

Cô bướng bỉnh nhìn chằm chằm lên anh. “Em biết em có cơ hội thành công trong địa ngục.”

Anh nhếch môi cười nửa miệng. “Chỉ một?”

“Có lẽ hai.”

“Anh thực hiện như những tỷ lệ cược đó.”

Cô gần như mỉm cười đáp lại và tự hỏi tại sao cô không cảnh giác với tình cảnh này. Có lẽ là do âm điệu dỗ dành của anh, hay sức mạnh làm cô yên tâm hoặc mùi hương có thể an ủi cô của anh. Hay có lẽ đó là bởi vì cô đang mong đợi nụ hôn của anh.

Nụ hôn của anh ư? Cô đang lừa phỉnh ai vậy?

Cô đang mong đợi bất cứ điều gì và tất cả mọi thứ mà anh sẽ làm trước khi cô nói bác. Trang bị sự tự tin, cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám đen tối của anh. “Cứ tiếp tục đi, Alex. Hãy cho cú bắn tốt nhất của anh.”

8. Chương 8

Alex lặng thinh, mắt anh nheo lại khi anh nhìn xuống Emma. “Có phải chúng ta đang chơi trò trẻ con không - cô gái ngây thơ?” anh hỏi cô. “Bởi vì thấy giống như chúng ta đang chơi trò trẻ con.”

Cô buộc mình giữ vững lập trường. “Có phải anh chỉ được cái tài nói suông không? Bởi vì thấy giống như anh -”

Anh sà xuống và bao phủ miệng cô bằng một nụ hôn nồng nàn nóng bỏng. Cánh tay mạnh mẽ của anh ôm cô che chở yêu thương. Cảm giác xúc động mạnh làm rung chuyển cơ thể cô khi chiếc quần ẩm ướt của anh thấm qua váy áo cô. Lưỡi anh kéo ra, và những ngón tay anh bám chặt vào cổ cô.

Căn phòng quay tròn, thậm chí như thế giới của cô đã ngưng lại hoàn toàn.

Vâng, được lắm. Giờ đây đã là cuộc đấu.

“Nói nó đi,” anh quát tháo âm âm.

Cô lắc đầu, không.

Tay anh chuyển đến lồng ngực cô, vuốt ngược lên trên để nhận chìm ngực cô. Xuyên qua lớp vải cotton mỏng, ngón tay cái của anh nhấn chính xác vào núm vú cô, xoay tròn nó một lần rồi mân mê nụ hoa.

Cơ thể cô ngay lập tức tràn ngập những ham muốn.

“Nói em muốn anh đi,” anh thử thách một lần nữa.

Cô ghì chặt hai đầu gối của mình để giữ cho chúng không bị khuyu xuống nhưng từ chối không chịu thua những thử thách ý chí.

“Theo cách của em đó,” anh thì thầm, hôn cô lần nữa.

Cô nếm mùi rượu úýt-ky Ê-cốt có vị hạt phỉ dịu ngọt của anh, hít vào mùi xạ hương nồng của anh sau đó cảm thấy những đầu ngón tay nhiệt tình của anh trườn dần bên dưới đường viền cổ áo cô. Anh nhích đến gần hơn theo cách của mình, gần hơn, gần hơn nữa. Cho đến khi cô uốn cong lưng, đẩy bầu vú nhũc nhối vào trong bàn tay nóng bỏng của anh.

Anh rên rỉ hưởng ứng, làm thỏa mãn núm vú cô bằng một cử động thành thạo. Da cô sờn gai ốc. Cơ thể của cô hò hét đòi nhiều hơn nữa.

Anh đang làm gì đấy?

Anh làm lại một lần nữa, và cô thét lên thành tiếng.

“Nói đi,” anh rít lên, miệng anh lướt nhẹ chạm vào miệng cô.

Cô rên rỉ một từ không.

Anh chửi thề nhỏ.

Sau đó, anh bế cô lên và mang cô qua ô cửa hẹp, đặt cô trên chiếc chăn bông dày của chiếc giường loại tốt nhất.

Trước khi cô có thời gian để thở, anh cúi xuống cô, nhìn chằm chằm vào mắt cô khi anh tháo sợi dây buộc chiếc áo đầm. Những đốm sáng óng ánh như bạc nung nấu tận trong đáy mắt màu xám đen u tối khi anh nới lỏng chiếc váy mở ra, để lộ cái chỗ hở ra của cô, rón cô, lớp ren phía trước quần xì líp của cô.

Hơi thở anh dần dần trở nên rời rạc. “Chỉ cần nói nó, Emma.”

Cô với tay bên dưới áo sơ mi anh, lướt những ngón tay lên ngực anh, xuyên qua đám lông thưa thớt và trên khắp mặt phẳng có nụ hoa anh, trả lại anh ít nhất vài thứ nào đó mà cô đang nhận được.

Anh kẹp chặt cổ tay cô. “Anh muốn em dừng bao giờ nghỉ ngơi.”

Đúng như ý muốn. Mẹ kiếp.

Anh từ từ buông cô ra, đẩy các đầu ngón tay đi tới bằng một cuộc hành trình gợi cảm giữa ngực cô, trên bụng cô, liên tục hạ xuống thấp hơn. Anh chạm tới đáy quần lót cô. Sau đó, anh kéo rê một đường trên lớp vải trong mờ, chạy dích dắc trên da thịt nhạy cảm của cô, trước khi dừng lại và úp vào của cô, cọ xát gót bàn tay vào tâm điểm tình yêu của cô.

Với bàn tay còn rảnh, anh tách đôi áo đầm của cô, để lộ ra bộ ngực trần. Ánh mắt anh say mê trên làn da trắng nhợt và đầu núm vú màu hồng bị co lại sít sao khi ngực cô phồng lên và hạ xuống bởi vì hơi thở nặng nhọc.

Anh hôn lên một nụ hoa, liếm nó bằng lưỡi của mình, mút kéo nó trở thành một nụ căng hơn và căng cứng hơn. Sau đó, anh hà hơi vào chỗ ẩm ướt, và người cô trở nên nóng rực, sau đó thì lạnh, và rồi nóng trở lại hoàn toàn.

“Tất cả mọi thứ em phải làm là nói nó,” anh lặp lại.

Để trả lời, cô uốn cong hông. Tay anh quả là đang mang đến những khoái lạc xuống chỗ đó tới mức cô nghĩ rằng cô không thể nói được cho dù cô rất muốn. Và cô không muốn. Cô không muốn anh thắng, và cô chắc chắn cũng không muốn anh dừng lại.

Anh làm dịu đi bên cạnh cô, vùi mặt vào cổ cô, thả những nụ hôn dữ dội gần sợi dây chuyền, trong khi anh kéo quần lót cô xuống và tìm kiếm vùng xác thịt ẩm ướt ẩm áp của cô.

Cô ôm lấy vai anh, bấu chặt khi đầu ngón tay anh tìm thấy điểm nhạy cảm. Anh nấn ná và xoay tròn trong lúc bấp bênh cô căng ra, ngón chân cô co quắp và một xung điện nhỏ hồi sinh bên dưới tay anh.

“Emma,” anh thở hổn hển, gấn chặt miệng anh vào miệng cô, đẩy lưỡi anh vào sâu bên trong, kéo vấy ra khỏi người cô.

Anh đặt một bàn tay lên ngực cô, giữ ở đó, rồi có vẻ như do dự. Mắt anh đen thẫm giống như bầu trời đêm khi anh nhìn xuống cô. Miệng anh lấp lánh vì ẩm ướt, và ánh sáng lơ mơ từ phòng khách làm nổi bật những đường nét và góc cạnh khuôn mặt anh.

Emma hít oxy vào đầy phổi.

“Hoặc là em nói em muốn anh,” anh gầm gừ “hay là anh dừng lại ngay bây giờ.”

Anh sẽ không thể.

Anh không thể.

Cơ bắp bên trong cô co giật vì đòi hỏi.

“Em muốn anh.” Cô nói bằng giọng khàn khàn.

“Cám ơn em,” Miệng anh lao xuống nằm trên miệng cô, và ngón tay anh đút sâu vào bên trong.

Cô tranh giật các nút áo sơ mi của anh, kéo mạnh nó qua một bên, ôm chặt anh và ép sát ngực cô vào làn da anh thô ráp. Hơi nóng của ngực anh làm nổ tung cô ngay cả khi miệng anh tìm kiếm miệng cô, và lưỡi của họ bắt đầu quấn quít nhau thân mật.

Bằng cách nào đó, anh đã cởi được quần và đặt một bao cao su vào đúng vị trí. Cô lùa những ngón tay qua tóc anh, vuốt ve chiếc cằm râu mọc lởm chởm của anh, miết một ngón tay lên môi anh và và đút nó vào trong.

Anh hôn lòng bàn tay cô, mặt trong cổ tay cô, chỗ cong của khuỷu tay cô. Sau đó, anh trèo lên trên cô và cô đưa đầu gối lên.

“Emma,” anh thốt ra. Kẹp chặt tay cô, những ngón tay quấn vào nhau, anh hôn cô mạnh khi anh đâm sâu vào lút cán.

Cô rên rỉ tên anh, cong người lên để đáp ứng anh. m nhạc, bữa tiệc, thế giới biến mất trong niềm đam mê mơ hồ khi những cú đâm của anh dần dần trở nên mạnh hơn và nhanh hơn và những đầu dây thần kinh của cô hội tụ về nơi mà cơ thể của họ gặp nhau.

Cô nhắm mắt lại khi cuộc bắn pháo hoa rộn ràng rung động. Những tiếng nổ nhỏ đầu tiên. Sau đó, chúng tăng lên dữ dội hơn, sáng hơn và nhanh hơn cho đến khi toàn bộ bầu trời nổ tung ra thành ánh sáng, màu sắc và âm thanh.

“Alex,” cô kêu lên, và tiếng anh rên rỉ ở yết hầu nói với cô anh sẽ theo cô tới tận cùng trái đất.

Cuộc bắn pháo hoa từ từ giảm xuống thành ánh sáng dịu dịu. m nhạc trở lại, và âm thanh tiếng cười lọt lên từ bữa tiệc ở boong tàu ở thấp hơn.

Cô muốn những âm thanh này biến mất. Cơ thể Alex là một sức nặng tuyệt vời vẫn giữ cô trên chiếc giường êm ái, và cô không muốn tỉnh lại lúc này.

“Em không sao chứ?” anh hỏi, hoàn toàn thanh thản.

Cô gật đầu. “Nhưng đừng cử động. Trong lúc này.” Cô không muốn làm gián đoạn quãng thời gian này.

“Được rồi.” Sau đó anh thở dài áp vào tóc cô. “Quá tuyệt khi biết rằng anh đã thắng.”

Cô đã thử tiến lên một mức phần nộ thích đáng nhưng cô đã quá thỏa mãn. “Anh không thể cho em năm phút, có phải không?”

“Em là một người khó chơi, Emma McKinley.”

“Buồn cười thật. Ở đây em đang nghĩ em thật dễ dàng.”

Những ngón tay anh đan xen giữa những ngón tay của cô. “Dễ dàng ư? Anh chưa bao giờ quan hệ tình dục tích cực như vậy trong cuộc đời mình.”

Được lắm. Dư âm chính thức đang tàn lụi đi. “Anh có thể đi được rồi đó.”

Anh lăn mình sang một bên, buông ra một tiếng thở dài, sâu sắc thỏa mãn. “Em muốn anh.”

Cô đắm vào vai anh. “Ồ, tự mình lừa phỉnh mình.”

Anh đưa tay lên giả vờ phòng thủ. “Anh nghe em nói rõ ràng.”

“Thì sao, anh cũng muốn em mà.”

“Dĩ nhiên anh muốn.”

“Vậy thì chúng ta huề.”

Anh cười toe toét. “Hoàn toàn không phải. Em không muốn anh. Điều đó không giống nhau.”

“Giờ là khuya rồi,” cô trở nên mỉa mai. “Rượu champagne. Tàu du lịch.”

“Anh đang nói với em đây là một chuyện tình lãng mạn ở trên tàu?”

“Đúng.” Nó phải như vậy. Cô không thể đi đó đi đây muốn Alex trong thời gian kết hôn. Ý tưởng này chỉ là... cũng... không thể tưởng tượng ra được.

“Và đó là một cuộc hành trình rất ngắn,” cô nói chanh chua, ngồi lên và kéo chặt chiếc váy quanh cô, hối hận đã để cho mình đi- theo với Alex ở đám đông người. Thảo luận về việc tham gia một tình huống phức tạp và thối bay nó ngay vượt xa mức tiêu chuẩn bình thường, tốt hay xấu cho việc tham gia tình huống phức tạp đó.

Cô nhìn quanh căn phòng. Cô đã làm gì với đôi giày của mình nhỉ?

Alex ngồi im lặng trong giây lát, sau đó thì thầm với chính mình. “Anh có thể nói nó ngắn. Chúng mình thậm chí còn chưa rời khỏi bến.”

“Chúng ta nên trở ra ngoài buổi tiệc,” cô nói.

“Quần áo của chúng mình dính đầy Wiki Waki.”

Emma nhăn mặt.

“Anh sẽ gọi người trực khách sạn. Anh chắc họ có thể mang lên cho chúng ta một thứ gì đó có thể mặc được.”

Quay trở lại buổi tiệc mà mặc một chiếc áo khác ư? “Em nghĩ rằng em sẽ trốn hẩn ở đây luôn,” cô nói.

Alex nhắc điện thoại từ bàn bên cạnh giường. “Em đang chơi khăm phải không? Điều này thật hoàn hảo.”

Cô quay đầu sang liếc nhìn anh. Tại sao những thứ quá hoàn hảo với anh luôn luôn làm cô lúng túng?

Chị đã ngủ với Alex.

Hay, có thể là: Điều buồn cười nhất đã xảy ra đêm qua... Alex và chị vô tình...

Không, đó cũng không phải là một cách hay ho để bắt đầu một cuộc trò chuyện.

“Emma?”

Giật mình, Emma liếc nhìn Katie băng ngang bàn làm việc. Em gái của cô đã lang thang trong khoảng năm phút trước đây, muốn nói về Knaresborough ở trung tâm nước Anh.

“Chị ổn không?” Katie hỏi.

“Ổn.” Emma nên kể nó ra, làm xong như vậy cô chắc sẽ không cảm thấy như là có điều bí mật rất to tát này giữa họ.

“Chị có nghe em nói gì không đấy?”

“Nghe mà,” Emma trả lời. “Cái giường-và-bữa điểm tâm tại Knaresborough.”

“Phải rồi,” Katie nói. “Hiện nay nó đã hơn hai trăm năm tuổi, và David đã nói...”

Emma chưa bao giờ giữ bí mật với Katie trước đây. Không phải chuyện này là một bí mật, chính xác. Nhưng cô chắc chưa bao giờ ngủ với đàn ông mà không kể cho em cô nghe về chuyện đó vào bữa sáng hôm sau.

“... Bởi vì với việc cạnh tranh mới,” Katie tiếp tục. “Lợi tức thu được từ đầu tư có thể có nhờ vào các chi phí sửa chữa trang trí lại có thể là năm mươi năm.”

Emma chớp mắt.

“Năm mươi năm có ý nghĩa đối với chị sao?”

“Uh, không thật à! Katie, có điều gì đó-”

Katie đứng lên, một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô. “Em hoàn toàn đồng ý. Em sẽ nói với David.”

David? Đợi đã. Không. Emma muốn nói chuyện về Alex.

“Anh ấy có thể lên đường đi vào buổi sáng.”

“Alex hả?”

Katie nhìn chăm chăm vào cô trong một giây. “David.”

“Đi đâu?”

“Dĩ nhiên là Knaresborough rồi. Anh ấy có thể từ đây đi đâu được chứ?”

Đúng. Sửa chữa trang trí lại. “Được rồi. Tuy nhiên, trước khi em-”

Katie bắt đầu đi ra cửa. “Em sẽ tìm một luật sư để dự thảo một bản ủy quyền cho chúng ta cùng ký tên..”

“Chắc chắn rồi. Nhưng-”

“Chúng ta có thể nói chuyện sau này nha? Anh ấy sẽ rất hào hứng.”

“Katie-”

“Ăn trưa hả?”

Emma thở dài. “Chị không thể. Chị đã hứa với Alex chị sẽ ở lại bên nhà anh ấy.”

Katie chờ đợi, tay cô đặt trên nắm cửa.

“Em có biết,” Emma nói, dạ dày của cô kêu vo vo lúc nghĩ ngay đến kế hoạch đám cưới theo nghi thức. “Thiệp cưới, hoa, tiệc tùng.”

Katie nhú nhú chân mày. “Chị có nói đùa lúc này không, chị đồng ý hả?”

“Vâng ừ, phải.”

Vui vẻ gì mà phải dối mặt với Alex sau khi anh đã nhìn thấy cô lừa dối?

Vui vẻ gì mà xem Philippe và bà Nash diễn lại trận đánh Hastings trận chiến giữa quân đội của công tước William II xứ Normandy và quân đội Anh của Vua Harold II diễn ra vào ngày 14 tháng 10 năm 1066 tại Senlac Hill, kết quả là công tước William II xứ Normandy thắng lên làm vua...

Hay vui vẻ chỉ khi mà mặc thử bộ váy cưới trong lúc Amelia Garrison đội mồ sống dậy?

Nghe như chả có gì hứa hẹn đặc biệt.

Amelia, dường như là một cô gái mới lớn và có lẽ có một chút nổi loạn. Emma đã quyết định cô thích điều đó.

Chiếc váy cưới của cô ấy vào năm 1920 được may bằng satin màu kem tuyệt đẹp với thân trên được phủ suốt bằng lớp ren mộc. Không có tay áo, nó có một chùm dây ruy băng ở vai và hông, và phần váy xòe ra lung linh đến mắt cá chân cô.

“Bà nói phải,” cô nói với bà Nash, quay sang tấm gương soi hình ô van có khung bằng gỗ trong phòng ngủ Wiltshire, thích thú với tiếng xào xạc của lớp vải satin chạm làn da mình.

“Vừa khít thật hoàn hảo,” Bà Nash đồng ý, vuốt nhẹ váy áo và chỉnh lại đường viền cổ áo bị hất lên. “Chính xác phải là một bữa tiệc cưới được tổ chức trong vườn.”

Emma ngập ngừng. “Cảm ơn bà vì sự am hiểu về buổi lễ.” Thay thế cho một bàn thờ, Cô và Alex đã quyết định chọn một lùm cây bông hồng trong vườn, nhìn ra biển.

“Chẳng có vấn đề nào nói dối Chúa cùng với mọi người khác.”

Đó là một niềm an ủi nhỏ, nhưng Emma sẽ làm bất cứ điều gì cô có thể chịu được. “Tôi không nói gì với lời cầu hôn đầu tiên.”

Bà Nash làm nhặng xị lên với dải ruy băng ở vai cô. “Nhưng rồi cuối cùng cô cũng nói vâng chứ.”

“Tôi nói.”

“Và Alex đã có được theo cách riêng của mình một lần nữa.”

“Liệu anh ấy thường xuyên có được theo cách riêng của mình không?”

“Anh ấy là một tỷ phú. Anh ấy hầu như có cách riêng của mình bất cứ khi nào anh ấy muốn.”

“Nhưng không phải với bà?” Emma đoán.

Bà Nash ném cô một cái nhìn sắc như dao. “Với tôi thì chưa bao giờ.”

“Tôi cá là anh ấy đánh giá cao điều đó. Ý tôi là một người nào đó giữ riêng anh ta có cơ sở vững chắc.”

“Cậu ấy ghét nó. Vì cha cậu ấy đã làm thế. Nhưng mẹ cậu sẽ không để cho người đàn ông này đuổi tôi.”

Emma đã cố gắng thay đổi cuộc trò chuyện sang chuyện có thật. “Bà ấy rõ ràng coi trọng sự giúp đỡ của bà.”

Bà Nash thẳng người. “Không. Bà ta làm như thế để trêu tức ông ấy.”

Emma thành thật không biết phải nói gì với điều đó.

“Bà ấy là một người phụ nữ trẻ bị lầm lạc, và ông ấy là một lão già cay nghiệt.”

“Nhưng, tại sao-” Emma nhanh chóng ngắt ngang câu hỏi không thích hợp.

“Vì tiền,” bà Nash nói. “Bà ấy muốn có tiền còn ông ta thì có nó.” Sau đó, bà Nash lắc đầu. “Bà ấy đúng là không còn hy vọng vào... những người khác.”

Emma cố nuốt cục nghẹn vào trong cổ họng. Cô nhắc mình nhớ rằng cô đã có cuộc sống riêng của mình, tiền của riêng mình, công việc làm ăn của riêng mình. Alex sẽ không có bất cứ quyền lực thật nào đối với cô.

Giọng bà Nash quay trở lại lạnh lợi. “Tôi ngờ rằng bà ấy nghĩ bà ấy sống lâu hơn ông ta.”

Mặc dù một phần trong cô lo sợ câu trả lời này nhưng Emma vẫn phải hỏi. “Bà ấy chết như thế nào?”

“Tai nạn do cưỡi ngựa. Chuyện đáng thương. Alex chỉ mới lên mười và một người được bảo hộ chính thức thay cho lão già tàn nhẫn cay nghiệt đó.”

Emma rùn mình, cố gắng lấy lại giọng nói của mình. “Tôi sắp vào giường với quý dữ ư?”

Bà Nash hất đầu, im lặng trong giây lát khi bà đánh giá Emma. “Tôi nói cô đã ngủ với quý dữ rồi.”

Emma lặng đi không nói được. Ý của bà Nash theo nghĩa đen là gì? Làm sao mà bà ta có thể biết được chứ?

Bà Nash phát ra một tiếng cười khúc khích nằm ngoài cá tính khi bà bắt đầu đơm các nút ở phía sau chiếc váy. “Đó là điều rắc rối với quý dữ đấy, cô gái. Cậu ấy có sức hấp dẫn không cưỡng lại được, ngay cả đối với một bà già như tôi.”

Nhưng Alex không thể làm tổn thương bà Nash. Ở đâu mà anh chắc chắn có thể làm tổn thương Emma nếu như cô không cẩn thận. Nếu như cô không cưỡng lại sức quyến rũ của anh trên từng mức độ có thể xảy ra.

Có một tiếng gõ rõ ràng vào cánh cửa phòng ngủ.

“Những thiệp cưới đã đến, thưa bà.”

“Cảm ơn cô, Sarah,” bà Nash nói to. Rồi quay sang Emma, “Philippe và Alex đang đợi ở tầng dưới.”

Alex biết anh có vấn đề ngay sau khi anh nhìn thấy nét mặt của Emma.

“622 người?”

“Cô có thể thêm một vài tên nhiều hơn nếu cô muốn,” bà Nash nói, chú ý vào một trong những mẫu thiệp cưới. “Chúng tôi không gửi đi hình trang trí có những đường hoa văn cuộn tròn, chữ in nghiêng giả như viết tay và biểu tượng hoa Iris (fleur-de-lis) màu tím dưới tên gia đình Garrison.” Bà trao cho Philippe một cái nhìn sắc nét qua phần phía trên của kính đeo mắt.

Emma vẩy danh sách về phía Alex. “Họ là ai vậy? Các cô người yêu cũ của anh hả?”

Lời nhận xét không cần thiết đó làm Alex nghiêng chặt hàm. “Hầu như không có một người nào trong số đó.”

Emma khịt khịt mũi.

“Hoa Iris là một biểu tượng đẹp và đáng kính”, Philippe nói. “Nó là cầu vồng dành cho các nữ thần.”

“Tôi không quen biết sáu trăm người,” Emma nói. “Tôi chắc không quen biết đến ba trăm.”

Bà Nash liếc mắt nhìn cái mẫu. “Chúa lòng lành, con bướm đó làm đau mắt tôi.”

“Bà đang nói đến màu đen và trắng phải không?” Philippe hỏi.

“Màu bạc,” bà Nash nói.

“Ba hoa,” Philippe trả miếng.

“Có lẽ màu xanh hải quân một chút. Một cái gì đó làm cho có vẻ trang nghiêm. Không có sự phô bày kiểu cách màu sắc sặc sỡ lồ lẹt này đâu.”

Alex không thể ít quan tâm hơn đến thiệp cưới trông như cái gì. “Tại sao em lại làm cái này vào trong tấm thiệp?” anh hỏi Emma.

Cô buông tay xuống và tờ danh sách rơi vào lòng cô. “Em sẽ phải sắp đặt 622 người trong chỗ này.”

“Khu vườn rất rộng.”

“Đó không phải là vấn đề.”

“Vấn đề là gì?” Anh thành thật muốn biết. Nó gây ra sự khác biệt nào nếu như họ kết hôn trước năm mươi khách mời hay sáu trăm người?

“Bò Wellington,” Philippe thỉnh thoảng kêu lớn.

Emma quay sang nhìn chằm chằm, trong lúc bà Nash im lặng.

“Một sự thỏa hiệp,” Philippe nói. Tôi sẽ bỏ biểu tượng hoa Iris nếu như bà đồng ý món thịt bò phi lê nấu rượu thay thế cho món bánh nướng Yorkshire của bà.

“Món của công tước Wellington ư?” Bà Nash hỏi.

“Mà anh lấy trộm của Napoleon.”

“Sau khi đánh bại ông ta trong chiến tranh.”

Alex nhảy vào trước khi hai người có thể bắt đầu làm trái ý muốn của nhau lần nữa. “Chúng ta chỉ cần nói đồng ý.”

“Và tôi có một thỏa hiệp cho anh,” Emma nói.

Alex nhướng mày.

“622 khách mời của anh đi đến một công ty chuyên phục vụ khách dự đám cưới ở Vegas.”

“Ba trăm người trong số đó là khách của cô,” bà Nash nói, phẩy nhẹ tay theo hướng về phía thiệp cưới.

“Hả?” Emma rõ ràng hết sức ngạc nhiên.

“Tôi đã nói chuyện với em gái của cô, và với thư ký của cô.”

Alex thậm chí còn không thèm che giấu nét mặt tự mãn. “Ba trăm trong số đó là của em.”

“Bây giờ đổ thừa qua em,” Emma nói.

“Ahhh, thưa cô,” Philippe nói, giơ lên một cánh tay đặt gần Emma. “Không có vấn đề gì. Cô sẽ xinh đẹp. Bữa tiệc tối sẽ tuyệt vời. Và mọi người sẽ lượng thứ cho chúng ta vì mấy tấm thiệp cưới chán ngắt.”

“Còn hoa thì sao?” Alex nhanh chóng xen vào trước khi bà Nash có thể có ý kiến đánh giá đúng về mặt của cô.

Đứng trên hành lang rộng bằng bê tông, Emma dõi theo một nhóm thợ làm vườn đang làm việc để mở rộng bãi cỏ kéo dài ra tận các vách đá là ranh đất của bất động sản Garrison.

Rạp sẽ được dựng lên ở bãi cỏ phía bắc. Dàn hoa và ghế cho các khách mời đến dự lễ được dự kiến ở khu vườn hoa hồng. Và một ban nhạc sẽ chơi ở trong ban công nhô hẳn ra ngoài. Cho dù thời tiết có vẻ đầy hứa hẹn, một sân khiêu vũ sáng đèn sẽ được xây dựng ở gần cuối bậc tam cấp hành lang.

Cửa hàng in ấn sẽ làm thêm giờ tối nay vì những tấm thiệp cưới, và đến thứ bảy, cô sẽ kết hôn với Alex. Các khách mời chắc đã có kế hoạch vào ngày đó. Chết tiệt, Emma cũng đã có kế hoạch cho ngày thứ bảy đó. Nhưng cô sẽ hủy bỏ chúng và họ cũng vậy. Một đám cưới ngoài vườn thoáng mát trên đất của Garrison quá tốt đẹp để bỏ lỡ một vé mời.

Alex đang kỳ vọng về điều đó.

Và, như bà Nash đã nói, là một tỉ phú, anh thường có cách của mình.

“Mọi thứ ổn chứ?” giọng anh vang âm âm phía sau cô.

Cô ho ra thành tiếng cười. “Có thứ gì không thể ổn hả?”

Anh đã đi đến bên cạnh cô. “Nghĩ rằng chắc em muốn biết họ đã đồng ý vật trang trí ở giữa.”

“Thật ư?”

“Những bông hồng trắng và cây thạch nam màu tím. Đồng ý theo cách của em.”

m sắc của mô tơ máy cắt cỏ thay đổi, và cô nhún vai đáp lại câu hỏi của Alex. “Em thật sự không có ý kiến về các vật trang trí ở giữa.”

“Em phải có ý kiến chứ.”

“Tại sao?”

“Vì đó là bữa tiệc của em.”

Cô đưa mắt rời khỏi hai người đàn ông trong vườn hoa hồng để nhìn sang anh. “Anh có cảm thấy buồn cười chút nào về việc này không hả?”

“Buồn cười như thế nào?”

“Giống như lừa gạt?”

Mắt anh liếc nhìn xuống trong giây lát. “Một chút ít. Anh không nghĩ rằng....”

“Nó không giống nhau, chúng mình đang vi phạm luật pháp,” cô nói, với mình nhiều hơn là với anh ta.

“Chúng ta đang lao vào một bữa tiệc lớn, củng cố mối quan hệ kinh doanh, và cho các tờ báo lá cải viết về một điều gì đó hay ho trong hai tuần kế tiếp. Anh không thấy tác hại.”

Emma cũng không thấy, hoặc, ít nhất không phải từ quan điểm hợp lý mà anh muốn vạch ra. Nhưng có một vấn đề ở mức độ tình cảm.

“Em nghĩ lẽ ra em nên hỏi anh ai sẽ là người trả tiền,” cô nói.

“Trả tiền cho cái gì?”

“Bữa tiệc. Đám cưới. Sáu trăm khách mời. Có phải chúng ta sẽ chia nhau phân nửa không?”

“Anh sẽ chịu đám cưới này,” anh nói, khoanh tay dựa vào lan can, chuyển sự chú ý của anh tới đường chân trời ở xa. Biển cả đang dần dần lớn lên không ngừng, làm sủi những bọt nước màu xanh lá và trắng khi các cơn sóng cuộn vào. “Anh có thể bắt lấy đám cưới kế tiếp.”

“Đám cưới tiếp theo nào?”

“Bữa tiệc tiếp theo.”

“Em không tin nó sẽ là sáu trăm người.”

Alex chỉ nhún vai.

“Chúng ta cần nói chuyện về việc đó,” cô nói, làm cho phù hợp với tư thế của anh, tựa người vào phía trên tay vịn lan lan và nhìn ra ngoài xa về phía những đợt sóng nhấp nhàng.

“Về bữa tiệc ư?”

“Về cách chúng ta sẽ thực hiện việc này. Chúng ta sẽ sống ở đâu.”

“Ở đây. Anh nghĩ chúng ta đã quyết định rồi.”

“Anh quyết định sao?”

Có một nụ cười tự mãn trong giọng anh. “Còn quan điểm của em thì sao?”

Cô thúc khuỷu tay vào anh. “Quan điểm của em là, em cũng chỉ có một phiếu”.

“Anh sẽ lôi kéo thêm một phiếu Philippe.”

“Sao lại như thế được?”

“Một sự thỏa thuận. Chúng ta ở đây vào cuối tuần. Các ngày trong tuần, chúng ta lang thang chơi trong thành phố ở tại một trong các căn hộ penthouse.”

Emma phải công nhận nghe có vẻ hợp lý.

“Em biết chúng ta phải ở cùng với nhau phải không?” Anh hỏi. “Ít nhất lần đầu.”

“Em biết. Giải pháp đó nghe có vẻ thú vị đấy.”

“Có ý kiến gì về tuần trăng mật không?”

“Không, thậm chí ngay cả lúc này.” Thực ra, cô đang tránh nghĩ đến tuần trăng mật. Chính xác đây không hẳn là viễn cảnh mơ ước của bất kỳ cô gái nào.

“Đảo Kayven thì sao?”

Cô xoay đầu nhìn vào anh. “Khu nghỉ mát của McKinley ư?”

“Chắc chắn nhé.”

“Em cứ nghĩ anh sẽ chiến đấu ác liệt vì lợi thế trên sân nhà chứ.”

“Liệu chúng ta có thực hiện một cuộc giao dịch kinh doanh nào trong tuần trăng mật của chúng ta không?”

“Không phải bàn về những công việc của anh.”

“Vậy thì anh có thể có lợi thế trên sân nhà.”

“Nó không phải là khu nghỉ mát tốt nhất của nhà em” ở Paris thì lớn hơn, còn Whistler thì được sửa chữa nâng cấp lại mới đây thôi.

Alex nhún vai lần nữa. “Anh muốn xem sơ qua và nắm thông tin về đảo này.”

“Chỉ một vài ngày thôi - Em sẽ đặt chỗ. Và sẽ mang theo laptop cùng PalmPilot.”

“Em sợ chúng ta sẽ bị chán nếu như chúng mình ở riêng với nhau sao?”

Một làn gió biển thổi giật từng cơn ngoài khơi đại dương, và một hình ảnh tưởng tượng về đêm thứ sáu khi họ ở một mình với nhau nở rộ trong đầu cô.

“Alex.”

Về mặt anh hiện rõ ra anh đang nhìn thấu tâm can cô.

“Về bữa tối thứ sáu...”

Anh chờ đợi.

“Chúng ta không thể làm chuyện đó một lần nữa.”

“Muốn cá không?”

“Alex.”

“Anh chỉ nói chúng ta có thể làm nếu chúng ta muốn.”

“Vậy thì, chúng ta không muốn.”

“Em chắc không?”

“Vâng! Em chắc. Nó thật điên rồ và ngu ngốc.”

“Anh nghĩ rằng nó thú vị và thỏa mãn.”

Cô biết nó cũng giống những điều đó. Nhưng điều đó vẫn không thay đổi thực tế là nó không thể xảy ra nữa.

“Chỉ vì tò mò ư,” Alex nói. “Điều gì làm em không thích nó xảy ra nữa?”

“Đây là một hợp đồng giao dịch làm ăn.”

“Nó cũng là một cuộc hôn nhân.”

Cô lắc đầu. Những thứ họ đang làm tẻ ngắt không giống như bất cứ điều gì để trở thành một đám cưới. Anh sẽ kiếm lợi ích của anh còn cô sẽ kiếm lợi ích của cô. Đơn giản là như thế đó.

“Nếu chúng ta dính líu đến những thứ ấy,” cô nói. “Nếu chúng ta bị lẫn lộn không rõ ràng. Một trong hai ta, và người kia, Ý em là em- sẽ bị tổn thương.”

Tóc cô cuốn theo làn gió, và anh đưa tay vuốt nó ra phía sau khỏi má cô. “Anh sẽ không làm tổn thương em, Emma.”

Mặc dù sự đụng chạm của anh nhẹ nhàng nhưng cô biết đó là một lời nói dối.

“Có đấy, anh sẽ làm thế,” cô nói. “Hãy đối mặt với nó. Anh sẽ không cưới em bởi vì, trong tất cả các phụ nữ ở New York, em là người mà anh cần phải dành thời gian cho.” Cô nở một nụ cười cay đắng. “Ồ! Chết tiệt, ngay cả khi anh thu hẹp hồ bơi xuống cho phụ nữ McKinley ở thành phố New York, em sẽ là người đi sau cùng.”

“Em không phải.”

“Alex. Đừng nên lặp lại lịch sử.”

“Anh không-”

“Ít nhất làm cho em lịch sự để trở nên trung thực. Anh muốn các khách sạn của em. Thế thì anh đã có nó. Và điều đó có nghĩa là anh cũng có cho em trong một khoảng thời gian.” Cô đang mê tít Alex. Không có việc gì để phủ nhận nó lâu hơn nữa. Nhưng ý nghĩ Alex cũng có thể mê tít cô thì thật buồn cười. Anh có thể có bất kỳ người phụ nữ nào ở New York City, có lẽ có bất kỳ phụ nữ nào trong cả nước. Và anh thích họ quyến rũ, thạo đời và đúng mốt.

Lúc này anh đang trở nên ân cần tử tế, bởi vì tận trong lòng anh thực sự là một chàng trai lịch sự, tử tế. Và dường như anh thích cô. Đôi khi, anh có vẻ giống như thích cô toàn bộ rất nhiều.

Nhưng cô không muốn tự dối mình. Cô sẽ không để mình bị đau khổ. Cả hai đều biết rằng anh hầu như không mê mẩn cô Emma McKinley già thẳng thắn chỉ vì anh đã ngẫu nhiên xảy ra kết hôn với cô. Ngược cô bồng bồng khi cô buộc mình lên tiếng bày tỏ sự thật phũ phàng này. “Nhưng đừng giả bộ đó là bất cứ điều gì khác hơn là một hợp đồng kinh doanh.”

Anh im lặng đứng một phút, đôi mắt đen của anh như mặt biển bị bão tố vùi dập, và cũng giống như không thể nhìn thấu được.

“Ừ tốt,” cuối cùng anh nói giọng sắc bén. “Anh sẽ trả tiền cho buổi tiệc. Em sống ở nhà anh. Và cả hai chúng ta sẽ mang theo laptop trong tuần trăng mật.”

Sau đó, anh quay ra rời khỏi tay vịn lan can và đi xuống cầu thang.

Emma vui mừng. Cô đã nói được điều cần phải nói, và làm rõ ràng bầu không khí giữa họ. Đó là cách duy nhất để tiến về phía trước.

Thật không.

Alex biết rằng anh phải lùi lại. Anh đang thúc giục Emma quá cứng rắn và quá nhanh. Nhưng anh có một nhu cầu bức xúc để tìm ra những gì đang diễn ra giữa họ. Sự thật là, vào thời điểm này, anh có một cảm giác là anh sẽ chọn Emma hơn bất kỳ một người nào khác vào bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu. Và điều đó làm anh sợ hãi.

Từ lúc họ làm tình với nhau, anh biết việc đó đã hành động theo cách thông qua một cuộc giao dịch làm ăn. Họ đã có một cái gì đó đang xảy ra, và anh cần tìm ra nó là gì. Để làm được điều đó, anh cần nói chuyện với Emma. Nhưng cô không muốn nói chuyện với anh. Đặc biệt là cô không muốn nói chuyện với anh về chuyện đó.

Chuyện đó.

Một khái niệm gì.

Alex dừng lại bên cạnh vườn hoa hồng và đã lắc nhanh đầu anh. Trí óc anh không thể tự bao bọc quanh ý nghĩ của chúng. Anh thích cô. Chắc chắn. Và anh tôn trọng cô, còn cô thì dứt khoát chống lại anh. Nhưng điều đó có nghĩa gì?

Có phải nó có nghĩa là anh sẽ cho cuộc hôn nhân của họ một cơ hội? Hoặc nó có nghĩa là anh cũng đang bị cuốn vào toàn bộ màn kịch đám cưới?

Anh quay về phía ban công nơi cô nhìn chằm chằm ra ngoài đại dương, mái tóc cô bay bay trong gió. Trái tim anh hơi nhói đau lúc ngắm nhìn cô, và anh biết một điều chắc chắn. Anh sẽ không có được cách đánh giá chút nào cả khi Emma ở quanh quẩn nơi đây.

Rút lui lại hoàn toàn có thể là một ý tưởng hay, vì sự sáng suốt của anh nếu như không có gì khác. Bên cạnh đó, họ sẽ lướt đi trên làn sóng công khai ở chỗ này chỗ nọ cho đến tận khi nào họ có thể. Từ quan điểm làm ăn thì không có gì để làm ngoại trừ kết hôn.

Và khi họ cùng nhau hưởng tuần trăng mật, có lẽ điều đó sẽ bắt đầu có ý nghĩa. Và, nếu như không có, họ sẽ có nhiều thời gian để nói ra những điều trên. Xét cho cùng thì Emma đã làm cho nó khá đơn giản vì họ sẽ không được làm bất cứ điều gì khác.

Khi mà Philippe và bà Nash đã kết hợp lực lượng, kế hoạch đám cưới chuyển sang tốc độ làm việc cao, chỉ vừa đủ để cho Emma có thời gian hít thở. Cô thôi không đặt câu hỏi liên quan đến ngày Thứ Tư, tìm nơi lẩn tránh vào các vấn đề rắc rối của công việc làm ăn để thay thế vào. Nó ít căng thẳng hơn để lo lắng về chế độ thuế của khách du lịch được đưa ra ở Pháp hơn khúc nhạc mà cô muốn nói “tôi làm.”

Hôm qua, bà Nash đã thông báo về một bộ các thẻ danh mục bằng bìa cứng, bảo cô đi đâu và làm gì trong suốt hai ngày của buổi lễ. Đêm nay bữa tiệc diễn tập đã đá bật đi mọi chuyện. Cô và Katie mặc quần áo trong dinh thự của Alex ở Vịnh Oyster. Sau đó, một chiếc limo sẽ đón họ đưa đến tiệc cưới lúc bảy giờ. Em họ của Alex là Nathaniel sẽ tổ chức một bữa ăn tối cho năm mươi tại Cầu lạc bộ Cavendish.

Sau đó, các phụ nữ sẽ lưu lại dinh thự này. Nơi mà sáng ngày mai, một đoàn thợ chính hiệu làm tóc, làm móng và các nghệ sĩ trang điểm phải đi đến.

Trong lúc này, tinh thần của Emma đã hơi đổi ý khi xe của cô qua một vòng và dinh thự hiện ra trong tầm mắt. Điều mà các tấm thẻ danh mục được đánh máy ngay ngắn không bao gồm phản ứng của cô đối với Alex.

Katie thành linh nhồm về phía trước trong ghế hành khách. “Chị sẽ ở đây hả?”

“Chỉ vào những ngày cuối tuần thôi,” Emma cho biết, giọng cô kiên quyết cùng chắc chắn. “Và chỉ trong một vài tháng thôi hà.”

Suốt tuần qua, cô đã tập trung vào những vấn đề quan trọng nhất của mình. Còn bây giờ đầu óc cô bận việc. Alex chỉ là một phương tiện để đạt được cứu cánh.

Cô sẽ không tưởng tượng họ ở cùng nhau—không phải trong một góc điểm tâm của anh qua một tách cà phê, không phải trên boong tàu của anh chia sẻ một chai rượu vang, và chắc chắn không phải trong phòng ngủ của anh, trong tình trạng drap giường lộn xộn, cơ thể anh nóng ẩm, trần truồng ôm chặt cô.

“Em có thể đến thăm không?” Katie hỏi, quay đầu khi họ đi qua phía trước khu vườn hoa hồng.

Emma hít vào một hơi làm khỏe khoắn. “Được mà,” cô nói bằng sự quả quyết vui vẻ. Sau đó, cách nói của Katie thấm vào. Cô ấy nói rằng em không phải là chúng tôi. “Còn David thì sao?”

Bên dưới chiếc áo màu hoa cà mỏng như tơ, Katie nhún vai. Đôi môi của cô ấy hơi mím lại. “Dạo gần đây anh ấy đã làm việc nhiều giờ.”

Công việc của David đang gây trở ngại cho cuộc sống cá nhân của anh ta?

“Cậu ấy làm việc cho em mà,” Emma chỉ ra.

Katie hất đầu và cười ỉu xiu. “Đừng bận tâm. Không sao đâu. Đôi khi anh ấy phí thời gian với những người bạn ở câu lạc bộ.”

Emma tranh thủ dừng lại ở lối vòng quanh, quay sang nhìn chăm chú vào em cô. “Mọi chuyện ổn chứ?”

Katie nhìn thẳng trở lại. “Mọi thứ đều tuyệt vời” Cô chỉ về phía cầu thang rộng và những cột đá cao chót vót. “Mọi thứ thật không tưởng tượng nổi! Câu lạc bộ Cavendish tối nay, và đám cưới trong năm vào ngày mai. Nào bây giờ nhận hành lý của mình và chúng ta hãy đi vào bên trong.”

Emma mau mắn gật đầu tán thành. Cô có thể làm việc này. Cô đã sẵn sàng cho việc này.

Điện thoại di động của cô kêu u u, khi hai trong số các nhân viên của Alex chạy lon ton xuống cầu thang. Cô nhấn nhẹ nó mở ra và thấy mã vùng Paris. Công việc hơn đám cưới. Như nó phải là thế.

9. Chương 9

Alex đứng ở bên dưới cầu thang chính của lâu đài và nghe tiếng xô đẩy, hối hả, và ồn ào của sự chuẩn bị. Bà Nash đang giận dữ nói với một người đàn ông giao hàng. Philippe đang làm ấm lên về nhiệt độ làm lạnh của kem bơ. Và Katie đang chạy loanh quanh trong cái áo choàng, lo lắng về những cánh hoa hồng trong bồn nước tắm.

Chỉ mình Emma có vẻ thực sự bình tĩnh, trầm lặng khi cô đi dọc theo hành lang ngang qua chân dung của Hamilton.

Họ sẽ kết hôn vào ngày mai - trong vòng chưa đầy 24 giờ, và cô đang nói chuyện với ai đó ở Paris, đảm bảo rằng khu trưng bày hội nghị của McKinley Inns đến đúng giờ. Cô cười nhạo cái gì đó mà người gọi nói, và nụ cười của cô thấp sáng căn phòng.

Anh đã thử nhớ lại lần cuối nhà anh có cảm giác như thế này. Có lẽ khi anh còn là một cậu bé. Có lẽ là khi mẹ anh vẫn còn sống.

Cha anh ghét các buổi tiệc tùng, nhưng mẹ anh đã dự tính chúng bằng bất cứ giá nào, lắm lúc hơn một trăm người. Alex có thể nhớ lại những cuộc tranh cãi của họ, và cái cách quai hàm cha anh căng thẳng khi những người khách đầu tiên đến.

Ánh mắt anh đi lạc dừng lại ở đầu cầu thang chính. Khi còn là một cậu bé, anh đã rón rén đi ra khỏi phòng mình và nhìn lên qua lan can này, ngắm nhìn đàn bà đội mũ xinh đẹp và đàn ông mặc quần áo hợp thời trang đi dạo qua phòng giải lao, thức uống trong tay, giọng nói sôi nổi đầy sức sống.

Mẹ của anh rất vui vẻ vào những đêm đó. Và ngôi nhà có cảm giác như ấm áp và sinh động. Cũng giống như cảm giác lúc bấy giờ, với một người phụ nữ lúc này.

Một cảm giác âm ỉ nào đó tác động theo cách của nó lên từ rún anh khi anh nghĩ đến Emma đang hoãn lại trong một lúc. Cô ngược nhìn lên từ cuộc gọi của mình và mỉm cười với anh trước khi nói điều gì đó bằng tiếng Pháp vào điện thoại.

Emma nói tiếng Pháp. Và cô có vẻ hầu như điềm tĩnh khi đối mặt với tình trạng hỗn loạn.

Có lẽ họ sẽ phải bàn bạc thêm một vài điều nữa. Không gây hại trong lúc hình thành phần lớn thời gian của họ với nhau. Và những buổi tiệc lớn có các cuộc giao thiệp chủ yếu sẽ không là gì, nhưng giúp cho doanh nghiệp của họ phát triển mạnh.

Điện thoại di động trong túi áo ngực của anh reo lên, và anh lấy ra ấn nút mở nó.

“Garrison đây,” anh nói.

“Là người đàn ông giỏi nhất của chú đây.”

“Ôi, Nathaniel. Anh ở đâu vậy?”

“Vừa hạ cánh ở sân sau của chú.”

“Tốt hơn anh không được thổi bay mất lều của tôi nhe.”

Nathaniel cười khúc khích. “Thư giãn đi. Chúng tôi đang ở phía bên kia ga-ra. Chú biết chú có tin tức lan truyền đi, đúng không nào?”

“Họ có thể xoay quanh mọi thứ họ muốn. Chúng tôi sắp đi Câu lạc bộ Cavendish Club tối nay.”

“Chính xác. Tuy nhiên, tôi sung sướng tôi sẽ không cố gắng đi vào đường lái xe vào nhà chú.”

“Chú tình cờ có thấy một chiếc van hình khối màu trắng lùi lại ở đó không?”

“Nó bị mắc kẹt phía sau hai nhà chung tường và khoảng một chục chiếc limos.”

“Ồi trời ơi. Đó là thịt bò thăn của Philippe. Tôi cần phải kiểm tra ra đó để hướng dẫn giao thông.”

“Hẹn gặp chú trong một phút,” Nathaniel nói xong ngừng nói.

“Bà Nash,” Alex gọi.

Emma cảm một tai nghe và chuyển vào một góc khuất.

Alex rải bước xuống hành lang và gần như va vào Katie.

“Anh có thể làm ơn giúp tôi tìm chị ấy vào tắm không?” Katie cầu xin.

“Cô ấy đang nói chuyện điện thoại. Cô có thấy bà Nash không?” Anh tiếp tục hướng về phía nhà bếp?

Katie chạy gấp phía sau anh. “Em biết chị ấy đang nói chuyện điện thoại. Đó mới là vấn đề.”

“Ừ đúng, nhưng tôi không thể kéo cô ấy đi. Tôi phải cứu -”

Nhà bếp ở trong một tình trạng hoạt động hết sức hỗn loạn. Đó là cách duy nhất để mô tả nó. Một chục đầu bếp giành chỗ trên các mặt quầy. Hai người khác đang nấu trên bếp. Một nhóm người thu dọn khay tay ở sâu trong bồn. Và giọng nói của bà Nash nói to rõ ràng hơn cả đình tai nhức óc khi bà nói chuyện với một người đàn ông trẻ với một cái đầu gật gật liên tục.

“Một trăm cái bàn,” bà ta nói. “Đơn đặt hàng là vải trắng với đường viền màu xanh hoàng gia. Và tôi không muốn dù chỉ là một nếp nhăn duy nhất. Nếu như anh không thể bảo đảm.”

“Không sao cả,” Alex nhủ thầm, thay đổi hẳn thái độ.

“Alex,” Katie nói. “Thợ làm tóc đã ở đây gần một giờ rồi.”

Alex lắc đầu khi anh bước từng bước trở lại xuống hành lang.

Trong hành lang, anh lấy điện thoại ra khỏi tay của Emma.

“Này!”

“Em, đi vào bồn tắm ngay bây giờ,” anh ra lệnh, nắm lấy nó giấu đi.

“Alex,” cô phản đối, chụp lấy điện thoại.

“Cứu nó. Anh đã cứu nguy cho 400 pound thịt bò thăn.” Anh đang đưa mở ra cánh cửa gỗ sồi lớn.

“Này, em họ,” Nathaniel kêu lớn.

“Chỉ tôi đến chiếc van hình khối.”

Nathaniel phớt lơ anh và thúc khuỷu tay hấp “Cô này chắc là Emma,” anh nói thì thầm, giữ Katie bằng cả hai tay.

“Tôi là Katie,” cô sửa lại, giật mạnh tay ra và khép chặt đường viền cổ áo choàng.

“Ahhh,” Nathaniel kêu lên, ném cho Alex bằng một cái nhìn liếc xéo.

“Ahhh cái gì?” Katie hỏi, mắt nheo lại.

“Tôi là Emma,” Emma nói, bước về phía trước giơ tay ra. “Alex đã không nói gì với tôi ngoại trừ những điều tốt đẹp về anh.”

Nathaniel nắm lấy bàn tay của Emma với sự phô trương hết sức ầm ĩ và đặt lên khớp ngón tay cô một nụ hôn. “Cô đẹp hơn tôi tưởng. Còn là một người nói dối duyên dáng nhất.”

“Ahhh cái gì?” Katie lặp đi lặp lại.

Nathaniel nhìn cô sắc như dao. “Hãy chờ đến lượt mình.”

“Tôi xin lỗi?” Cô ta nói.

Nathaniel phớt lơ cô ta, bám sát vào tay Emma.

“Anh làm giúp em một việc nhé?” Emma yêu cầu anh ta một cách ngọt ngào?.

“Vì em điều gì cũng được.”

“Hãy làm cho Alex trả lại em điện thoại đi.”

Alex túm chặt vai cô, quay cô hướng về phía cầu thang. “Đi tắm.”

Rồi anh quay sang ông anh họ. “Còn anh cất lấy tay ra khỏi người cô dâu của tôi.”

“Cô ấy tuyệt đẹp,” Nathaniel nói với một tiếng thở dài cường điệu quá mức, rồi sau đó anh ta hạ cổ nhìn xuống Katie.

Katie nhìn lại quai hàm siết chặt.

“Ahhh có nghĩa là tôi cũng đã nghe nói về cô,” anh ta nói.

Cô ấy gần như muốn hỏi điều mà anh ta đã nghe. Alex có thể nhìn thấy nó trong mắt cô ấy. Tuy nhiên, đối với danh tiếng cô, và đối với điều mà phải là sự thất vọng của Nathaniel, cô ấy đã không mắc mưu. Cô ấy hoàn toàn giữ im lặng.

Ngẩng cao đầu, cô quay sang khoác tay Emma, và hai người phụ nữ này đi lên cầu thang.

“Anh đang bỏ lỡ mối quan hệ của mình, anh họ,” Alex nói.

Nathaniel sửa ngay ngắn cái nơ cổ áo. “Chúng ta đã biết cô ấy có thị hiếu khủng khiếp ở nam giới rồi mà.”

Alex vỗ vào lưng anh ta. “Anh giữ mãi ý nghĩ đó. Đây giúp tôi đưa mớ thịt thăn bò quái quỷ này vào trong nhà đi.”

Sau buổi lễ tối hôm trước đám cưới và ăn tối tại Cavendish, Alex tựa người vào lan can ngoài hàng hiên. Bấy giờ là sau nửa đêm, biệt thự hầu như tối thui. Nhưng ánh đèn ngoài sân vẫn sáng, một vài đám mây trên chọc mặt trăng mờ màng.

“Không quá trễ để rút lui chứ,” Nathaniel nói, bước lại gần với hai tay cầm hai cốc thủy tinh chỉ có chứa mạch nha.

“Tôi sẽ không rút lui,” Alex nói. Viễn cảnh tình huống xấu nhất, anh có thể kiếm được hàng triệu đô la. Tình huống tốt nhất... Anh nhận thức uống từ tay Nathaniel và hớp một ngụm dài.

Tình huống tốt nhất, Emma quyết định cho họ một cơ hội thực sự.

Anh đã suy nghĩ về nó rất nhiều trong tuần qua, có một điều gì đó đang xảy ra giữa họ. Nó đã vượt quá công việc làm ăn, thậm chí vượt quá tình bạn, và anh dự định lợi dụng tuần trăng mật để tìm hiểu chính xác nó là gì.

“Cô chị đẹp hơn”, Nathaniel nói.

Alex thẳng người lên và ném sang anh họ cái nhìn cảnh cáo. “Tôi xin lỗi?”

Nathaniel cười khúc khích nhỏ.

“Emma tình cờ thế mà tuyệt đẹp.”

“Vậy chú có tình cờ đâm ra phải lòng cô dâu không đấy?”

“Tôi hoàn toàn chỉ nói rõ ràng thôi.”

“Đó là cô ấy tuyệt đẹp?”

“Cô ấy đẹp ư.” Bất cứ ai cũng có thể thấy điều đó.

“Và Katie là người thứ hai lu mờ đi?”

Alex hóp thêm một ngụm nữa.

Có phải trước kia anh đã từng nói Katie là một người đẹp không? Bởi vì Katie thua xa không sánh được Emma. Emma là một trong những phụ nữ hiếm thấy, người mà trở nên đẹp hơn nếu như bạn quen biết cô ấy. Cô có một nụ cười tuyệt đẹp, đôi mắt cô bừng sáng rạng rỡ mỗi khi vui sướng và lấp lánh khi cười. Cô có một vẻ hào quang bên trong mà không ai có thể giả mạo.

“Katie là người thứ hai lu mờ đi,” anh đồng ý.

Nathaniel trở nên nghiêm túc và chín chắn, và quai hàm anh siết chặt. “Chú không nhớ cô ấy còn có một động cơ thầm kín, phải không?”

“Katie ư?”

“Không, Emma”.

“Tôi ý thức đầy đủ tất cả các động cơ của Emma.” Cô ấy đang thực hiện chính xác những gì cô đã hứa. Người phụ nữ này không có mưu đồ gây tranh chấp trong người mình.

“Alex-”

“Thôi làm áp lực đi, Nate.”

“Tôi chỉ đang nói.”

“Vậy thì đừng nói chuyện đó. Vợ tôi không có bày mưu chống lại chúng ta.”

“Mọi người đều âm mưu chống lại chúng ta.”

“Anh đang hoang tưởng.”

“Cô ấy kết hôn với chú vì chú có tiền.”

“Bởi vì tôi ép buộc cô ấy.”

“Chỉ cần giữ vững sự đề phòng của chú.”

“Chỉ cần chú ý đến công việc kinh doanh chết tiệt riêng của anh.”

Nathaniel lắc đầu. Sau đó, miệng anh cong lên thành một nụ cười hiểu biết.

“Chuyện gì hả?” Alex hỏi.

“Thật là mỉa mai,” Nathaniel nói.

Alex chờ đợi.

“Đó là chú si mê cô ấy.”

“Tôi không có.” Alex cắn chặt hàm.

Được rồi. Không có điểm nào không đồng ý. Anh đã mê tí Emma. Nhưng nó đã không che phủ cách nhìn của anh. Lần đầu tiên trong cuộc sống của mình, cách nhìn của anh rõ ràng sáng sủa.

Anh sẽ kết hôn với Emma vào buổi sáng, và nó nhất định là một việc làm đúng.

Emma tự nói với mình hết lần này đến lần khác rằng đám cưới này là giả. Nhưng bằng cách nào đó nó đã không giảm nhẹ nỗi đau vì không có sự chứng kiến của cha cô. Kết hôn vì lợi hay không, cha cô phải ở đây để nắm lấy tay cô, hộ tống cô đi dọc theo giữa lối đi, để nói với cô tất cả mọi thứ sẽ bình an khi tận trong lòng mình, Emma lo sợ nó sẽ không bao giờ được bình an một lần nữa.

Thời tiết đã hợp tác. Vì vậy, dưới ánh nắng chói chan của bầu trời xanh trong rực rỡ, ban nhạc ở ngoài khu ban công trỗi lên bản nhạc truyền thống của “Hành khúc đám cưới” sự lựa chọn của bà Nash, không nghi ngờ gì nữa.

Đó là gợi ý của Katie để bắt đầu bước xuống lối đi dài trải thảm màu xanh hải quân mà chia đôi bảy trăm ghế xếp màu trắng tràn đầy những nụ cười của bạn bè, người thân và đối tác kinh doanh. Những dải hoa tử đinh hương chảy dài từ đầu các băng ghế dài bằng gỗ trong nhà thờ, rung rinh trong gió, trong khi Emma giữ sự chú ý của cô cố định trên chiếc áo tím của Katie.

Để chứng tỏ Alex sống trong một thế giới hoàn toàn khác, bà Nash đã thuê một đội ngũ các cô thợ may để thiết kế và may váy cho Katie trong vòng chưa đầy một tuần, giống như kiểu chiếc váy cưới năm 1920 của Emma nhưng nó ngắn hơn, đơn giản hơn, và hoàn toàn phù hợp với vóc dáng mảnh mai của Katie.

Cả hai người họ lựa chọn kiểu tóc búi ngược lên. Để phù hợp với màu của trang phục mình, tóc của Katie có rắc một ít đá ngũ sắc ở phía sau, trong khi Emma làm kiểu tóc búi lộn ghim chặt và đội vương miện kim cương theo kiểu cổ để phù hợp với chiếc áo cưới cổ điển màu kem. Một tấm mạng che mặt dường như quá nhiều, vì vậy cô để đầu trần.

Katie đã đi ngang qua chính giữa lối đi dài giữa các dãy ghế, báo hiệu cho Emma bắt đầu bước đi. Cô hít một hơi thật sâu và dán một nụ cười trên khuôn mặt mình. Cô không thể hướng mình nhìn vào bất kỳ người nào, và cô chắc chắn không muốn nhìn vào Alex, vì vậy cô cố định ánh mắt mình nhìn chằm chằm vào cái cây phủ đầy hoa hồng.

Tất cả mọi thứ khác mờ dần trong ảo tưởng êm đềm của cô, và cô tự nhủ với mình cha cô sẽ tự hào. Ít nhất, cô hy vọng cha cô sẽ tự hào. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để có được ông ấy ở đây nói với cô cách này hay cách khác.

Cùng lúc đó cô nhận ra nó ở phía trước, mắt cô mờ lệ với những kỷ niệm và hối tiếc. Nổi bật trong bộ lễ phục tuxedo, Alex nắm lấy hai bàn tay cô vào tay anh và nhìn chằm chằm vào cô hơi trêu chọc trong khi linh mục chào mừng giáo dân.

Mắt anh nheo lại như dò hỏi, cô lắc đầu và buộc nở một nụ cười. Cô đã ổn cũng như cô sẽ vượt qua được chuyện này, và cuộc sống của cô sẽ quay trở lại bình thường. Vâng, gần như bình thường.

Anh cười lại với cô và ôm chặt cô ngăn ngủi để làm yên lòng. Sau đó, linh mục phát biểu với hai người, nói một lúc lâu về nghi thức hôn nhân và nghĩa vụ của họ đối với nhau với tư cách là những người bạn sống cùng nhau đến suốt cuộc đời.

Emma dần dần trở nên lo lắng hơn trong giây lát. Alex có nghe điều này không? Anh có biết là nó sắp tới không? Có thể họ không cắt ngang câu “Tôi xin hứa” và đi ra ngoài không?

Cuối cùng, linh mục bắt đầu nói về những lời thề. Emma gần như thở dài nhẹ nhõm. Nhưng sau đó cô bắt gặp cái nhìn của Alex, và giọng nói trầm ấm của anh có vẻ như xuyên qua vào ngay làn da cô. Cô cảm thấy một cảm xúc rộn lên bao bọc cô khi anh hứa yêu thương cô và tôn trọng cô.

Nó là giả. Cô nhắc đi nhắc lại điều đó với chính cô nhiều lần lặp đi lặp lại. Nhưng khi cô thì thầm lời cầu nguyện của riêng mình, một cái gì đó dịch chuyển bên trong cô. Và khi anh trông chiếc nhẫn cưới cổ xưa

vào ngón tay cô, cô cảm thấy sức nặng của nhiều thế hệ đè trên vai cô. Tốt hơn hay xấu hơn, cô bây giờ đã là một cô dâu nhà Garrison.

Linh mục tuyên bố họ đã là vợ chồng, đám đông đã nổ ra những lời chúc mừng tự phát, và Alex nghiêng người xuống hôn cô.

“Cần phải ghi nhớ,” anh thì thầm khi lòng bàn tay anh khum vào mặt cô và đôi môi dần dần trở nên sát vào. “Anh đã kết hôn với một người đẹp.”

Sau đó, nụ hôn dịu dàng của anh nổ tung giữa họ. Anh lùi lại, cách xa quá sớm. Trong khoảnh khắc và chỉ trong khoảnh khắc, cô ngã đầu vào vai anh, hít mùi hương của anh, cảm thấy sức mạnh của cánh tay anh và sức mạnh của nhịp đập tim anh, cô cho phép mình tin tưởng. Nhưng sau đó cô nghe tiếng máy bay trực thăng từ xa và nhận ra tất cả là vì buổi biểu diễn cho các ống kính chụp xa.

Alex đã mỉm cười vui vẻ với cô. Anh thả xuống thêm một nụ hôn nữa trên trán cô trước khi nắm lấy bàn tay cô trong bài thánh ca tiễn linh mục sau khi làm lễ xong. Ban nhạc đánh lên, và đám đông đứng lên chúc mừng họ suốt con đường đi xuống giữa hai dãy ghế.

Quay trở lại hành lang, Katie nhanh chóng ôm cô hôn, sau đó họ nhóm thành những người đón khách để chào hỏi những người đại diện, những người nổi tiếng và những người phụ trách ngành công nghiệp.

“Em làm thật tuyệt,” Alex nói gần hai giờ sau khi họ đi theo hướng ngang qua bãi cỏ. Bầu trời đã chuyển sang một màu hồng rực rỡ. Rượu champagne đang tuôn chảy, và mùi thức ăn ngon đang bắt đầu thoảng lên từ lều.

“Em muốn nhảy lên cái bàn gần nhất và thú thật với họ tất cả mọi chuyện,” Emma nói. Sâu xa hơn họ đã rơi vào trò lừa dối của họ, tội lỗi hơn mà cô có cảm giác.

“Anh sẽ không khuyên điều đó,” Alex nói.

“Sợ em sẽ làm như nhuốc tên Garrison ư?”

Anh cười điệu. “E rằng em sẽ làm cho sáu trăm người tin rằng em điên. Anh chắc sẽ bị bắt buộc phải nói với họ đơn giản là em đang say. Nó có thể trở thành xấu xí.”

“Em không uống gì cả.”

“Anh có ý muốn nói là em sẽ bị thử độc, nằm nghỉ?”

“Bộ anh không cảm thấy một chút tội lỗi nào hả?”

“Vào lúc này, anh cảm thấy... như thể chẳng có cái gì trong việc kinh doanh chết tiệt của họ.”

“Anh đã mời họ đến dự đám cưới của chúng ta.”

“Để ăn thịt bò Wellington, không phải để chuyển qua đánh giá cuộc sống của anh.”

“Họ là bạn bè và gia đình của anh.”

“Bây giờ em là gia đình của anh.”

Những lời của anh làm lòng cô đau đớn. “Đừng nói điều đó.”

Đáp lại, anh cầm tay cô và hôn lên từng khớp ngón tay.

“Alex, đừng mà.” Hành động giả vờ của anh khiến cô muốn điều mà cô không thể có, điều mà họ không bao giờ có thể có với nhau.

“Emma. Giờ đây chỉ có anh và em. Chúng ta sẽ làm tất cả quyết định đầy xuống địa ngục nào mà chúng ta muốn.”

Giá mà. Nhưng mà họ đâu có sống ra rời mọi người. “Còn Katie? Ryan? Và Nathaniel thì sao?”

Anh thở dài. “Có phải em sẽ luôn luôn làm điều trái ngược này không?”

“Bản tính trái ngược của em là một sự bất ngờ đối với anh sao?”

Trước khi anh có thể trả lời, bà Nash đã hối hả rời khỏi đám đông, và anh thì thâm vào tai Emma. “Em biết không lẽ ra anh nên bắt phải tuân theo lời thề.”

“Cô cậu đây rồi.” bà Nash nhanh chóng phủi nhẹ một vài sợi vải tưởng tượng từ vạt trên váy cưới Emma. Sau đó bà chỉnh lại cho ngay ngắn chiếc nơ của Alex. “Họ cần cô cậu ở bàn đầu.”

“Nathaniel đã soạn ra một pha nâng ly chúc mừng thật hay,” Alex nói.

Tinh thần Emma xui xuống. Cô nghĩ cô không thể nào nở thêm một nụ cười rộng lượng và lòng cảm ơn chân thành sâu sắc nào nữa. “Chắc chắn anh đã nói sự thật với anh ấy.”

“Anh đã không nói với anh ấy sự việc.”

“Vì vậy, cốc rượu chúc mừng của anh ấy sẽ là chân thành?”

“Anh ấy sẽ nói là anh may mắn, và em duyên dáng, xinh đẹp.”

Những lời nói, “Anh đã kết hôn với một người đẹp,” bất ngờ xuất hiện lại trong đầu Emma. Alex có thể còn có ý gì qua điều đó không nhỉ?

Tối nay Katie đang gây ấn tượng đẹp lộng lẫy. Cho dù cô ấy đang ở trong cánh tay của David, một nửa đàn ông trong sân công khai nhìn chăm chăm vào cô ấy, bao gồm Nathaniel, người nhìn như lấy làm khó chịu về điều gì đó.

“Em thật xinh đẹp,” Alex tiếp tục bằng một giọng nói du dương. “Và anh may mắn. Tập trung vào sự thật đi, Emma.”

Điều đó không đơn giản như vậy. “Tuy nhiên, tất cả những cái gọi là chân lý được che đậy trong một lời nói dối phóng khoáng thực sự.”

Có phải Nathaniel đã đoán được điều mà họ đã làm phải không? Có phải đó là lý do để cho mặt anh ta cau có?

“Bàn đầu,” bà Nash nhắc nhở.

“Em có một thái độ nửa-trống rỗng,” Alex nói với Emma.

“Còn anh có nguyên tắc xử thế linh hoạt.”

“Emma, Emma.” Anh đặt tay lên vai cô, từ từ dẫn cô đi về phía cái lều khổng lồ ngoài trời. “Đừng thất hứa với anh lúc này.”

Những lời phát biểu đã xong. Bánh đã được cắt ra. Món thịt bò Wellington ngon tuyệt. Và Emma vẫn còn đang đứng vững.

Khi người chỉ huy dàn nhạc ra hiệu điệu van xơ đầu tiên, Alex coi như may mắn của mình và kéo cô vào vòng tay.

“Chặng cuối cùng,” anh thì thầm, cũng nhiều như có một cái cớ để dựa vào sát như để trấn an cô. Cô biết nhiệm vụ duy nhất còn lại của mình là ném bó hoa.

Để thỏa mãn niềm vui sướng của anh, cô gần như ngay lập tức trở nên ảo lả dựa vào anh, sánh kịp với bước nhảy của anh theo bài “Color My World.” Anh chọn nó bởi vì nó ngắn. Nhưng nó cũng có vẻ thích hợp. Anh có thể không yêu Emma, nhưng cô muốn mang lại sức sống nhiều hơn nữa cho ngôi nhà cổ kính có nhiều hang động của anh hơn anh đã sống qua trong nhiều năm. Anh không thể nào chịu được, ngoại trừ nghĩ rằng cha của anh sẽ kêu ca về tiếng ồn. Anh cũng biết mẹ anh sẽ hài lòng.

Nhận thức mang máng các tiếng trầm trồ của đám đông xung quanh họ, anh đã vô cùng ý thức thêm nữa về người đàn bà gọi cảm mềm mại, dễ bảo trong vòng tay của mình. Sự đề phòng của cô giảm xuống, anh đoán rằng vì kiệt sức, nhưng anh sẽ không chăm chú vào lý do này.

Anh thả một nụ hôn nhẹ nhàng trên đỉnh đầu cô. Vâng, ừ, nó sẽ trông có vẻ hay cho những bức ảnh. Tuy nhiên, thành thật mà nói anh cảm thấy giống như đang hôn. Ngày hôm nay cô thật tuyệt vời. Ở bậc đón tiếp khách, anh bị ấn tượng với vẻ đẹp thanh lịch của cô khắp mọi nơi một lần nữa.

Có lẽ họ sẽ đăng cai tổ chức một vài buổi tiệc gần giống như vậy cho các công ty Garrison-McKinley mang tính chất xã hội. Ryan chắc chắn sẽ sướng run lên với sự giao thiệp cá nhân.

“Đêm nay chúng ta ở lại đây hả? “ Emma hỏi, vẻ mệt mỏi hiện rõ trong giọng nói của cô.

Anh lắc đầu. “Chuck sẽ bay đưa chúng ta đến phi trường.”

Một tiếng cười chân thật để lại trên môi cô. “Một chuyến đi bằng trực thăng từ sân sau nhà anh lên nóc nhà đến sân bay hả?”

“Ừ Đúng.”

“Được rồi. Em sẽ không phàn nàn về điều đó.”

“Em sẽ không chứ?”

Cô lắc đầu sát vào ngực anh. “Không phải đêm nay. Anh có thể cứ tiếp tục đi và giết em đến chết “.

Anh không thể nào nhịn được ngoại trừ mỉm cười. “Em đã chịu nó rồi mà.”

Bài hát kết thúc, và một giai điệu mới bắt đầu vang lên ngay. Emma có thể cảm thấy bớt căng thẳng khi thấy Nathaniel và Katie tham gia cùng họ trên sân nhảy.

Alex bắt gặp cái nhìn cau có giận dữ của David trong đám đông. Hiếm độc, nhưng anh vui mừng vì Nathaniel đang khiến cho người đàn ông đó suy nghĩ. Kiếm được việc làm thoải mái ở công ty của bạn gái? Điều đó đúng là tồi.

Nathaniel khiêu vũ đến bên cạnh họ. “Tôi có thể mời cô được không?” Anh gật đầu với Emma.

Cánh tay Alex tự động siết chặt quanh cô. Không. Anh không muốn ngừng khiêu vũ với Emma. Và anh không muốn tay sát gái- Nathaniel giữ cô thân mật.

Anh cảm thấy một cái đau nhói bất ngờ cho sự đồng cảm của David.

“Tất nhiên là được rồi,” anh nói trôi chảy, mỉm cười với ông anh họ của mình và buộc cánh tay mình buông cô ra.

Sau đó, anh quay sang Katie để hoàn tất việc chuyển đổi.

“Bữa tiệc thật thú vị,” cô nói với anh ta, thực hiện một bước nhảy lò cò để bắt kịp nhịp của anh.

“Cảm ơn.”

“Có nghĩ đến anh sẽ có ý định đăng cai tổ chức đám cưới cho cô em vợ của anh không?”

“Của tôi mà ai hà?”

Cô hást cảm nhìn lên anh. “Dĩ nhiên là em rồi.”

“Vây à.”

“Hãy nghĩ đến chuyện này nhe?”

“Chắc chắn rồi.”

Họ nhảy thêm một vài bước. “Vây, có chuyện gì với ông anh họ người Anh của anh vậy?”

“Ý em là sao vậy?”

“Anh ấy rất tọc mạch.”

“Có phải anh ấy đang hỏi về Emma không?”

Có phải Nathaniel đang giật mạnh chuỗi mắt xích của mình không? Hay anh ta vẫn nghĩ rằng Emma đã là một mối đe dọa? Và tại sao nụ cười của cô quá rạng rỡ như vậy?

“Ghen hả?” Katie trêu chọc.

“Đừng lộ bịch thế.” Alex kéo sự chú ý của anh ra khỏi Emma..

Nathaniel sẽ không tán tỉnh cô dâu của anh. Hay anh ta sẽ làm? Có phải anh ta tới gần với một kế hoạch kỳ quái nào đó nhằm chứng minh cô là kẻ cơ hội không?

Anh liếc nhanh qua họ lần nữa.

“Anh cũng xấu như chị ấy,” Katie nói, thúc khuỷu tay vào xương sườn anh.

“Hử?”

“Anh không thể tránh xa nhau.”

Miệng Alex tình cờ thốt ra. “Xin lỗi?”

“Anh có nghe em nói không đấy.”

Có phải Emma đã nói thật với cô ấy họ đã ngủ với nhau phải không?

Katie phẩy tay. “Thôi quên nó đi, Alex. Anh không lừa ai cả.”

Trái tim anh thụt mạnh vào ngực. Katie biết họ đã làm tình với nhau. Có phải cô ta đoán cái cách mà anh có cảm giác không?

Anh thậm chí còn không biết cảm giác của anh ra làm sao nữa kìa.

Anh phải ném cô mất hút thôi. Anh cẩn thận chuẩn bị nét mặt và nhún vai, giả vờ lạnh nhạt. “Em biết sự thật à.” Anh chờ đợi. “Chuyện đó ở trên tàu du lịch là... em biết chỉ mới một vấn đề.”

Katie lùi lại, nét bối rối hiện ra trên khuôn mặt cô. “Chuyện gì trên tàu du lịch?”

Alex nguyền rủa mình và tranh giành để bình phục lại. “Chúng tôi... đã có một cuộc chiến.”

“Hai người đã đấu với nhau suốt ư. Người nào hơn chắc chắn sẽ không quên được.” Katie chăm chú nhìn vào mắt anh ta nghi ngờ. “Chuyện gì đã xảy ra trên tàu du lịch vậy?”

“Không có gì.”

Anh biết chính xác cô đã tìm ra nó lần thứ hai. “Ồ, Lạy Chúa tôi.”

“Không phải -”

“Vậy mà chị ấy không nói với em? Em sẽ giết chị ấy.”

“Đừng!” cánh tay anh phản xạ ôm chặt quanh Katie. “Em đừng nói gì cả.”

“Tại sao chị ấy không cho em biết? Tại sao chị ấy không nói cho em biết?”

Alex có thể tự đá mình. “Thôi đi, Katie. Chị em đã có một ngày khó khăn.”

Chỉ có một lý do duy nhất chị ấy không nói cho em biết,” Katie thì thầm cho riêng mình, đôi chân cô vướng vào nhau qua các bước nhảy đến nỗi Alex đã sửa lại cho cả hai.

“Bởi vì cô ấy ân hận,” anh nói. Cô sợ anh sẽ làm tổn thương cô. Và anh có lẽ vẫn còn. Nhưng sau đó cô có thể làm tổn thương anh lại ngay.

Đó là một cơ hội mà cả hai phải nắm giữ. Họ cần cùng nhau làm cho ra lẽ. Và một mình.

Katie lắc đầu. “Không, đó không thể là lý do được.”

Anh lái Katie bước về phía Emma và Nathaniel.

Cô chống lại sự cưỡng bách của anh. “Ồ không anh không được làm thế. Anh sẽ không bỏ em lại cho anh ta đấy chứ.”

Alex chắc như là địa ngục. “Anh ấy là người hộ tống chính thức của em.”

“Anh ấy là người điều tra.”

“Katie?”

“Gì hả?”

“Đừng có nói gì với Emma về chuyến đi trên tàu. Đó là một sai lầm. Cả hai chúng tôi đều sai.”

Katie mở miệng. Nhưng sau đó cô im lặng lần nữa và gật đầu.

“Nate,” Alex nói.

Nathaniel ngược lên và ban cho anh một nụ cười tự mãn đầy hiểu biết. “Có đòi lại cô bạn gái của chú không?”

“Tôi chắc cô ấy đã có đủ về anh rồi.”

“Tại sao chúng ta không hỏi cô ấy?”

Nhưng Alex đã nắm chặt cánh tay của Emma, buộc Nathaniel phải để cho cô đi.

“Ahhh,” Nathaniel nói, nhìn chăm chăm xuống người bạn nhảy đang trở về của anh. “Cô Katie yêu kiều. Chúng ta ở đâu?”

“Hãy để tôi giúp anh tiết kiệm một chút thời gian,” cô nói, điều chỉnh cánh tay của mình để giữ khoảng cách thận trọng từ anh ta. “Không, Không phải việc kinh doanh của cô. Và khi địa ngục phủ đầy băng.”

Bất chấp những nỗ lực của cô, Nathaniel kéo cô vào gần hơn, giọng anh nhỏ dần khi họ quay đi. “Cô biết không, cô thực sự không nên hứa điều mà cô không thể giữ.”

Emma chớp mắt lên nhìn Alex. “Tất cả chuyện đó là sao vậy?”

“Em nghĩ rằng Nathaniel không thích David.”

Cô di chuyển vào thành bước nhảy với anh. “Vậy ra anh cũng không thích ư.”

Alex lầm bầm. “Bởi vì cậu ấy nấp sau váy của Katie.”

Emma nhấn mạnh ý kiến của mình với một tiếng thở dài bực tức. “Anh ấy có bằng MBA. Và anh ấy là một nhà quản lý dự án đáng trọng.”

“Vậy thì tại sao cậu ấy nấp sau váy của Katie? Tại sao không làm một cái gì đó cho riêng mình?”

“Em cũng quá mệt mỏi để có cuộc chiến này.”

Alex cảm thấy như một kẻ đê tiện. “Xin lỗi.”

“Này, muốn anh nhìn vào chỗ đó.”

“Vào chỗ nào?”

Emma hất đầu ngang qua sàn. “Philippe đang nhảy múa với bà Nash.”

Alex theo sự hướng dẫn của cái gật đầu ra hiệu của cô. Đủ chắc chắn rồi. Và họ đang cười đùa về một cái gì đó.

“Anh đoán cuối cùng họ đã tìm thấy một số điểm chung nào đó,” anh nói.

“Thật hay khi nhìn thấy điều đó.” Emma dịu trở lại. “Thế mấy giờ chúng ta sẽ bay đến Kayven?”

“Chúng ta muốn đi lúc nào cũng được.”

“Anh còn chưa đặt vé nữa kìa?”

Alex mỉm cười lắc đầu. “Chúng ta không cần vé. Anh có một chiếc máy bay.”

Vai cô thả lỏng ra, và cô nhắm mắt lại. “Dĩ nhiên là anh có một chiếc máy bay.” Sau đó cô tựa má mình vào ngực anh, đúng cách anh thích nó. “Và em cũng sẽ không phàn nàn về điều đó.”

Tay anh xoa xoa lên xuống lưng cô. “Anh phải nói, anh thực sự thích thái độ của em.”

“Đừng để quá quen với nó. Tất cả em cần là một giấc ngủ ngon vào ban đêm.”

10. Chương 10

Alex là một quý ông khéo léo hoàn hảo suốt trên đường đến đảo Kayven.

Họ dừng lại ở LA để dùng bữa tối muộn. Sau đó, Emma đã có một giấc ngủ ngon đáng ngạc nhiên lúc bay ngang qua Thái Bình Dương, đến đường băng địa phương Kayven vào giờ sáng sớm.

Một phần nằm giữa Hawaii và Fiji, hòn đảo này tự hào với những bãi biển cát trắng, những rặng san hô đẳng cấp thế giới và biển màu ngọc lam rải rác những thuyền buồm màu sắc rực rỡ. Khu resort McKinley bao gồm một tòa nhà chính với các phòng khách sạn truyền thống, một phòng đợi ngoài trời và một nhà hàng, cùng với vài chục bungalow - nhà gỗ một tầng nằm rải rác giữa các hàng cây cọ cao chót vót.

Bungalow của Emma và Alex mở vào một sân rộng bên trong có mái che với ba bước chân là xuống đến bãi biển.

Họ nhanh chóng phát hiện ra PalmPilots của họ đã không còn hoạt động. Và điện thoại di động của họ cũng vậy. Dịch vụ Internet chỉ có sẵn trong tòa nhà chính, và nó lúc có lúc không trong điều kiện tốt nhất.

Vì vậy, sau khi dùng một bữa ăn sáng ngoài trời với bánh ngọt và trái cây miền nhiệt đới, Alex tuyên bố họ nên vứt bỏ nghĩa vụ công việc và thuê một chiếc thuyền đôi trong một ngày. Lấy cảm hứng từ gió biển và bầu không khí thoải mái của đảo, Emma không có ý tranh luận.

Vì vậy, lúc 10g00 sáng, cùng khoảng thời gian, cô thường tham dự cuộc họp nhân viên cấp cao, cô đã mặc bộ bikini màu hoa cà, đang lướt trên những con sóng của vùng biển Nam Thái Bình Dương, làn gió nhẹ thổi qua tóc cô và muối phun ẩm ướt làn da cô.

“Cá heo,” Alex gọi từ phía đuôi thuyền, và cô quay người trên ghế phao để xem một chục vây lưng cá heo đang rẽ qua mặt nước màu xanh lá cây.

“Làm sao mà anh biết chúng không phải là cá mập hả?” Lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi bến thuyền, Emma ném một cái nhìn nghi ngờ về phía mặt nước trong suốt ở bên dưới cô.

Alex kéo bánh lái. “Chúng ta hãy xem xét gần hơn.”

“Không,” cô thét lên. Alex có biết gì về cá mập và cá heo đâu? Anh đã trải qua hết toàn bộ cuộc sống của mình ở trong một trung tâm thành phố giống như cô vậy.

Anh cười. “Đồ nhát gan.”

“Em yêu đôi chân của mình, cảm ơn anh rất nhiều.”

“Chúng là những con cá heo.”

“Đừng có ý nhe nhưng anh đâu phải là chuyên gia.”

Anh chỉnh lại hướng đi của họ theo đường của các vách đá cao chót vót ven bờ. Sau khi tập hợp các hướng dẫn sơ sơ về việc lái thuyền đôi dành hai người, người đàn ông ở cửa hàng cho thuê đã cung cấp bản đồ đến một bãi biển để bơi với ống thở và là một trong những hòn đảo có cảnh những bãi đá ngầm san hô.

“Anh đã xem trên kênh Discovery,” Alex nói, giọng anh có vẻ bực mình giả tạo.

“Anh nói thật đấy chứ.”

“Em phải học cách để tin vào anh một điều gì đó chứ.”

“Anh sẽ để cho em lái có phải không?”

“Để cho anh?”

Cô kêu lớn khi họ trèo lên đỉnh ngọn sóng rất lớn, sau đó gọi to, “Trên đường trở về là đến lượt của em.”

“Anh không nghĩ như vậy.”

“Này, Alex. Anh phải học cách để tin tưởng vào em một điều gì đó.”

“Em có thể trang trí ở tầng chính.”

“Tầng chính của cái gì?”

“Của nhà anh.”

Cô quay sang nhìn chăm chăm vào anh. “Chúng ta sẽ trang trí nhà của anh.”

Anh nhìn ra xa trên những con sóng, và cô đã phải đấu tranh để ngăn lại ánh mắt hau háu của mình trên cơ thể anh có màu nâu ẩm ướt. Bắp chân anh như được chạm khắc với các cơ bắp, và cơ ngực của anh có chút ít bằng tạp chí chàng trai bãi biển. Khuôn mặt anh đẹp trai như bao giờ, nhưng mái tóc bị gió thổi cuốn đi ngồng nghênh làm cho anh trông có vẻ ôn hòa hơn, ít đáng sợ hơn là khi anh ở NewYork.

Cô đột nhiên nhận thức rằng họ sẽ ở bên nhau cả một ngày trên một bãi biển hoang vắng, cách xa những rắc rối và khó khăn trong cuộc sống thật của họ. Cô đã thề khắp chốn, đối với mình và đối với Alex, rằng họ sẽ không bao giờ, mãi mãi làm tình với nhau lần nữa. Bây giờ cô thấy mình đặt câu hỏi cho lời hứa đó, khám phá lý do căn bản và cố nhớ chính xác lý do tại sao nó rất quan trọng để cô không chạm vào anh.

“Anh nghĩ chúng ta nên trang trí trước bữa tiệc,” anh nói.

Cô lắc mình ra khỏi trí tưởng tượng. “Hừ?” Bữa tiệc gì?

“Anh nghĩ một bữa tiệc của công ty Garrison-McKinley có thể là một ý tưởng hay. Ryan luôn luôn theo sau anh để làm dự án hình ảnh của anh.”

Cô lắc đầu. “Anh muốn có một bữa tiệc nữa ư? Sau hôm qua? Hoặc là ngày trước đó?”

“Thực ra, anh nghĩ đây có thể là ngày cưới của chúng ta.”

“Đừng can thiệp vào em.”

“Anh sẽ không can thiệp vào em. Đường đổi ngày quốc tế (IDL) có một cuộc chạy chậm khỏi hải vòng quanh Kiribati. “ (Đường đổi ngày quốc tế (International Date Line - IDL) nằm trên đường đối diện với đường kinh tuyến Greenwich ở phía bên kia hành tinh (nơi thuộc về phía đông của đường này sẽ chậm hơn nơi thuộc phía tây 1 ngày).

Cô cự tuyệt để không bị ấn tượng bởi kiến thức của anh. “Vâng, nó chỉ là buổi trưa,” cô phản kích. “Điều đó có nghĩa chúng ta không kết hôn vào lúc này.”

Anh nheo mắt. “Hmmm. Điều đó có nghĩa là đã đến lúc để cho ai đó kéo dài ăn chơi lu bù.”

Emma giả dờ liếc nhìn quanh mặt biển vắng lặng. “Của ai?”

Alex nhướn nhẹ lông mày.

“Trong giấc mơ của em.” Hoặc trong giấc mơ của anh, tùy thuộc vào cách em nhìn nó.

“Hãy xem kia,” anh nói. “Có mũi đất và cây cọ cong xuống” Anh bất ngờ bẻ bánh lái, làm cánh buồm xanh-đỏ bốc lên đu đưa theo đường chéo góc trên chiếc thuyền đôi.

Emma che mắt khi một bãi biển lấp lánh màu trắng có dạng lưới liềm hiện ra trong tầm nhìn. Những vách đá cao chót vót hơn hẳn ở hai bên, và một thác nước bọt trắng xóa chảy tràn vào một vịnh nhỏ.

“Wow.” Cô thở ra một hơi dài cảm kích. “Em không còn nghĩ rằng chúng ta đang ở Manhattan nữa”.

“Khóa chặt điện thoại di động,” Alex nói. “Thế giới có thể sống mà không có chúng ta trong một ngày.”

Emma cười và tổng đi các dấu vết tội lỗi còn sót lại, trong khi cánh buồm bắt một cơn gió mạnh thổi tới, đẩy mặt trước của bè nổi lên bãi cát mềm.

Cô nhanh chóng nhảy ra khỏi chỗ đứng, lún sâu bắp chân vào làn nước ấm, và chụp lấy sợi dây thừng khi bè gõ nhấp nhô bập bềnh tự do trở lại.

Alex đã cùng với cô lôi bè lên cát và tháo ra chiếc bao tải đồ đựng dự trữ của họ.

Cô kéo mái tóc rối tung ra khỏi cọng dây thun và gom gọn nó thành kiểu đuôi gà mới. Không có gió thổi thuyền buồm di chuyển, mặt trời đang thiêu đốt nóng bức. Và mặt nước thì đưa ra lời mời mọc nhiều hơn.

“Bơi đầu tiên hoặc bơi với ống thở?” Alex hỏi, đọc suy nghĩ của cô.

“Bất cứ cái gì mà làm em ấm ướt.”

Họ đã bơi trong vịnh nhỏ và lặn có ống thở quanh đá ngầm san hô trong nhiều giờ. Với chân vịt gắn ở chân để đẩy đi tới, Emma dễ dàng di chuyển một cách khéo léo trong biển, nhìn thấy hàng nghìn con cá đủ mọi màu sắc có thể tưởng tượng ra được, cua, nhím biển và sao biển, thực vật và vỏ sò, và những gì trông có vẻ như hàng dặm dặm san hô rực rỡ.

Đói và khát cuối cùng đã đưa họ trở lên mặt đất. Mặt trời đã di chuyển trên bầu trời đủ xa đến mức họ có thể nhận thấy bóng mờ của một trong những vách đá. Họ trải tấm chăn ra ngoài gần thác nước đang tung ra những hạt bụi nước mịn làm cho nhiệt độ không khí giảm xuống vài độ.

Emma ngả người ra sau và hít hương thơm của những bông hoa miền nhiệt đới, sau đó cô nhắm mắt lại tập trung vào tiếng hót của các loài chim và tiếng vo ve o o nhỏ nhỏ của côn trùng. Một tiếng thở dài thoát ra ngoài. “Chúng ta thực sự có phải trở về không?”

Giọng Alex gợi tình đầy hứa hẹn. “Không, chúng ta không cần phải về.”

Cô mở một mắt, nheo nheo nhìn anh qua kính mát khi anh nằm xuống trên tấm đệm, chống người trên một khuỷu tay.

Cô làm cho phù hợp với tư thế của anh để cô đối mặt với anh. “Rốt cuộc rồi chúng ta sẽ chết vì đói.”

Anh đẩy kính mát lên trên trán, gần như nhích về phía trước không thể nhận thấy. “Chúng ta sẽ sống sót nhờ cá và dừa.”

“Anh sẽ đi bắt cá hả.”

“Anh là một chàng trai đa tài.”

“Anh sẽ nấu chúng bằng cách nào?”

Anh đẩy kính mát của cô lên trên trán. “Anh nhặt củi ở trong rừng.”

Chỉ là lời gợi ý bí mật của sự đụng chạm của anh xuyên qua mạch đập của cô. “Và chà xát hai que củi lại với nhau?”

“Cho dù anh phải làm. Anh cũng không trở thành một nhà tỷ phú đến mức từ bỏ.”

“Em nghĩ anh trở thành một nhà tỷ phú là do thừa kế rất nhiều tiền.”

Anh nhích đến gần hơn. “Ừ phải. Có được điều đó không có nghĩa là anh không phải là một chàng trai tháo vát.” Ánh mắt anh hạ thấp xuống chỗ tách đôi của cô, và một cảm giác phấn chấn vì nhận thức tình dục lan nhanh qua cô..

“Alex.”

“Vâng, được rồi.” Anh với tay lấy dây quai áo thân trên của bộ bikini, lướt nhẹ ngón tay trở bên dưới nó. Sau đó kéo dọc xuống cánh tay cô. Lớp vải cởi ra, phơi bày từng milimét trần trụi nhất của nụ hoa cô.

Mắt anh nhắm lại, và cô có thể cảm nhận được niềm đam mê nhục dục phát ra từ tận lỗ chân lông của anh. Tiếp theo, anh nghiêng người về phía trước và hôn lên đầu vai cô, đôi môi mát lạnh của anh dịu dàng trên làn da râm nắng của cô.

Cô biết rằng mình phải chống lại nó, nhưng điều cuối cùng trên trái đất này, cô muốn làm là gián đoạn tạm thời một người đàn ông sexy trên bãi biển nhiệt đới đang làm cho cô cảm thấy như cô là người đàn bà khôu gợi nhất trên hành tinh này.

Anh rời khỏi vai cô để hôn lên đôi gò bồng đảo, quét đầu ngón tay mình dọc theo đường cong của eo cô.

Cô há hốc miệng thở hổn hển, và cánh tay anh vòng quanh cô một cách vững chắc, xoay cô nằm ngửa trên lưng, mái đầu anh ngăn chặn ánh sáng mặt trời sáng chói.

“Anh muốn em,” anh nói.

Và cô cũng muốn anh. Quá nhiều đến mức nó làm đau đốn khi thở. Ngực cô co thắt. Da cô râm ran. Và cơ bắp đùi cô bị rung động vì cần anh chạm vào.

“Ồ, Alex.”

Anh cúi xuống đầu anh sát đầu cô, hôn lên khóe miệng cô.

“Ồ vâng,” anh thì thầm. “Giờ là sau ba giờ. Chúng mình kết hôn ngay bây giờ nhé.”

Trước khi cô có thể mỉm cười, anh hôn cô đúng trên môi, bàn tay to lớn của anh luồn dưới mông cô để kéo cô áp sát vào anh.

Cô mở miệng, quần vào lưỡi anh. Và tay cô ôm lấy khuôn mặt anh, tự kéo mình tới gần hơn và miết mài hơn, cố gắng một cách táo tợn để hòa hợp cơ thể của cô với của anh.

Thác nước vang lên âm âm bên tai cô, và gió thổi từ ngoài khơi đại dương làm da thịt cô thêm nhạy cảm. Cô hôn lên má anh, vai anh, chỗ phồng lên của bắp tay anh, thưởng thức vị muối biển, thích thú hương vị phảng phất kích thích tình dục của anh.

Anh mở móc áo bikini của cô, lớp vải màu tím rơi xuống, phơi bày bộ ngực cô dưới sức nóng của ánh mặt trời và cái nhìn thèm khát của Alex.

“Cô bé dũng cảm,” anh thì thầm. “Cô em xinh đẹp, sexy, quyến rũ. Anh rất mừng vì em đã xông vào văn phòng anh ngày hôm đó.”

Emma cố gắng hiểu hết ý nghĩ của anh, nhưng những lời đó thật vô nghĩa. Và lúc đó anh đã mút nướm vú vào miệng mình, toàn bộ thể giới đều vô nghĩa. Đó là Alex. Và họ đã thành vợ chồng. Còn cô đang lao xuống nhanh chóng, không thể chối cãi được và vô điều kiện đối với anh.

Rằng anh cào và lưỡi anh xoáy đi bắn ra những nhịp đập gây khoái cảm lan nhanh xuống cơ thể cô. Cô uốn cong xương sống, nghiêng đầu ra sau, nhắm mắt chống lại ánh sáng cầu vồng đi qua đầu cô.

Cô phải sờ vào anh. Cô phải chạm vào anh. Cô phải chắc chắn rằng anh đang chịu đựng một nửa xúc cảm mãnh liệt mà cô có.

Cô lướt nhẹ bàn tay mình lên cánh tay anh, cưỡng lại sự thôi thúc để chần chừ nắn nà, khám phá bắp tay cùng đôi vai mạnh mẽ của anh. Sau đó cô lùa những ngón tay vào tóc anh, kéo anh áp sát sát sao vào ngực cô, phát ra một tiếng kêu van của dục vọng bị đè nén.

Anh chuyển sang vú bên kia, và cô kéo đầu ngón tay xuống thấp hơn lưng anh, di chuyển đầu gối cô và ấn cái vật khuấy động của anh vào nơi bắt nguồn của đùi cô.

Anh đã kéo lùi lại. “Woa. Em có chắc chưa?”

“Có ạ,” cô thốt lên. “Em chắc chắn. Em muốn anh. Bất kể cái gì. Chỉ cần bảo em phải nói gì.”

Anh mỉm cười khi anh hôn môi cô. “Ý anh là em có chắc em muốn điều này nhanh không?”

“Có. Lúc này. Ngay bây giờ. “Cô nghĩ rằng cô không thể đợi thêm một giây phút nào nữa.

Anh tỉnh táo, ngón tay cái của anh móc vào phía dưới bộ bikini của cô và trượt nó ra ngoài qua làn da trơn mượt mồ hôi. Sau đó anh thành công chuyển động thân mình, tự đặt mình trên người cô, nhìn chăm chăm xuống cô với mái tóc rối bù và đôi mắt sẫm lại, giống như một loại thần biển nào đó nhất quyết chinh phục.

Những ngón tay anh vuốt xuống chỗ hơi lõm vào của bụng cô, và cô quằn quại bên dưới anh, nín thở, chờ đợi, đoán trước. Anh nhìn sâu vào mắt cô và làm mượt hơn mớ lông xoăn bên dưới của cô, tách đùi cô ra và điều khiển ngón tay anh một cách cẩn thận, chậm chậm đi vào trong cơ thể cô.

Cô hít vào một hơi với mạch đập nhanh mang đến nhiều sinh lực bên trong cô. Cô trượt tay mình xuống cơ thể của anh, úp vào anh, điều khiển anh, kéo anh về phía cô để làm thỏa mãn cô càng lúc càng trở nên mất kiên nhẫn.

Anh chữi thề nhỏ.

Sau đó, anh đẩy tay cô ra và gập hông mình, thúc giục chính anh nhắm đến lối vào của cô, mở ra, nong ra, khéo léo trượt cái vật to mập và nóng ấm vào bên trong cô, dịch lần lần theo sau một chút sung sướng khi bàn tay anh quấn vào tay cô và miệng họ dính chặt nhau một lần nữa.

Niềm đam mê nguyên thủy đã đưa đường dẫn lối.

Chim hót trên ngọn cây, thác nước làm mát đi cơn sốt dữ dội của da thịt họ, và nhịp điệu của Alex sánh được với những đợt sóng lao nhanh đang nối tiếp sóng biển trải dài phát ra ánh lập lòe của chúng.

Anh tăng tốc lên, sau đó chậm lại, và cô cắn chặt môi, đẩy lưng mình áp vào tay anh, uốn cong cột sống và đẩy nhẹ hông cô để làm cho cú đâm của anh nhanh hơn và mạnh hơn áp vào cô.

Sau đó, thế giới dường như đóng băng. Hơi thở của cô như ngừng lại, mặt trời như biến mất, cây cối như im lặng và cô đã kêu lên tên anh khi những cảm xúc đượm màu sắc cầu vồng cuốn phăng cô đi hết lần này đến lần khác.

Tiếng kêu của chính anh khàn khàn trong cổ, và những con vệt vệt bay đi phía trên họ, một điệu nhạc chói tai vì hoảng hốt và hỗn loạn. Sau đó, sức nặng của anh cuối cùng cũng lắng xuống, ghì chặt cô vào bãi cát ấm, cánh tay anh, hơi thở anh, nhịp đập tim anh bao quanh cô.

Cùng lúc họ thực hiện chuyển đi quay về lại căn nhà gỗ, những đám mây màu hồng tối sầm đã tụ tập ở trên đảo.

Sau đó, khi người quản lý khách sạn bố trí họ ngồi trong nhà hàng ngoài trời của khu nghỉ mát, thì những giọt mưa nặng hạt đầu tiên rơi lộp độp trên lá cọ và biến cái bàn gỗ thành một màu nâu lốm đốm đen. Tia chớp lóe sáng ở phía xa xa, cơn mưa đông dần dần lớn hơn đập vào mái nhà lợp tranh của nhà hàng nghe ồn ào.

Khoan khoái dễ chịu vì khí trời mát mẻ, Emma ngồi lúi ra sau trong ghế bằng gỗ tích có đệm, đu đưa đôi dép bằng ngón chân trong khi làn gió mát cuốn quanh chiếc váy in bông của cô. Những cây đèn bão trên bàn dường như sáng lên khi ông mặt trời như quả bóng màu cam biến mất ở đường chân trời.

Emma chăm chú nhìn vào ánh sáng lấp lánh trên khuôn mặt đẹp trai của Alex, khó mà tin rằng họ đã trải qua một đêm tân hôn quá hoàn hảo.

“Em đang nghĩ gì thế?” anh hỏi.

Cô cười toe toét. “Là em đã kết hôn với người đàn ông đẹp trai nhất trong phòng.”

Anh liếc nhìn xung quanh. “Ừ đúng rồi,” anh nói chậm rãi. “Chỉ là những người khác phần lớn đã hơn sáu mươi tuổi.”

Một người bồi bàn trong chiếc áo trắng kiểu xưa đang đến. “Chào Ông và bà Garrison. Tôi là Peter, quản lý nhà hàng. Bếp trưởng rất vui khi nghe ông bà sẽ dùng bữa tối với chúng tôi đêm nay. Ông ấy hỏi không biết ông ấy có thể đề cử một vài gợi ý về món ăn đầu tiên phụ thêm được không?”

Alex đứng lên và bắt tay người phục vụ. “Rất vui khi được gặp anh, Peter. Xin vui lòng, nói với bếp trưởng chúng tôi sẽ rất thích nghe theo lời đề nghị của ông ấy.”

“Tuyệt vời.” Với một nụ cười và gật đầu, Peter rút lui, chỉ để lại thay thế bằng một người phục vụ cocktail.

“Champagne?” Alex nhướn mày theo hướng của Emma.

“Cho đêm tân hôn của chúng ta ư?” Cô hỏi với một nụ cười ngốc nghếch ngớ ngẩn. Nhưng cô không thể dừng lại được. Nó vẫn còn là ngày thứ Bảy, và không biết nét biểu hiện trong đôi mắt đen của Alex có phải là bất cứ điều gì qua đi, họ gần như đã trải qua một đêm bên nhau hết sức thú vị.

Anh gật đầu với Emma, sau đó quay sang người phục vụ này. “Cristal Rose? 1906?”

Người phục vụ gật đầu lễ lễ. “Quá tuyệt.” Sau đó, anh ta nhanh chóng lấy ra những cái ly rượu màu đỏ và màu trắng để lại trên bàn.

Alex đưa tay nắm lấy tay cô và hít thở thật sâu. “Thì ra em muốn nói đến việc này? Hay có phải chúng ta chỉ cần để cho nó xảy ra không?”

Cô để cho hơi ấm chỗ tiếp xúc của anh thấm vào da thịt cô. “Sâm banh hả?”

Anh lắc đầu, ngón tay cái anh vuốt trên chiếc nhẫn của cô. “Không, không phải là rượu sâm banh.”

“Để em đoán xem.” Cô nghiêng đầu. “Là Bếp trưởng?”

“Không, không phải bếp trưởng?”

“Anh không có khả năng lái một chiếc thuyền bè đôi phải không?”

“Hừ.”

“Anh gần như làm mất dấu hai người khách du lịch đó.”

“Tại họ vụt lao nhanh biến mất sang phía bên trái hết sức bất ngờ.”

“Họ đang chạy tán loạn vì khiếp đảm.”

Alex dừng lại, sau đó trở nên nghiêm túc. “Có lẽ anh cho rằng em đang chuyển hướng cuộc nói chuyện này có nghĩa là em chỉ muốn để cho nó xảy ra phải không?”

Lời nói của anh đã mang đến một cơn rung mình xuyên khắp người cô, cô nghiêng người về phía trước, hạ thấp giọng. “Em thậm chí còn không chắc ‘nó’ là cái gì lúc này nữa kìa.”

Anh bóp nhẹ những ngón tay cô. “Anh,” anh nói dịu dàng.

Một cơn hoảng sợ không thể giải thích xộc lên trong bụng cô. “Đừng -”

“Anh sẽ không. Không phải đêm nay.”

“Ông và bà Garrison,” Peter cắt ngang. “Tôi xin được phép giới thiệu Bếp trưởng Olivier.”

Alex buông tay Emma ra, và cô kéo tóc ra phía sau tai khi gió bắt chợt thổi mạnh thêm nữa.

Alex đứng dậy. “Rất hân hạnh,” anh nói với bếp trưởng Olivier, bắt tay người đàn ông.

“Phải là niềm vinh hạnh của tôi mới đúng ạ,” bếp trưởng trả lời.

“Bà lạnh à?” Peter hỏi của Emma. “Có lẽ chúng tôi nên đóng các cánh cửa chớp?”

“Làm ơn xin đừng đóng,” Emma nói. Có một cái gì đó cực kỳ đẹp về trận mưa to như trút nước, tia chớp ở phía đằng xa, và các lá cọ điên cuồng nhấp nhô gọn sóng. Có một cơn bão mạnh đang kéo đến ngoài khơi Thái Bình Dương, và một cơn bão mạnh khác đang kéo đến trong lòng cô. Cả hai đều đáng sợ, đều không thể đoán trước được và đều làm vui vẻ tất cả cùng một lúc.

11. Chương 11

“Anh muốn đề cập đến chuyện đó,” Alex nói, chống mình lên một cùi chỏ trên chiếc giường bốn cọc khổng lồ.

“Anh không được nói,” Emma đáp lại, bộ ngực cô râm nắng vì nắng ửng lên một màu vàng mật ong tương phản với chiếc chăn màu trắng nổi bật hẳn lên.

“Nhưng anh có ý muốn nói,” anh cứ khẳng khẳng. Anh đã nhận ra cách đây nhiều giờ rằng anh yêu vợ của mình một cách điên cuồng, say đắm, đáng kinh ngạc.

Cô đưa tay lên đặt ngón trỏ của mình lên môi anh. “Anh đã hứa rồi mà.”

Anh ngậm lấy đầu ngón trỏ của cô vào trong miệng, biến cái mút đó thành một nụ hôn. “Cá là anh có thể làm cho em nói điều đó đấy.”

Cô lắc đầu phủ nhận, nhưng anh biết rằng anh có thể. Những nụ hôn thích hợp, âu yếm vuốt ve đúng chỗ, thì thầm ngay bên tai cô, và cái chỗ huyền bí của cô là để cho anh chiếm hữu.

Nó không phải là cái tôi. Nó đơn giản chỉ là được.

Những ngón tay anh mơn trớn lên xuống theo chiều dài đùi cô.

“Đừng mà,” cô thở gấp gấp.

Anh mỉm cười. “Nói đi.”

“Xử sự công bằng chứ.”

“Tất cả đều công bằng trong-”

“Alex.”

Anh di chuyển bàn tay và hôn lên chóp mũi cô. “Anh chỉ muốn phá rối em.”

“Vậy thì, em không thích nó”, cô nói chanh chua.

“Chắc chắn em thích. Ít nhất là đồng ý với anh điều đó.”

Môi cô co rúm lại thành một nụ cười nửa miệng miễn cưỡng.

Điện thoại bên cạnh giường vang lên inh ỏi vào tai anh.

Anh chửi thề thành tiếng.

“Mấy giờ rồi?” cô rên rỉ, bao phủ tai cô đúng lúc hồi chuông thứ hai.

“Khoảng một giờ,” anh nói, cầm ống nghe lên trước khi nó có thể chấn động màng nhĩ anh lần thứ ba. “Vâng, ừ?”

“Chú đang ở chỗ chết tiệt nào vậy?” Nathaniel gầm lên.

“Ăn tối. Bãi biển. Sao, thế nào hả?”

“Bởi vì chú sắp mất nửa tỉ đô la, đó là lý do tại sao ấy.”

Alex ngồi thẳng lên, đầu óc anh xoay xở sang số nhanh hơn so với một tay lái xe theo thể thức Một. “Chuyện gì đã xảy ra? Anh đang ở đâu vậy?”

“Đã xảy ra chuyện với David. Và tôi vẫn còn ở New York.”

“David ư?” Alex hỏi.

Emma ngồi bật thẳng lên. “David sao vậy? Katie có ổn không?”

Alex giơ lên một ngón tay. Anh đã cố không thô bạo, nhưng anh cần phải nghe Nathaniel nói.

“David, cái gã nịnh hót lửa lọc của con mụ lẳng lơ đang cố gắng bán KhuResortKayvenIsland.”

Alex phản xạ liếc nhìn xung quanh. “Hừ?”

“Làm ơn đi, em họ, nói cho tôi biết chú là giám đốc của McKinley Inns. Nói cho tôi biết thủ tục giấy tờ xong rồi. Nói cho tôi biết Emma và Katie vẫn không có quyền kiểm soát công ty đó.”

Cái nhìn của Alex chuyển sang Emma.

“Chuyện gì vậy?” Cô hỏi.

“Alex?” Nathaniel nhắc lại.

“Luật sư đang dự thảo ngay bây giờ.”

“Có phải chú sẽ nói với tôi không có cái gì ký được ký kết phải không?”

“Chỉ có khoản nợ của McKinley.”

“Mẹ kiếp.”

Giọng của Alex nghe khó chịu. “Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy Nate?”

“Cranston đang khoe ra một bản ủy quyền có chữ ký của hai người đàn bà đó.”

Việc đó không đưa ra bất kỳ ý nghĩa nào. Không có một chút gì cả. “Giữ máy.” Alex che ống nghe.

Emma đang ngó anh với một cái nhìn thiếu kiên nhẫn vì hoang mang bối rối.

Anh giữ giọng mình đều đều. Phải có cái gì đó nhầm lẫn, hoặc có thể là giả mạo. “Nathaniel nói David Cranston có một bản ủy quyền.”

Cô lùi lại trên giường, nhắc tấm chăn ra xa. “Cho cái gì?”

“Em có ký giấy tờ nào cho cậu ấy không hả?”

Cô lắc đầu. “Không.” Sau đó ngừng lắc đầu và đôi mắt cô nhú lại. “Khoan đã. Có một thứ. Giấy ủy quyền để trang trí lại chỗ trọ qua đêm có điểm tâm vào sáng hôm sau ở Knaresborough. Đó là một nơi nhỏ xíu bé tí. Không có gì quan trọng.”

Alex trở lại điện thoại. “Cô ấy nói rằng mọi thứ mà thằng đó có thể làm là trang trí lại chỗ trọ qua đêm có điểm tâm vào sáng hôm sau.”

“Nó không phải là trang trí lại. Và nó không phải ở chỗ trọ qua đêm có điểm tâm vào sáng hôm sau. Người đàn ông này được quyền bán bất kỳ và tất cả mọi tài sản của McKinley. Hắn ta đang cắt đứt giao dịch với Murdoch và DreamLodge. Vì tờ ủy nhiệm bán thối.”

“Làm sao mà anh biết được- đừng có nói rằng.” Alex quay sang Emma. “Em có đọc nó kỹ nó không?”

Đôi mắt cô mở to, và gương mặt cô tái nhợt.

“Em có đọc qua nó chút nào không?”

“Bọn em có bàn về nó rồi...” nét mặt cô héo hon, và hai bàn tay cô nắm chặt chiếc chăn. “Cùng với đám cưới và tất cả mọi thứ... Em đã ký rất nhiều đồng giấy tờ.”

Anh phát ra một câu chữ rửa ngấn gọn.

“Ừ, phải rồi.” Nathaniel nói. “Bây giờ chú mới hiểu được. Chú đưa cái con mụ ngu ngốc của chú lên máy bay.”

Alex nhìn qua cơn mưa đập liên hồi vào cửa sổ và độ dốc mái nhà tối đen ở xa. “Anh có thể ngăn cản được không?”

“Tôi đã đưa tiền trước cho toàn tổ pháp lý của hắn, để họ tuyên bố một cuộc xung đột về lợi ích, và buộc hắn phải tìm luật sư mới. Chú không muốn biết chuyện đó tiêu tốn của tôi bao nhiêu hả.”

“Anh có nói chuyện với Katie chưa?”

“Đồ quỷ, có.”

“Có thể cô ta ngăn cản được nó?”

“Không phải không có Emma.”

Alex nhắm mắt lại mong muốn gió và mưa ngừng lại. “Chúng tôi sẽ ở đó ngay khi con người có thể làm được bằng những phương tiện.”

“Đến đây ngay.” Đường dây đã tắt.

Alex đặt điện thoại xuống.

“Alex?” Emma thì thầm bằng giọng khàn khàn.

Anh nhìn chăm chăm vào cô. Không có cách nào đơn giản để nói về chuyện này. “David đang cố gắng bán Khu resort KayvenIsland.”

Cô chớp mắt trả lại trong im lặng. “Tại sao?”

Dạ dày của Alex co thắt hơn kích thích của quả óc chó.

Tại sao?

Bởi vì giá trị của nó tăng lên đến nửa tỉ đô la.

Xin lỗi anh quên đề cập nó trước khi em kết hôn với anh.

Emma đã hiểu lời nói “đang cố gắng bán KayvenIsland” Đó là ý nghĩ vượt quá tầm hiểu biết của cô.

David đang trang trí lại ở Knaresborough. Và, cho đến lúc cô biết, thì đã không còn làm được bất cứ điều gì với đất đai ở Đảo Kayven.

“Tại sao cậu ta muốn làm điều đó?” cô lặp lại trong cơn mưa lác rác im lặng. Cô đã hiểu được có điều gì đó không ổn. Nhưng cô không thể có được các mảnh ghép để kết nối chúng lại với nhau trong đầu mình.

“Vì món tiền hoa hồng to lớn, bỏ bèo từ Murdoch.” Alex lấy tay cào cào vào tóc. “Tại sao Katie không nhìn thấy-”

“Đừng nói nữa,” Emma nói, trèo ra khỏi giường và khoác vào người một trong những cái áo choàng của khách sạn. “Murdoch?”

Đôi mắt của Alex trở nên cứng rắn như đá granit. “Murdoch đã hỏi lộ David để tìm cách bán cho ông ấy đảo Kayven.”

“Anh ta muốn nó phải là dở, là có hại?” Chắc chắn đó là một khu nghỉ mát đẹp hấp dẫn, nhưng mà nó phục vụ cho một thị trường nhỏ thích hợp. Nó đã có sẵn giá quá đắt, vì vậy nó thường bị trống một nửa. Không ai có thể làm giàu từ đảo Kayven sớm bất cứ lúc nào.

Một dây gân gần mắt phải của Alex co giật. Anh chụp lấy chiếc quần lót ống rộng và lấy ra một cặp quần từ tủ. “Chúng ta phải đi đến sân bay.”

“Trong lúc này sao?”

“Cuối cùng rồi trời cũng sẽ tạnh thôi. Ngay khi mưa ngừng lại trên mái nhà, chúng ta sẽ cất cánh “.

“Nhưng mà Nathaniel đã nói gì?”

Alex có vẻ hoàn toàn nghiêm túc về việc đi đến sân bay, nên Emma cởi bỏ áo choàng và tròng vào một chiếc váy bông.

“Chính là những điều mà anh đã nói với em,” Alex nói.

“Anh đâu có nói điều gì với em.”

Quay lưng lại với cô, anh di chuyển quanh căn phòng khi anh nói. “David đã lừa em và Katie ký vào giấy ủy quyền mà bằng cách nào đó cho phép hắn ta thực hiện bất kỳ sự giao dịch nào về đảo Kayven. Nathaniel đang cố làm cho hắn ta bị chậm lại, không còn cách nào khác chúng ta cần phải quay về NewYork.”

“Không có gì.”

Emma quan sát anh ngấm ngấm đóng gói. “Có cái gì đó mà anh chưa nói với em?” Có phải là sự giao dịch đã hoàn thành rồi phải không? Có phải chúng ta đã bị mất khu resort rồi phải không?

“Không có.”

“Có phải việc mua đã xong phải không?”

“Không.”

“Bởi vì nếu nó có, nó không thể là điều tồi tệ nhất trên đời.”

Alex đứng khựng lại.

“Nó sẽ không có,” cô lặp lại. “Miễn là David nhận một mức giá phù hợp.”

Alex nhìn như đinh đóng cột vào khuôn mặt cô. “Nhân viên của em, bạn trai của em gái em đang cố lừa gạt để lấy công ty của em mà em thì nói được miễn là hần ta kiếm được một mức giá phù hợp?”

“Liệu anh có lo ngại nói cho em biết nó đã xảy ra rồi không, anh -”

“Anh không ngại phải nói với em nó đã xảy ra rồi. Nó chưa xảy ra đâu.”

“Thế thì tại sao anh hành động khó hiểu như vậy?”

“Anh không hành động khó hiểu. Anh đang hành động bình thường. Hành động khó hiểu là trước đó.”

Những lời của anh đánh mạnh vào Emma như trời giáng, và cô loạng choạng ra sau. Có phải là nó không? Có phải Alex lịch thiệp, ân cần tử tế là một ảo giác? Có phải lúc này anh đang phát điên vì anh nghĩ rằng cô đã mắc sai lầm không?

Cô cho là cô đã phạm sai lầm. Nhưng Katie đã-

Katie.

Katie có lẽ bị đánh gục.

Emma đi đến điện thoại.

Nhưng khi cô đưa tay cầm lấy ống nghe, Alex khóa chặt cổ tay cô.

“Em định làm gì?”

“Gọi cho Katie.”

“Em không thể làm điều đó.”

Emma ngược lên nhìn anh. “Có, em có thể.” Đây không được một ý chợt nảy ra tùy tiện nào đó, đây là cuộc sống của chị em em.

“Emma...”

“Hãy đi khỏi em, Alex.”

“Chúng ta phải nói chuyện.”

Cô đã cố gắng tống khứ anh. “Chúng ta có thể nói chuyện trên máy bay.”

“Chúng ta phải nói chuyện trước khi em nói chuyện với Katie.”

Cái nhìn trong mắt anh đã bắn ra một cơn rùng mình sợ hãi xuyên qua cơ thể cô. Cô gần như không thể tự bắt mình nói thành lời. “Cô ấy có bị làm tổn thương không?”

“Không. Không. Cô ấy không bị làm tổn thương.”

Emma lắc lắc cánh tay mình, và Alex để cho cô đi.

“Vậy thì chuyện quái quỷ gì đang xảy ra?” Cô hỏi.

Alex ép đôi mắt mình nhắm lại trong một giây. “Có một điều gì đó về đảo Kayven mà em chưa biết.”

“Nhưng mà Katie không bị làm tổn thương ư?”

“Katie ổn. Anh nghĩ cô ấy ở với Nathaniel. Không, anh biết cô ấy ở với Nathaniel. Anh ấy sẽ không để cho cô ấy ở ngoài tầm mắt của mình cho đến khi chúng ta quay trở về.”

Nỗi sợ hãi của Emma trông thành quay lại. “Có phải cô ấy đang ở trong mối đe dọa nào đó không?”

“Emma, nghe anh nè.”

Cô khép kín miệng.

Alex nắm lấy cả hai tay cô trong tay mình. “Chính quyền địa phương sắp đầu tư một bến tàu du lịch trên đảo này.”

“Hòn đảo nào.”

“Hòn đảo này.”

“Vậy ư?”

“Vì vậy, đó là lý do tại sao Murdoch muốn có các khu resort. Đó là lý do tại sao ông ta sẵn sàng hối lộ David.”

“Bởi vì giá trị sẽ-” Emma ngừng lại.

Cô đã hiểu ra. Trong tia chớp lóe lên không thấy được cô biết chính xác điều mà đã xảy ra với cô.

“Alex!”

“Anh cũng muốn có nó,” anh thú nhận.

Không lừa gạt. Cô giật mạnh tay khỏi anh, trượt chân ra phía sau dựa vào giường.

“Anh đã giấu em chuyện này?”

“Vâng.”

“Anh... anh... em đã có thể bán nó cho Murdoch.”

Alex gạt đầu.

“Và như thế thì em sẽ không phải kết hôn với anh.”

Anh gạt đầu lần nữa.

Cô giờ lên nắm tay, đấu tranh với cảm dỗ bị phân làm hai để đâm thùm thụp vào ngực anh. “Và anh đã không nói với em?”

“Đó là kinh doanh.”

“Kinh doanh?”

“Em hiểu điều mà em biết, và em đã làm những việc tốt nhất cho công ty.”

Khả năng chiến đấu thành linh rời bỏ cô.

Tất nhiên anh đã làm điều tốt nhất cho công ty anh. Anh chưa bao giờ giả vờ làm bất cứ điều gì khác. Anh thậm chí đã cảnh báo cô. Anh đã đề nghị cô làm giống như vậy.

Và cô nghĩ rằng cô đã làm, cô nghĩ rằng cô đã có. Nhưng mà Alex đã hành động chống lại cô ngay từ đầu.

“Thế mà anh còn có gan chỉ trích David ư?” cô thách thức.

Alex nghiêng chặt răng. “Anh không giống như David. David là một tên nghệ sĩ lừa gạt và là một kẻ tội phạm.”

“Đúng,” Emma đồng ý. “Chỉ cần nhìn những gì hắn đã làm? Hắn đã thuê dệt về đảo Kayven để thoát khỏi cảnh khó khăn từ Katie.”

Emma chưa bao giờ cảm thấy giống như một kẻ ngốc kinh khủng hơn trong suốt cuộc đời mình. Cô chắc hẳn bị dính chặt với Alex vì tốt hơn hoặc tồi tệ hơn, nhưng điều đó không có nghĩa là cô phải nói chuyện với người đàn ông này một lần nữa vào bất cứ lúc nào.

“Và không phải đó là điều đáng khiển trách của anh sao?” Cô nghiêng nát bằng một phát bắn từ biệt, rồi quay đi và cắt anh ra khỏi cuộc sống của cô mãi mãi.

Emma buộc phải dấu đi rắc rối của cô với Alex ngay khi cô nhìn thấy gương mặt bị ảnh hưởng của Katie.

Họ đang ở trong văn phòng McKinley. Đó là sáu giờ chiều. Cô thậm chí còn không chắc ngày đó ra sao.

“Oh, em yêu,” cô ngân nga nho nhỏ, kéo Katie vào ôm chặt.

Alex và Nathaniel ngay lập tức chụm đầu vào nhau và bắt đầu nói chuyện nhỏ giọng.

Katie vừa nói vừa nấc lên khóc thốn thức. “Em đã gây ra chuyện rồi.”

“Không phải lỗi của em.” Emma lắc đầu, sau đó ném sang Alex và Nathaniel một cái nhìn để đảm bảo họ không giấu bất kỳ ý kiến tản mạn nào của họ. “Điều duy nhất mà em có lỗi là làm việc tin tưởng quá nhiều. Chúng ta đã bị ép buộc và bị nói dối bởi những kẻ phạm tội.”

Katie nuốt vào. “Nhẽ ra em nên đoán-”

“Đoán gì hả?” Emma hỏi, ánh mắt cô đắm đắm vẫn còn hướng về phía nét mặt nhìn nghiêng của Alex. “Đó là một người đàn ông mà có thể yêu em một phút rồi sau đó đâm sau lưng em phút tiếp theo?” Emma cũng không đoán được điều đó. Nhưng mà cô biết sẽ tốt hơn trong lần tới.

Alex không cần đến cái nhìn thoáng qua của cô, về mặt anh trung lập. Cô thậm chí không chắc những lời lẽ của cô có ghi vào tâm trí không. Dầu sao đi nữa không phải sự kết tội của cô có ý muốn nói một vấn đề nào đó với anh.

“Điều quan trọng là phải sửa lại nó,” cô nói, chuyển sự chú ý của mình sang Katie, gắng sức lại và đấu tranh để có một cái nhìn an ủi dễ dàng.

Katie gật đầu run rẩy, ánh mắt cô lo lắng nhìn về phía Nathaniel, và Emma lo sợ người đàn ông này có thể đã nói điều gì đó trước khi họ đến.

“Cả hai chúng tôi có phải ký giấy hủy bỏ không,” Katie hỏi. “Luật sư...”

Alex bước về phía trước. “Luật sư đã có bản dự thảo, và họ đang đợi trên sảnh.”

Emma cương quyết không nhìn vào anh. “Và sau đó là cái gì?” cô hỏi Nathaniel.

Alex phát ra một tiếng thở dài thất vọng.

“Sau đó chúng ta làm những bản sao có chứng thực và cảnh sát trưởng đang chờ để tổng đạt nó đến cho cả hai người Murdoch và Cranston việc đầu tiên vào buổi sáng.”

“VẬY chỉ thế thôi à?” Emma hỏi.

Nathaniel so vai. “Ừ, vậy đó.”

Cô quay sang Katie. “Thấy chưa? Mọi thứ sẽ ổn thôi mà.”

Katie lắc đầu. Những giọt nước mắt âm thầm lóng lánh lại hiện ra, và Emma cảm thấy cậu ta quá tội tệ.

“Hừ, Chị biết em sẽ nhớ cậu ấy.”

Gương mặt Katie bất động, Emma kéo cô lại trong vòng tay mình. Sau đó cô ra hiệu cho Alex và Nathaniel đi ra ngoài. Giấy tờ đã sẵn sàng. Tất cả là lấy được hai chữ ký của họ trước khi bắt đầu công việc vào ngày mai. Cô có thể đủ sức để an ủi Katie trong vài phút.

Cánh cửa đóng lại cái tách đặng sau hai người đàn ông.

“Em là một kẻ ngốc,” Katie nói.

“Em không phải là một kẻ ngốc.”

Emma đã phạm một sai lầm lớn hơn nhiều. Và, trong lúc họ có thể trở lại trạng thái cũ từ chuyện của Katie, nhưng chuyện của Emma thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ. Alex sẽ sớm sở hữu một nửa công ty của cô, và họ không thể làm một điều gì cho nó.

Katie lùi ra sau, một nét khang khác hiện trên khuôn mặt cô. “Nếu Nathaniel không ủng hộ, chúng ta đã mất hàng triệu đô la.”

“Nếu chị không tán thành, chúng ta đã kiếm được hàng triệu đô la.”

Katie lắc đầu. “Đó chỉ là kinh doanh.”

“Em đang bào chữa cho Alex ư?”

“Anh ấy có thể đòi lại khoản vay của chúng ta và cắt đứt chúng ta hoàn toàn.”

“Hay anh ấy có thể trung thực.”

“Anh ấy trung thực. Anh ấy đã cho chúng ta sự lựa chọn giữa việc thu mua không thân thiện hoặc sát nhập. Chúng ta đã chọn sát nhập mà.”

Sát nhập? Không còn gì phải nói thêm nữa về chuyện đó với Katie?

Sau đó Emma buộc mình phải tập hợp lại nội chuyện.

Đúng, Chẳng còn gì phải nói thêm nữa về chuyện đó với Katie?

Katie không biết về đảo Kayven. Cô ấy đã không biết rằng Alex đã cố bịt kín việc làm bất lương bằng cách giả vờ mê tín cô. Cô ấy không biết rằng anh sẵn sàng ép buộc một chút tình dục thân mật của cô dâu vì lợi ích trước khi họ có xuống giạt của khu nghỉ mát của cô vì nửa tỉ đô la.

Alex Garrison đang yêu Emma McKinley.

Nếu như có ai đó nói với cô cách đây hai tháng, cô thậm chí không dám nghĩ đến cụm từ đó, cô sẽ cười họ để bỏ khả năng đó. Nhưng mà cô chỉ không nghĩ đến nó. Trong giây phút quan trọng đúng lúc, cô đã tin vào điều đó. Trên bãi biển xa xôi, cô đã tin nó với tất cả trái tim mình. Và trái tim anh là thứ mà cô đã làm cho Alex hiểu. Còn trái tim cô thì đã bị anh bóp nát bằng bàn tay trần trụi của anh.

Anh muốn khách sạn của cô, và cô đã đủ ngu xuẩn để trao nó cho anh và hơn nữa lại trao nó một cách quá dễ dàng.

Katie trông có vẻ thất kinh. “Làm sao mà em có thể tin vào cách nhìn của mình một lần nữa?”

Đó là cách đánh giá của Emma mà cần chú ý sửa chữa.

“Em đã hỏi...” Katie tát nhẹ tay vào miệng. “Em đã từng hỏi Alex không biết anh ấy có chịu tổ chức đám cưới cho chúng em một ngày nào đó không.” Sau đó cô cười vô vọng. “Em ngốc nghếch làm sao.”

“Katie, làm ơn đi-”

Cánh cửa văn phòng mở ra. “Emma,” Alex nói. “Chúng ta phải làm việc này.”

Emma nhìn Katie. “Em đã sẵn sàng?”

Cô gật đầu run rẩy. “Dạ vâng.”

Lúc 08g30 sáng, mười tách cà phê càng tốt, Alex đã cố ý giật nẩy mình ngạc nhiên để chờ ông cảnh sát trưởng xuất hiện.

“Siết nó lại”, anh gầm lên với Ryan người đang ngồi ở phía bên kia bàn phòng họp của ban giám đốc, gõ nhẹ cây bút vào mẫu vải họa tiết bóng loáng.

Trán của Ryan co giật thành nếp nhăn. “Siết cái gì?”

Alex thả phong bì khổ lớn có nút niêm phong vào lòng bàn tay của anh ấy. “Chính tôi sẽ phân phát chúng.”

Ryan đứng lên, đẩy ghế lùi ra sau. “Whoa ở đây, Alex. Tôi cho rằng đó không phải là một ý tưởng hay như vậy.”

“Tại sao không?” Anh không thể chịu đựng ngồi ở đó thêm một giây nào nữa. Và ít nhất anh muốn biết nó đã được thực hiện đúng.

“Bởi vì chúng ta không muốn lãng phí thời gian của luật sư chúng ta để thanh minh cho anh về nhiệm vụ tấn công.”

“David thậm chí sẽ không được ở đó.”

“Murdoch sẽ ở đó.”

“Điểm trọng yếu của tôi, chính xác.”

“Murdoch quá già để tự bảo vệ.”

Alex cười hô hô khi anh đứng lên. “Phải rồi. Cũng giống như tôi sắp sửa tấn công một ông già.” Nhưng anh muốn nhìn thấy mặt của Murdoch khi họ đưa ra các tài liệu sẽ phá hủy những thứ ông đã làm.

Các cuộc đàm phán đã gợi ý khá nhiều, vì David có quyền hợp pháp để quản lý chúng, rút lui bây giờ có thể bị nguy hiểm. Luật sư của họ đã khuyên cách có lợi nhất là đến công ty của Alex để đưa ra một giá chào lại thái quá với mục đích làm cho Murdoch buộc sẽ phải rút lui. Nhanh và gọn, và Alex đứng mũi chịu sào. Những điều cơ bản nhất phải được giải quyết trước, dẫu cho họ phải đối phó với giấy ủy quyền đó.

“Nó không giống như có bất cứ điều gì để thương lượng với ông ta,” Ryan nói. “Thậm chí anh không cần phải có một cuộc trò chuyện.”

“Tôi chỉ muốn nhìn thấy mặt của ông ta.” Alex vẫn còn đang chịu một vết cháy lom rom. “Tôi đã nói với ông ta tôi là người đầu mối liên lạc nhưng ông ta phớt lờ tôi. Việc đó làm cho nó trở thành chuyện riêng tư.”

“Anh có chắc không phải Emma đã làm cho nó trở thành chuyện riêng tư không?”

Alex trượt một cái liếc nhanh theo hướng của Ryan.

“Tuần trăng mật thế nào rồi?” Ryan ôn hòa hỏi.

“Ngắn gọn,” Alex nói.

“Anh đã không gọi trong ngày hôm qua. Không một lần nào. Không đến bất cứ ai cả.”

Alex lấy lại chiếc cặp và đặt phong bì vào bên trong. “Không có dịch vụ di động.”

“Không có điện thoại trong khách sạn.”

“Chúng tôi bận.”

Ryan cười toe toét. “Nó trôi qua tốt chứ?”

Alex bật cái tách đóng cặp. “Tôi nghĩ điều đó không thích hợp vào lúc đó để cho cô ấy biết về đảo Kayven.”

Ryan trấn tĩnh lại. “Ồ vâng. Tôi cũng đoán thế.”

“Ừ,” Alex đồng ý, cố gắng hết sức để không quan tâm.

Chắc chắn, Emma đang đau khổ bối rối. Nhưng mà cô sẽ vượt qua được. Và anh đã có điều mà anh muốn. Anh đã có tất cả thứ mà họ muốn: một chiếc nhẫn vào ngón tay cô và năm mươi phần trăm cổ phần trong McKinley Inns.

Và... Anh cầm lấy cái cặp lên khỏi bàn và đi tới cửa. Anh gần như đã cứu nguy người đáng quý trong bộ phận đầu não của McKinley và giáng sự trả thù vào đối thủ dám làm trái ý.

“Em không sao chứ?” Emma thì thầm, bước lại gần đằng sau Katie và vuốt ve mái tóc vàng óng mềm mại sau lưng của cô ấy.

Em cô đang ngồi trên băng ghế dài ở cửa sổ nhô ra trong phòng ăn của căn hộ penthouse, nhìn chăm chăm vào những đám mây lưa thưa ở chân trời phía đông. Máy pha cà phê nhỏ giọt và kêu xì xì trên mặt quầy.

Katie gật đầu. “Còn chị thì sao?” Họ đã thức khuya hầu như suốt đêm để trò chuyện, do đó, Katie biết tất cả về Alex và tuần trăng mật.

Emma ngồi đầu bên kia của băng ghế, cuộn chân dưới áo choàng. “Lòng chị đau đớn nhưng chị nghĩ chắc là do lo lắng nhiều hơn bất cứ điều gì khác.”

Ít nhất đó là điều mà cô đang tự nói với mình.

Cô nhắm mắt và thở dài. Alex, Ryan và Nathaniel tất cả bọn họ chắc đang cười cô một trận thỏa thích. Cô đã thất bại vì tất cả vai diễn của anh.

“Họ chắc lo ngại chị sẽ rút lui,” cô thì thầm, tựa một khuỷu tay trên khung cửa sổ trắng, nâng đỡ sức nặng của đầu cô đau nhức, mắt ngủ.

Suy nghĩ về nó, cô nhận ra lý do phản đối cuộc hôn nhân của cô giảm đi có tương quan với nhau khi Alex bắt đầu hành động như thể anh yêu cô. Anh rõ ràng đã nhanh chóng đoán ra cô thực sự là một người đàn bà không đẹp, cô đơn, tuyệt vọng, trưởng thành để mê đắm hầu như bất kể ai.

Và anh đã tận dụng điều đó như là một cách để điều khiển cô. Ai mà biết liệu anh thậm chí có muốn quan hệ tình dục với cô không. Có lẽ anh chỉ nghĩ cô muốn quan hệ tình dục với anh. Và anh đang sẵn lòng đóng vai đi đực, nếu như nó có nghĩa là chứng thực sự thỏa thuận.

Người đẹp nhất. Thậm chí anh đã ám chỉ cô đẹp hơn Katie. Hơn nữa, đúng là cô đã bắt đầu tin tưởng anh.

Alex đã kiếm được hàng triệu đô thông qua hành động một mình.

Katie siết chặt vai cô. “Nó sẽ ổn thôi.” Nhưng giọng nói cô ấy quá rộng tuếch để thuyết phục.

“Chị không thể ly dị anh ấy,” Emma nói. “Chị sẽ mất tài sản.”

“Rồi chúng ta sẽ đi xa. Chúng ta sẽ trải qua một kỳ nghỉ rất dài.”

Emma gật đầu. Cô đã hứa sẽ sống với Alex và dựa vào cánh tay anh như một kẻ phụ thuộc nào đó. Nhưng phần việc đó không có ở trong văn bản. Vì vậy, anh chỉ cần phải học cách sống chung với sự thất vọng này.

Cô chỉ hy vọng cô có thể học cách sống chung với nó. Mặc dù kháng cự nhưng cô đã bắt đầu cuộc sống như anh đã tạo ra. Cô lại còn bắt đầu mong đợi một cách hân hoan bữa tiệc văn phòng McKinley-Garrison ngu ngốc đó. Và trang trí lại tầng chính của nhà anh. Thật thú vị để trang trí lại tầng chính của nhà anh. Thậm chí cho dù chỉ là tạm thời.

Một giọt nước mắt rơi ra khỏi khóe mắt cô.

Cô đang lừa dối ai?

Cô đã thôi không nghĩ về nó như là một nơi nào đó tạm thời trên bãi biển nóng bức ở đảo Kayven, cùng với khoảng thời gian Alex giả vờ đã yêu cô, và cô nhận ra cô đã yêu anh ngay trở lại.

Cô hít vào một tiếng khóc nức nở run bắn cả người.

Katie ôm chặt cô sát vào. “Ồ, Emma. Nó sẽ tốt thôi mà.”

Nhưng nó chắc sẽ không tốt đâu. Nó sẽ không bao giờ có thể tốt được một lần nữa.

12. Chương 12

Alex sắp sửa làm những việc đúng. Và anh sẽ làm cho Clive Murdoch phải hối tiếc cái ngày mà ông ta thậm chí tính toán đến việc cản trở Alex Garrison.

Anh đập phong bì xuống trên bàn của Murdoch.

“Cái gì đây?” Ông già hỏi, nhìn từ phong bì đến Alex.

“Giá chào lại của chúng tôi.”

Mắt của Murdoch nheo lại.

Alex ngồi phịch xuống một trong những cái ghế dành cho khách. “Để đưa ông ra tòa nhanh chóng. Thẩm quyền đàm phán của David Cranston đại diện cho McKinley đã bị thu hồi.”

“Hắn ta may mắn không phải ở trong tù. Ông may mắn-”

“Cậu ấy có quyền thực thi chính đáng của người được ủy quyền.”

“Có ư. Tôi là người đàn ông mà ông phải đối phó ngay bây giờ.”

Murdoch chụp lấy cái phong bì. “Chúng tôi đã thống nhất một mức giá rồi.”

Alex gật đầu. “Đó ông đã có đó. Và tôi sẽ sẵn sàng kiên trì với giá đó, miễn là ông đồng ý với sự đóng góp bằng hiện vật theo yêu cầu McKinley.”

Murdoch bóc vỏ phong bì và nhìn chăm chăm vào trang đầu tiên của hợp đồng. Sau đó, ông nhìn chòng chọc cặp mắt ốc nhồi qua trang giấy về phía Alex, và nước da hồng hào của ông trở nên gần tím.

Trong một giây, Alex lo lắng người đàn ông này sẽ bị một cơn nhồi máu cơ tim.

“Miễn phí nhân sự ư?”

“Đối với tất cả tài sản McKinley, trên toàn cầu, vĩnh viễn.”

“Tức là -”

“Hoàn toàn hợp pháp, theo tôi, và tổ pháp lý trước kia của ông. Ông là, ờ dĩ nhiên, tự do bác bỏ nó.”

Murdoch mở miệng, nhưng không thể nói được gì, ngoại trừ một âm thanh rít lên chán nản. Phải mất của ông một vài giây để khôi phục lại sức mạnh của lời nói. “Chuyện này vô nhân đạo.”

“Đây là kinh doanh,” Alex nghiêng hàm. “Tôi đã bảo với ông bàn bạc với tôi và chỉ riêng mình tôi. Hơn nữa, tôi đã nói với ông McKinley không bán tài sản của nó.”

“Bởi vì anh muốn có nó cho riêng mình.”

“Chính xác,” Alex nói. “Và tôi đã có được nó”. Nhưng sự việc đã thay đổi.

Miệng Murdoch méo mó thành một nụ cười khẩy xấu xí. “Tôi chắc chắn hy vọng nó rất xứng đáng lòng nhân từ cường ép.”

Alex lao ra khỏi ghế trong nháy mắt, đi đến ngang qua bàn làm việc và chụp lấy cổ áo của Murdoch, Lời cảnh báo của Ryan xóa sạch khỏi tâm trí anh. “Ông đừng có bao giờ thách thức -”

“Anh đang cố cho tôi biết đây là cái gì đó khác hơn một vùng đất có môi trường ngon ăn đấy? Đừng phí lời, Garrison. Anh biết rõ cũng chẳng khác gì tôi đó là mỗi giao dịch này không phù hợp với ai ngoại trừ anh. Anh đã ép cô ấy bằng nhiều cách hơn là một cách.”

Alex siết chặt nắm tay. Anh không muốn gì hơn là đâm vỡ nụ cười tự mãn trên mặt Murdoch.

Vấn đề là, Murdoch đã đúng.

Alex đã ép Emma. Anh đã lợi dụng cô, và anh đã nói dối cô ấy. Và cái mà anh thắng là một tài sản nửa tỷ đô la, một hợp đồng tiền hôn nhân vô lý buộc cô ở với một người đàn ông mà cô hầu như chắc chắn rất ghét, và một nửa công việc kinh doanh, trong khi cô có thể tự cứu lấy mình về mặt tài chính nếu như anh chỉ cần trung thực với cô.

Anh có những thứ mà anh sắp đặt để giành chiến thắng. Nhưng anh đã bị mất nhiều hơn nữa trong khi đang làm những việc đó.

Anh từ từ để Murdoch đi, sau đó lún sâu lại vào ghế

Chính xác anh khác với Murdoch như thế nào, hoặc thậm chí với David về vấn đề này? Nếu như Alex có thể quay ngược dòng thời gian lại, anh muốn nói hết với Emma về đảo Kayven, đợi cho cô ấy bán nó, sau đó tán tỉnh cô mà không có sợi dây ràng buộc nào.

Anh gần như cười nhạo điều ngớ ngẩn này.

Anh muốn Emma hơn anh muốn đảo, hơn anh muốn tiền, nhiều hơn bất cứ điều gì anh mong muốn, thật vậy. Tất cả mọi thứ anh muốn là để cho Emma trang trí lại căn nhà của anh để họ có thể đưa vào bữa tiệc này tiếp bữa tiệc kia và lấp đầy vào lãng mộ đó sinh khí và tiếng cười.

Thế mà, anh không thể có điều đó. Không còn nữa. Ngoại trừ anh không phải giữ Emma rời xa anh.

Anh hít một hơi dài. “Tôi sẽ bán nó cho ông,” anh nói với Murdoch.

“Không phải với đội ngũ nhân viên miễn phí, anh chịu không?”

“Tôi sẽ bán nó cho ông với giá gấp đôi giá thỏa thuận-, không có nhân viên, không có điều kiện khác.”

Mắt Murdoch nhú lại.

“Đó là lời đề nghị duy nhất tôi đang nói,” Alex nói. “Chấp nhận hay từ bỏ.”

Anh có thể tặng tiền cho Emma, và hoàn trả lại McKinley cho cô. Cô có thể cứu lấy công ty ra khỏi món nợ, và các đối tác của anh... Thế đấy, các đối tác của anh sẽ chỉ phải học cách sống chung với nó. Điều tồi tệ nhất họ có thể làm là kéo bè kéo cánh và sa thải anh với tư cách là giám đốc điều hành.

Nếu như họ làm, anh sẽ sống với nó. Chỉ cần miễn là anh làm việc đúng vì Emma.

Sau hai ngày và hơn hai ổ bánh nướng nứt hồ đào, Emma thề với mình rằng nỗi đau buồn của cô đã đủ rồi. Cô đã thua, và Alex đã chiến thắng. Và đó là cách mà nó đã xảy ra trong thế giới to lớn xấu xa này.

Ít nhất cô vẫn còn một nửa công ty của cô. Cô và Katie vẫn có thể làm việc với mục đích trả tiền cho anh mua lại tài sản. Một ngày nào đó, bằng bất cứ cách nào. Ngay bây giờ, anh là đối tác của cô. Cô không cho phép mình nghĩ về anh bằng bất cứ giá nào hơn nữa.

Cô sẽ không ly dị anh, nhưng cô cũng sẽ không sống với anh. Nếu anh muốn nói chuyện với cô, anh có thể nói ở văn phòng. Cánh cửa của cô sẽ luôn luôn mở cho tất cả những người cùng cộng tác.

Một người cùng cộng tác.

Vâng. Cô thích thuật ngữ đó.

Thực tế, cô gần như mong chờ gặp anh lần nữa. Cô muốn anh biết cô đã vượt qua anh, rằng cô đã tự mình hồi phục, đã rút ra kinh nghiệm và đã tiếp tục.

Katie hiện ra trong ô cửa phòng ngủ.

“Cái này vừa mới gửi đến cho chị nè,” cô nói, bước vào phòng, giơ ra một phong bì bìa cứng.

“Ở tầng dưới hả?” Emma hỏi, đứng lên mạnh mẽ. Dù gì cũng đã đến lúc quay lại xuống văn phòng làm việc.

“Chuyển phát nhanh Crosstown,” Katie nói.

Emma cầm lấy phong bì và kéo mạnh ở trên đầu. Địa chỉ gửi đến là từ văn phòng của Garrison làm cô giật mình, nhưng cô không để cho nó làm cô lo sợ. Sẽ có rất nhiều thư từ giữa cô và Alex từ giờ trở đi. Cô có thể xử lý nó.

“Chuyện gì vậy?” Katie hỏi khi Emma nhìn tập trung vào bức thư.

Emma đọc đoạn mở đầu ngắn sau đó lắc đầu và bắt đầu đọc suốt lần nữa.

“Cái gì vậy?” Katie lặp lại.

Thông điệp cuối cùng tự nó đã sắp xếp trở thành một loại trật tự nào đó bên trong đầu Emma. “Anh ta đã bán đảo Kayven.”

Emma ép mắt cô nhắm lại, sau đó tập trung lại vào bản dự thảo ngân hàng kẹp ở đầu bức thư. “Alex đã bán đảo Kayven cho Murdoch.”

“Hả?”

Katie đi đến gần hơn. “Em nghĩ toàn bộ vấn đề không phải là bán đảo Kayven cho Murdoch. Bao nhiêu... “ Cô ấy chăm chú nhìn qua vai Emma. “Thánh thần thiên địa ơi!”

Katie cố đọc lá thư, nhưng tay Emma đang run rẩy quá mức. Vì vậy, Katie phải làm cho dịu nó.

“Có phải anh ấy sẽ tặng nó lại không?” Katie hỏi.

Emma đọc lại các lời nhắn. “Anh ấy nói rằng chúng ta nên sử dụng tiền của Murdoch-” Ánh mắt cô vô tình nhìn đến tổng số tiền trên bản thảo của ngân hàng. Chuyện tào lao thánh thần ời, thật vậy sao. “-Để trả hết các món nợ của McKinley. Và sau đó nó là chúng ta. Một trăm phần trăm. Tự do và chắc chắn.

“Anh ấy sẽ xé hợp đồng tiền hôn nhân,” Katie nói khi cô tiếp tục đọc. “Chuyện trang trí lại nhà của anh ấy là gì hả?”

“Là lời nói đùa.” Emma mỉm cười yếu ớt. “Khi mà bọn chị cư xử ngốc nghếch ở trên đảo Kayven...” Khi mà họ cư xử ngu xuẩn ở trên đảo Kayven, tất cả những giấc mơ của cô đã thành sự thật. Cô đã từng dám hy vọng. Bây giờ, mắt cô cay cay với nhu cầu phải cho anh thêm một cơ hội nữa. Có phải Alex đúng là một người đàn ông sexy, hài hước, ngọt ngào đó không? Hoặc có phải người đàn ông đó gian lận, bày mưu tính kế để đòi hỏi cô? Và người nào trong số họ đã viết lá thư này.

Làm sao mà cô có thể biết chắc chắn nhỉ?

Katie nhìn chăm chăm vào cô. “Chị biết điều này có nghĩa gì không?”

Emma gật đầu. Nó dứt khoát muốn nói một điều. “Chúng ta sẽ có lại công ty của mình.”

Katie hít cùi chỏ vào cánh tay cô. “Nó có nghĩa là anh ấy muốn chị trang trí lại căn nhà của anh.”

Emma góp nhặt để giữ cảm xúc của mình không lạc lõng. Cô phải hợp lý. “Đó chỉ là một trò đùa.”

“Một trò đùa ư? Một anh chàng bỏ ra nhiều triệu đô la này không làm ra những trò bỡn cợt vì lợi ích của một trò đùa. Anh ấy muốn chị. Anh ấy hầu như chắc chắn yêu chị.”

“Vậy tại sao anh ấy đòi xé hợp đồng tiền hôn nhân? không có hợp đồng tiền hôn nhân, chị có thể ly dị anh ấy. “Giọng cô bắt lấy. “Anh ấy muốn chị ly dị anh ấy.”

Katie kêu ré lên thất vọng. “Anh ấy muốn chị đến với anh. Vì chị muốn đến. Không ép buộc. Anh ấy đã trả lại cho chị số tiền của chị rồi đó.” Cô nhìn chăm chăm vào bản dự thảo. “Và sau đó là một vài thứ. Anh ấy đã trả cho chị tự do. Nhưng đồng thời lại đề cập đến việc trang trí lại? Thiên đường của Emma.”

Miệng Emma bắt đầu khô khốc, và tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Có thể Katie đúng phải không? Có phải cô ấy đã lấy hết can đảm để nhận ra?

“Đến với anh ấy đi,” Katie nói. “Cảm ơn anh ấy. Trang trí lại nhà cho anh ấy vì Chúa. Và hãy làm điều đó ngay bây giờ.”

Emma cắn môi dưới. Cô muốn điều này, rất muốn điều này. Nhưng giả dụ Katie sai... “Em thực sự có nghĩ rằng-”

“Đi đi! Em sẽ đến ngân hàng.” Katie liếc nhìn xuống một lần nữa. “Thánh thần ời.”

Emma đẩy cánh cửa gỗ sồi lớn của tòa lâu đài mở rộng ra và đi thẳng vào bên trong tiền sảnh.

“Bà Garrison. Rất vui khi được gặp bà.”

“Tôi cũng rất vui khi gặp bà, bà Nash. Alex có ở nhà không?”

Liệu như cô lầm không khi Emma quyết định giả vờ tất cả chỉ một trò đùa. Cô giả bộ chỉ tạt qua để cảm ơn anh vì lòng hào hiệp của anh, cách cư xử, thẳng thắn của anh nữa. Và phần còn lại chỉ là một trò đùa lớn.

Không có cảm giác khó chịu. Không gây tổn hại.

Bà Nash bước lùi lại, một nụ cười gượng nở trên môi bà. “Cậu ấy ở ngoài sau. Ồ, cô đã dùng bữa trưa chưa? Tôi có thể mang đến một ít trà hay bánh mì không? Philippe có điều này thật tuyệt-”

“Philippe ở đây ư?”

Bà Nash cười, và hai má bà chuyển sang ửng hồng. “Ồ, không. Tất nhiên là không. Không phải lúc này.”

Bất chấp bản thân mình, Emma cười toe toét. “Có công bằng khi nói rằng ông ấy sẵn lòng giúp đỡ các bữa tiệc về sau này?”

Bà Nash gật đầu. “Tôi cho rằng thật công bằng khi nói như vậy.”

Được rồi. Đó là một kết quả hạnh phúc.

Emma sẽ bám vào đó.

Cô đi theo hướng qua Hamilton và chân dung Garrison khác, ngực cô căng thẳng và mạch đập của cô ngày càng tăng.

Oh, làm ơn để cho Katie nghĩ đúng đi.

Emma đi tắt qua phòng ăn sáng, lên tầng trên, sau đó đi xuống cầu thang vào hồ bơi.

Alex ngồi dưới một cái bàn có dù che, đọc báo Times. Anh ngược nhìn lên khi nghe tiếng bước chân cô.

“Emma.” Anh đứng bật lên ngay lập tức.

Cô đi chậm lại dừng phía trước anh, không chắc mình sẽ nói cái gì. Ngay lúc mà cần đảm nhiệm một năng lực siêu thực, dường như việc làm ra vẻ bạo dạn của cô biến mất. “Xin chào, Alex.”

Gió biển thì thầm qua những thân cây dương lá rung trong khi họ giương mắt nhìn nhau đắm đắm.

“Em đã nhận được thư của anh chưa?” cuối cùng anh cũng hỏi, vẻ mặt anh không biểu lộ gì cả?

Emma gật đầu cứng nhắc. “Cảm ơn anh.”

Anh bước về phía trước. “Cũng chỉ là kinh doanh, em biết mà.”

Tim cô chùng xuống chậm chậm trong ngực, lòng bàn tay cô trở nên trơn trượt áp vào chiếc cặp. Anh ấy sẽ không mua thứ là một trò đùa. Điều này chắc chắn đang làm lúng túng. “Em biết.”

“Không có gì là riêng tư cả.”

Cô lưỡng lự. “Tất nhiên là không.”

“Anh hiểu rõ điều mà anh biết, và em biết rõ điều mà em hiểu, và anh đã thực hiện cuộc giao dịch tốt nhất có thể được cho công ty của mình.”

Cô phải là một kẻ ngốc mới đến đây. Một kẻ ngốc để nghĩ rằng... “Vì anh đã nói.”

“Không có lý do nào để nói cho em biết hết trước.” Anh nở một nụ cười cay đắng. “Một anh chàng sẽ không bắt đầu nói nhiều về sự cạnh tranh của mình, bí mật của mình, phải không?”

“Đúng vậy.” Cô chỉ hy vọng mình có thể thoát ra khỏi chỗ này kịp lúc. “Vâng, em chỉ.”

“Nhưng sau đó...” Giọng Alex trở nên dịu đi, và cái nhìn màu xám đen cay nghiệt đã biến mất khỏi đôi mắt anh. “Sau đó, anh đã cầu hôn em. Và có lẽ, có lẽ đó là khi những nguyên tắc đã thay đổi.”

Emma đứng chết cứng vào mặt đất.

“Và khi anh cưới em. Chắc chắn điều đó có nghĩa là các nguyên tắc đã thay đổi. Và rồi... “ Anh nắm lấy bàn tay trái của cô, cọ ngón tay cái của anh vào chiếc nhẫn kim cương Tudor. “Lúc ấy anh đâm ra yêu em, và thế là với bất kỳ quyền lợi nào mà anh đã từng phải đối xử với em như là một đối thủ kinh doanh đã không còn nữa”

Các thân cây dương rung lá kêu xào xạc trong tĩnh lặng.

“Emma?”

Cô không thể không mỉm cười. Nó sẽ là đồng ý. Nó thật sự sẽ là đồng ý. “Anh đã yêu em ư?”

“Ồ vâng, anh đâm ra phải lòng em. Em nghĩ gì khi anh muốn chứng minh được ‘nói nó’?”

“Đó là anh đã yêu em.” Ít nhất, đó là cách mà nó dường như ở trong tầm quan trọng.

“Kết tội đúng.”

“Hoặc là nó có thể chỉ là một phần của trò chơi.” Cô phải thừa nhận, ý nghĩ này đã đi qua đầu cô.

“Em nghĩ rằng lúc chúng ta ở bên nhau trên bãi biển là một trò đùa ư?”

Cô lắc đầu, ngực cô siết chặt vì vui sướng. “Không, không phải ở bãi biển.”

Trên bãi biển, cô đã tin anh. Trên bãi biển, cô đã từng dám hy vọng họ sẽ bắt đầu một cuộc sống hết sức thú vị với nhau. Phần nào như cô đã thấy bây giờ.

“Trên bãi biển là thật,” anh kêu to. “Những giây phút trên bãi biển đó là thật nhất trong cuộc đời của anh.”

Emma cũng vậy. Ồ, Emma cũng vậy. Cô cảm thấy những giọt nước mắt nóng ẩm dâng tràn trên mi.

“Anh yêu em, Emma,” Alex thì thầm, nâng tay cô lên đặt vào đó một nụ hôn nhẹ nhàng lên khớp ngón tay của cô.

Miệng cô uốn cong thành một nụ cười nhẹ nhõm.

Alex yêu cô.

Anh yêu cô.

“Thế nào, sao?” anh hỏi.

“Chuyện gì?”

“Anh có phải làm gì để em nói điều đó không?”

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen của anh, nụ cười của cô trở nên tinh quái. “Vâng được ạ.”

“Muộn rồi,” anh thì thầm với một cái gật đầu về phía nơi bà Nash xuất hiện ở sàn hồ bơi. Một dòng người đi theo sau bà ấy.

“Xin chào?” Trán Alex nhướng lên.

“Tôi hy vọng bà Nash không có điều gì chống lại kiểu trang trí của người Ý,” Emma nói, khi nhóm đông người vây quanh chiếc dù che nắng. Có một nụ cười hờ hững rõ ràng trong giọng nói của Alex. “Chúng tôi đang trang hoàng lại?”

“Em đã lợi dụng cơ hội,” cô thú nhận. “Và em đề cập đến tên của anh. Họ có mẫu vải và mẫu sàn nhà.”

Anh cười khoái trá và lắc đầu. “Nếu vậy, em không cần phải nói ra điều đó”.

“Tại sao không?”

Anh đã giành được tình huống này khỏi tay cô. “Bởi vì em chỉ cần chứng minh điều này.”

Cô tinh nghịch thúc khuỷu tay vào xương sườn anh. “Ồ, bằng cách nào cũng bắt em nói nó.”

Alex cúi xuống và hôn lên môi cô. Đó là một nụ hôn dịu dàng, ấm áp, chan chứa tình yêu, tràn trề hy vọng, đầy đủ lời hẹn ước suốt cả cuộc đời.

“Em yêu anh,” cô thì thầm với một tiếng thở dài.

Anh hơi lùi ra sau một chút. “Thấy chưa, đó là cách quá dễ dàng.”

Cô tựa má vào ngực anh, tận hưởng cảm giác của cánh tay anh mạnh mẽ ôm quanh cô. “Khi nó đến với anh”, cô ngân nga, “Em luôn luôn dễ dàng.”

Anh khịt khịt mũi không tin. Nhưng những ngón tay anh đã gửi một tin nhắn khác, kéo nhẹ dọc theo sống lưng cô. “Anh biết, chúng ta hưởng tuần trăng mật để hoàn thiện.”

“Em nghĩ chúng ta thực hiện.”

“Chiếc tàu Island Countess sẽ lên đường đi Fiji tối nay.” Anh ngừng lại. “Và anh biết một gã có thể kiếm được cho chúng ta một phòng.”

Cô lùi lại. “Em đã từng thấy những dãy phòng đó. Chúng giống như thần thoại.”

“Chính em thích có những ký ức về chúng.”

Cùng lúc chiếc tàu Island Countess thối còi và chạy ra khỏi bến tàu, Emma đã trần truồng và nằm ôm chặt trong vòng tay của Alex. m thanh của buổi liên hoan khai trương vào cuối đêm kêu lên leng keng từ hồ bơi ở boong tàu cao nhất phía cuối tàu.

Cô vùi mặt mình vào chỗ uốn cong của cổ Alex và hít vào hơi hương đàn ông của anh. “Em yêu anh,” cô thở dài.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô. “Anh tự hỏi có thứ gì khác mà anh có thể bắt buộc em làm không vậy.”

“Hầu như bất cứ thứ gì vào lúc này. Miễn là nó đừng yêu cầu chuyển động. Hay suy nghĩ. Hay ngừng tỉnh táo, thực sự.” Cô tìm một cái napas.

“Em đói hở?”

Cô lắc đầu. “Không đói.”

“Khát?”

“Em hoàn toàn cảm thấy thỏa mãn, cảm ơn anh.”

Anh cười khúc khích áp sát vào mái tóc cô. “Đó là điều mà anh muốn nghe từ vợ của anh.”

Cô mỉm cười.

Điện thoại bên cạnh giường reo lên.

“Uh-oh”, cô nói.

“Không có việc gì khác có thể hóa thành xấu đâu,” anh quả quyết với cô.

Rồi anh cầm nó lên. “Garrison đây.”

Anh nghe một lúc. “Vậy thì nó đã xong rồi hả?”

Thêm một sự tạm dừng nữa.

“Nó sẽ được công khai?”

Emma chống người lên cùi chỏ để quan sát biểu hiện của anh.

Anh mỉm cười. “Ừ vâng. Cảm ơn anh. Tôi nợ anh một việc.”

Sau đó, anh gác điện thoại.

Cô chờ đợi.

“Thế ai vậy?” cô hỏi.

Alex nhắm mắt. “Nathaniel”.

“Ồ.” Cô lại chờ. “Sao hả?”

Anh mở một mắt. “Cái gì?”

“Có phải là một bí mật không?”

“Không.” Anh mở con mắt bên kia và một nụ cười tự mãn nở trên mặt anh. “Hóa ra, khi chính quyền địa phương nghe Kessex Cruise Lines có vài mối quan tâm đến bến tàu đảo Kayven, họ đã quyết định chuyển nó đi.”

Emma ngồi bật lên. “Cái gì?”

“Đến hòn đảo khác, khoảng năm trăm dặm về phía đông.”

“Anh đã không làm chứ?”

“Anh không làm gì cả.”

Emma nghiêng người tới gần hơn, nhìn thẳng vào Alex vẻ hoài nghi. “Anh vừa mới nói với Nathaniel anh nợ anh ấy.”

“Ồ, chuyện đó,” Alex phẩy tay. “Đó là,” Anh cười toe toét. “Ừ. Anh đã làm. Murdoch cần phải học cách để không phá rối chúng ta.”

Emma đã cố gắng thật khó khăn để không sung sướng về việc trả thù. “Làm em nhớ lại không được phá rối anh.”

Alex kéo cô ôm vào lòng. “Em là vợ anh, em có thể phá rối anh bất cứ lúc nào em muốn.”

Cô cố kéo ra sau và chớp chớp mi. “Giống như bây giờ?”

“Anh nghĩ rằng em mệt.”

“Em đã đổi ý. Rõ ràng là anh biến em thành kiểu hay nghĩ đến việc trả thù.”

Anh trượt tay ngang qua hông cô và kéo cô lại gần áp khít vào cơ thể anh. “Tốt hơn là không nên có bất kỳ loại hình trả thù nào khác trên tàu.”

“Tốt hơn là để ý trông chừng anh cẩn thận. Phòng khi...”

Anh hôn cô sau đó. “Em cá anh sẽ làm chứ.” Sau đó, anh lùi ra sau. “À này nhân đây, anh đã thực hiện một sự đầu tư thay mặt cho McKinley.”

Cô nhìn vào mắt anh. “Anh đã làm gì?”

“Mua một phần tài sản. Khu nghỉ trọ qua đêm và bữa điểm tâm vào sáng hôm sau trên đảo Tannis - khoảng năm trăm dặm về phía đông của Kayven. Thực ra phần lớn không cần xem xét. Nhưng anh nghĩ nó sẽ có giá trị vô cùng vào cuối tuần này.”

Emma đã chống lại một nụ cười ngạc nhiên. “Anh đã không làm mà.”

Mắt anh dịu đi, và anh nhìn cô chằm chằm bằng một tình yêu mà đốt cháy qua từng thớ thịt trên người cô. “Em có thể cá là anh đã làm.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-nga-gia-cua-nha-ty-phu>